

EIR

Executive Intelligence Review

January 12, 2007 Vol. 34 No. 2 www.larouchepub.com \$10.00

Kongresu [Saboru]:

Zaboravljeni umijeće kapitalnog proračuna

Japanska Ohi Kansai nuklearna elektrana.

*Velik skok produktivnosti cijelog svijeta zahtijeva nuklearne
tehnologije i tranziciju u 'Izotopsko' gospodarstvo.*

ŠTO MORA KONGRES [SABOR] NAUČITI

Zaboravljeno umijeće kapitalnog proračuna

Lyndon H. LaRouche mlađi

Uz pjesničku posvetu mojoj ženi, Helgi, povodom znakovito dražesne proslave naše 29. obljetnice braka

22. prosinca 2006.

Poslije one čuvene gungule 1968. koja je provalila u Europi kao i u obim Amerikama, strasti jednodnevne mušice gornjih dvadesetposto današnjeg vladajućeg pokoljenja bjelokošuljaša („bebi bumera“) često se mogu izreći kao gubitak želje za življnjem u dugogodišnjim brakovima, gubitak svakog zanimanja za izglede mlađih pokoljenja i gubitak svakog zanimanja za ulaganje u budućnost fizičkog gospodarstva drugih država pa čak i vlastitih. Odatle, budući to pokoljenje prevladava našim Senatom kao i većinom Doma zastupnika, naš Kongres je uglavnom u zadnje vrijeme pogrešno zaposjavljao osnovnu zamisao o kojoj sada ovisi budući opstanak naše nacije: *koncepciju kapitalnog proračuna*.

To se sad mora promijeniti.

Ustvari izgubio se osjećaj značenja „prijevo potrebnih kapitalnih ulaganja u fizičke potrebe napretka“, a to pak znači gubitak značenja ulaganja nužnog, ne samo spasu SADA nego i osiguranju budućeg civilizacijskog opstanka cijelog svijeta.

Neke od vas možda prožima bijes kad to kažem? Pažljivo razmislite. Osvjedočite se o omjeru članova Američkog Kongresa koji broje svaki proračunski dolar javnih troškova kao izdatak kojeg se mora namiriti iz sadašnjih poreznih primitaka. Sa stajališta svakog kompetentnog ekonomiste, takva je politika ustvari postupanje na osnovi razorne, čisto neljudske bezobzirnosti u vođenju gospodarstva.

Promjena mentalnog sklopa glede gospodarske politike, koja se uvelike rasprostranila Kongresom tijekom zadnja četiri desetljeća, postala je radikalna promjena, radikalni pad s razine kompetentnosti utemeljitelja naše Savezne republike, pad dulji od četvrt stoljeća uspješnog rada u onom što bi se prije smatralo očevidnim,

funkcionalnim kvocijentom inteligencije kod većine vodećih ljudi na višim položajima. To je bila posljedica koju je u većem stupnju oblikovao sloj uglavnom tipično sveučilišnih krugova bebi bumera „šezdesetosmaša“, koji su pokrenuli stanje zapravo klasne borbe, borbe bjelokošuljaša [menadžmenta] protiv plavokošuljaša [radnika]. Bili su sve više i više protiv zemljoradnika, industrijskih radnika, i stručnjaka iz fizičkih znanosti. Mnogi od njih bili su čak i protiv svega što je predstavljalo tehnički napredak proizvodnje i infrastrukture. Taj kulturni pomak paradigmе kojeg su 68aši izražavali postao je kulturna matrica koja je prevladavala srozavanjem vrednota kroz više od četvrt stoljeća do sad.

Pa tako imamo pokoljenje koje je zaljubljeno u digitalna računala, ali uglavnom kao izvora zabave. Zaljubljeni su u zabavnu vrijednost računala toliko da su zahtijevali da se stručnjaci znanstvenici, inženjeri i visokokvalificirani stručnjaci alatnih strojeva zamijene nestvaralačkim idiot-strojevima sastavljenim da bi postali izlogom svojstvene nekompetentnosti 'benchmarker'-a[†]. Dosad smo tako vidjeli nesmotrenu uporabu računalske tehnologije u svrhu istrebljenja uloge stvaralačkih moći uma čovjeka pojedinca, uma konstrukcionih inženjera iz svjetskog gospodarstva.

Formalna matematika nije stvaralaštvo. Stvaralaštvo je jedinstveno suverena odlika inovacije svojstvene potencijalima samorazvoja ljudskoguma pojedinca. Ona je odlika koju izražavaju, ne matematika, već otkrića fizičkih zakonitosti kao što su Johannes Keplerovo jedinstveno originalno otkriće univerzalne gravitacije, kao što je tu činjenicu Albert Einstein istaknuo o Keplarovom i Riemannovom radu. Upravo se individualni stvaralački um vidi u

[†] 'Benchmarking' ['benchmarker'] je izraz koji se udomaćio u hrvatskom – vidi na pr. 'Projekt Benchmarking' HUP-a na web stranici: <http://www.hup.hr/> (Strateški projekti HUP-a).

Pod 'carevanjem' bebi bumera naš je Kongres „pogrešno zapostavljaо osnovnu zamisao o kojoj budući opstanak naše nacije sada ovisi: koncepciju kapitalnog proračuna“, piše LaRouche.

EIRNS/Stuart Lewis

Klasičnoj umjetnosti, kao kod Leonarda da Vinci ili Johanna Sebastiana Bacha. Potiskivanje isticanja te vrste stvaralaštva pojedinca proizvodi vrstu društva koju se uistinu može opisati kao „Orwellovska môra“, fantaziju „Divnog novog svijeta“ Aldousa Huxleyja.

Tako, kao i u našoj Louisiani, to današnje vladajuće pokolenje zamijenilo je razvoj produktivnosti i njegovu neophodnu gospodarsku infrastrukturu za javne dohotke na osnovi javnih subvencija za masovno kockanje. To je pokolenje izgradilo kasina umjesto obrane protiv više manje neizbjježivih uragana jačine 3 do 5 na ljestvici uragana.

To je pokolenje izvozilo industrije na mjesta izvana gdje je radna snaga bila vrlo jeftina a troškovi osnovne gospodarske infrastrukture su uglavnom zanemarivani i time se dovelo u stečaj ne samo sve više i više naših mjesnih zajednica nego i čitavih Saveznih država. Ustvari, taj način rada, koji put zvan 'outsourcing'[†] ustvari je snizio neto fizičku produktivnost, po glavi i po četvornom kilometru svijeta kao celine. Više je svjetske netto produktivnosti po glavi i po četvornom kilometru ustvari izgubljeno na primjer u Sjevernoj Americi i Europi nego što je dobiveno u Aziji.¹

[†] I ta se riječ udomaćila u hrvatskom, a znači prepuštanje djelatnosti (obično proizvodnje) drugoj zemlji gdje je djelatnost (proizvodnja) 'jeftinija'. Vidi na pr. Infotrend br. 122/5/2004, "Veliki outsourcing prasak" (www.trend.hr)

¹ To bi bilo (možda 'će biti') očito u posljedicama lančane reakcije propasti gospodarstva SADA u

Proučite naše naglo srozavanje fizičkih uvjeta, od mjesta do mjesta, nakon što je Richard Nixon postao Predsjednik. Proizvedite animaciju kronoloških zbivanja čak i najobičnije vrste iz popisa stanovništva kojeg redovito sakuplja vlada ili zadužene privatne udruge koje se bave takvim proučavanjima. Zapazite pomak u zaposlenju iz proizvodnih radnih zaposlenja u praktički niskokvalificirana zaposlenja kao u „Trećem svijetu“. Zapazite propast prihoda (saveznih) država i općina, od općine do općine tijekom tih desetljeća. Taj razorni opći pravac zadnjih 35 godina nije slučajan, on je proizvod donesenih odluka na mjestima kao Wall Street i City of London, koji su oni onda nametnuli našoj Federalnoj vladi, vlasti (saveznih) država. To je opći smjer donošenja odluka koji je natjerao vladu u stanje koje se s pravom može u ovom času opisati kao gospodarstvo koje žestoko lavira na rubu ponora.

---

skoroj budućnosti. Propast gospodarstva SADA značiti će propast SADA kao uvoznika za cijeli svijet, pa tako i Aziju. To će ujedno značiti i lančanu reakciju propasti čitavog finansijsko-monetarynog sustava planeta osima ako se odmah ne uvede zamjena u stilu Franklina Roosevelta. Gubitak netto produktivnosti izazvan takvim posljedicama lančane reakcije snizit će samo u Aziji neto prinos proizvodnje po glavi u cijelom svijetu. Prema tome, uvezvi svjetsko gospodarstvo kao celinu u rasponu od 1971. – 2006. proizvodni potencijal ljudskog roda se smanjio po netto učinku u tom 35-godišnjem razdoblju.

Sadašnja dugoročna politika

Tijekom zadnjih četvrt stoljeća, otkako je Predsjednik Nixon došao na položaj, smjer u donošenju zakona i političkog mišljenja kod gornjih 20% obitelji [po primanjima] našeg pokoljenja bebi bumeru, sad je doveo državu u stečaj. Ove navike mišljenja su nažalost vladajuće popularno mišljenje kod tog generacijskog dijela legije današnjih „uobičajenih stalnih glasača“. Istovremeno građani koji spadaju u nižih 80% po porodičnom dohotku, koji su bili tipične žrtve tog besciljnog kretanja uključujući veći broj onih „neuobičajenih glasača“, sad su stoga ljuditi i postaju sve ljući sa svakim nadolazećim mjesecem.

Općenito govoreći ti krivci, ti bebi bumeri nisu imali namjeru biti pakosni, osim stvarno zlih slučajeva nalik na Bertranda Russella i H.G. Wellsa, i ne računajući tipične neokonzervativce, utopisti naše nacije rijetko se mogu predstaviti zlonamjernim. Naših gornjih 20% pokoljenja bebi bumeri bili su djeca rođena uglavnom između 1945. i 1956., rođena u poslijeratnu 'modu' nekiput zvanu pokoljenje „bjelokošuljaša“ ili u pedesetim godinama 20. stoljeća kao „Organizacijski [partijski?] čovjek“. Upravo su oni odgajani da bi proizveli „bjelokošuljašku revoluciju“, ne zato što su znali što rade nego zato što su, u svojim očima, bili tako odgajani da to izvrše gotovo kao da su cirkuski tuljani.

Ušli smo sad u stanje poslovanja u kojem čak i kod cijenjenijih Demokrata u Senatu nedavno donošenje zakona goni državu sve dublje u neproizvodnom smjeru i time na rub najzlokobnije nacionalne nelikvidnosti. U međuvremenu isti ti zakonodavci često se zavaravaju da se rad za dobrobit odražava u polumjerama milosrđa naspram porodica koje je sam Kongres ustvari upropastio, kao na primjer zanemarivši zaštitu uvjeta poštenog zaposlenja i zaštitu mirovina na dostačnoj razini porodičnih dohodata.

Pa onda slušamo jadikovanje tih slojeva naših političara, da se vlada SADA ne smije upuštati u kapitalne izdatke osim ako zakine osnovicu postojanja onih funkcija čije

postojanje ovisi baš o tim kapitalnim izdatcima. Takvim glupim mjerama ovi krivo upućeni zakonodavci uništavaju upravo gospodarske uvjete tim ljudima a sebe obmanjuju kako baš njima pomažu. Točno su na taj način čak i oni koje bismo mogli smatrati dobromanjernim zakonodavcima dosljedno upropaštavali gospodarstvo SADA od ranih godina sedmog desetljeća prošlog stoljeća.

Znak ekonomije 68aša: kockarska kasina na rijeci Mississippi, koja su izgradili na račun osnovne infrastrukture neophodne za zaštitu protiv uraana.

Prema tome baš iz tog praktičkog razloga, te sa stajališta svakog kompetentnog povjesničara, svakog kompetentnog znanstvenika, svakog kompetentnog ekonomista, ta sadašnja popularna politika „uravnoteženog proračuna“ mora se smatrati kao razorni izraz indoktriniranih zabluda neuravnoteženih umova, stvarni proizvod upliva „socijalnih inženjera“ koji su iskonstruirali neprirodne mentalne navike nametnute od djetinjstva onima koje danas zovemo „bebi bumeri“.

Iz stanovitih razloga ja imam posebnu odgovornost kao ekonomist ukazati na takve sad zlosutne grješke u radu i vjerovanju članova zakonodavnih tijela i drugih. Ovo određeno pokoljenje kao i drugi postali su toliko prožeti nakupljenim posljedicama više desetljeća indoktrinacije u sustav koji je ustvari bio iskonstruiran da bi uništio naše gospodarstvo, pa su počeli vjerovati da loš rad gospodarstva kao odgovor na tu politiku može biti samo neuspjeh ako se tu politiku ne nastavi još energičnije i prema tome ustvari nastave se još razornije posljedice. Pogreška zato leži

uglavnom ne u zakonodavčevu nedostatku dovoljnih podataka već u zakonodavčevom odbacivanju podataka koje se smatra protivnim vjerovanjima koja su nas već upropastavala tijekom zadnjih 35 godina i više, sve do danas. Kao čovjek koji uporno pokušava oploditi plastičnu lutku, što tvrde vjeruju to ogavniji postaju rezultati njihova nastojanja.

Nakon uspostave naše Savezne Republike temeljni Ustavni zakon naše nacije uvršten je u Predgovor našeg Ustava. Promicanje i obrana sigurnosti i općeg blagostanja naše republike, isto toliko ako ne i više za dolazeća pokoljenja kao i za sadašnje živuće, predstavlja načelo kojem svi elementi tog Ustava jesu i moraju biti podređeni uključujući sve dopune i izmjene Ustava uvedene poslije utemeljenja kao i od svih budućih pokoljenja.

Mora se priznati da smo započeli ne samo kao slaba nacija relativno prema imperijalnoj sili anglo-holandsko-liberalne moći poslije 1763. već i kao žrtve rikošeta pri orkestraciji Francuske Revolucije kojom je 'dirigirao' londonski čovjek Philippe Egalité i njegov ortak Jacques Necker, koji je pak igrao ključnu ulogu, s A.R. Turgotom, u dovođenju Francuske monarhije u stečaj. Mi smo bili, posredno, žrtve posljedica Jakobinske strahovlade, posljedica ratova Napoleonove tiranije i veselih grofica zloglasnog Bečkog kongresa.

Tek nakon pobjede naše republike nad Konfederacijom, marionetom britanskog lorda Palmerstona, SAD su postale i ostale ustvari suverena država koju strane sile nisu mogle uspješno napasti sve do katastrofnog predsjedništva Georgea W. Busha mlađeg. U većini razdoblja nakon Lincolnovog umorstva a još više nakon umorstva Predsjednika Williama McKinleyja dolazilo je do slabljenja ustavnih odredbi našeg predsjedničkog sustava, slabljenja kojem su ta umorstva mnogo pridonijela i stavila našu vanjsku trgovinu i razmjenu uglavnom pod sveobuhvatnu prevlast anglo-holandske liberalne financijske moći, vanjske financijske sile koja je također duboko posegla u naš vlastiti domaći financijski sustav.

Samo smo se privremeno obogatili pljačkom poražene Njemačke u 1. svjetskom ratu koju su provodili naši glavni dužnici, britanski i francuski financijaši. No sredinom dvadesetih godina 20. stoljeća naše je gospodarstvo već bilo u stisku koji će uskoro postati razvidan kao Depresija 1929.

Postali smo ponovno istinski suvereni pod Predsjednikom Franklinom Rooseveltom. Čak i Rooseveltovi politički protivnici među nama nisu mogli učinkovito osporavati Bretton Woods sustav čvrstih valutnih tečajeva sve do umorstva Predsjednika Johna F. Kennedyja. Podrovali su nas učinci tog potonjeg i kasnijih umorstava i postepeno, razvojem događaja 1968. i dolaskom Nixonove vlade, nastupio je dolar plivajuće valutne stope, i druge kapitalne blesavosti koje su uništile naše fizičko gospodarstvo i opljačkale donjih 80% porodica, više i dublje tijekom sljedećih 35 godina do današnjeg dana.

Američki sustav, određen stečvinnim Winthropovim, Matherovim, Loganom, Benjaminom Franklinom i prvom vladom Predsjednika Georgea Washingtona sustavno je oprečan anglo-holandskom liberalnom sustavu, i to je najodsudnija dugoročna činjenica u rasponu naše vlastite i svjetske povijesti od 1763.-2006. Naš Ustavni sustav i onaj anglo-holandskih liberala nemaju podudarnih točaka već su smrtni neprijatelji i bili su to od veljače 1763. do današnjeg dana.

Ne samo da je Adam Smith napisao ono što skraćeni naziv njegovog rada zove *Bogatsvo nacije*, nego svrha te propagandne rasprave, kao što je sam Smith izjavio, bila je izazvati razbijanje snaga našeg Proglasa Neovisnosti. Smith je bio plagijator, kojem je britanski lord Shelburn osobno dodijelio 1763. zadatak da stvori spletarske planove koji će uništiti i gospodarstvo Francuske i engleskih kolonija u Sjevernoj Americi u razdoblju nakon 1763.

Smith nije bio genije, nego više nalik na larvu potočnog kukca koji skuplja komadičke naplavljeno smeća iz svoje okoline da bi izgradio svoju zaštitnu intelektualnu kukuljicu. Kao plagijator Smith se uglavnom oslanjao na dogme pobornika ropstva Johna Lockea, na blejanje stvarno prosotonskog anglo-holandskog Bernarda Mandevillea², ['svetca zaštitnika'] Mont Pelerinskog društva, doktrinu čarolije koju je pro-feudalistički fanatik dr. François Quesnay izbacio na svjetlo dana, kao i taj drugi zapaženi fiziokrat A.R. Turgot od kojeg je Smith plagirao veći dio najodsudnijeg tehničkog sadržaja svog **Bogatstva Nacije**.

² Bernard Mandeville, *Fable of the Bees [Básna pčela]*, (London: Edmund Parker 1723., drugo izd.). Moderno novo izdanje može se naći u oksfordskom izdanju 1988.

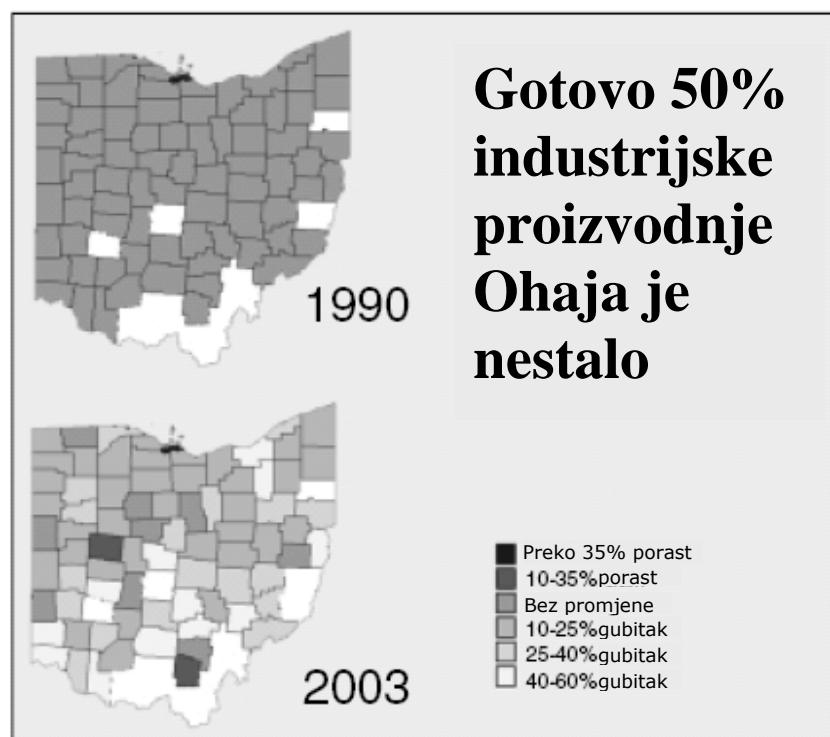
Od početka naše Ustavne republike sukob između našeg Američkog sustava političke ekonomije i sustava monetarističke lihve znane kao imperijalni, nalik na mletački, sustav anglo-holandskih liberala, predstavio je glavne takmičare i neprijatelje na području modernog svjetskog gospodarstva. Činjenica da smo mi i Britanci bili kojiput saveznici nije nikad umanjila praktički aksiomatsku razliku vrste koju predstavljaju ta dva sukobljena sustava.

Američki sustav političke ekonomije bio je u načelu nastavak protufeudalnog sustava društva utemeljenog od ekumenskog Koncila u Firenci sredinom 15. stoljeća, i naknadnim koracima uspostave prvih modernih oblika zajednica država nacija opće dobrobiti, u Francuskoj Louisa XI i Engleskoj Henryja VII. Politika Plymouthskih kolonija i zajednice opće dobrobiti Winthropovih i Matherovih u Novoj Engleskoj dala je uzornu podlogu za ono što će po prilici stoljeće kasnije postati naša Ustavna republika. Oživljenje nastojanja tih Winthropovih i Matherovih tijekom 18. stoljeća došlo je u vidu utjecaja Gottfrieda Leibniza u oblikovanju društvene i gospodarske misli mladih ljudi oko Benjamina Franklina i Georgea Washingtona, kao što su bili ministar financija Alexander Hamilton, koji je sudjelovao u borbi nakon 1763. za naš nacionalni suverenitet i za oblikovanje našeg Saveznog Ustava.³

³ Pariški mir 1763. uspostavio je Anglo-holandski liberalni sustav kao jezgru praktički svjetskog carstva vrste po uzoru na srednjevjekovni sustav ortaštva mletačke financijske oligarhije i koljačkih antisemita i mrzitelja muslimana znanih kao normansko viteštvu. U punom smislu kad je mletačka financijska oligarhija izgubila svoju sposobnost djelovanja kao pomorske sile s bazom na Jadranu u četvrtoj četvrtini 17. stoljeća ti Mlečani slijedeći put Paola Sarpija krenuli su na

PRIKAZ 1

S proizvodnog gospodarstva na gospodarstvo usluga

Source: EIRNS.

U prošla tri desetljeća gospodarstvo SADa se otrgnulo iz dohvata Američkog sustava političke ekonomije i razvilo u gospodarstvo usluga kojeg promiče Anglo-holandski liberalni sustav. Ovaj 'negativni' prijenos može se vidjeti ovdje na bazi mjesnih zajednica industrijske savezne države Ohio.

Ontološka razlika dvaju suparničkih sustava, Američkog sustava nasuprot Anglo-holandskog liberalnog sustava je u tome što se Anglo-holandski liberalni sustav zasniva na monetarističkim načelima lihve, dok se Američki sustav političke ekonomije

sjever u pomorske baze u Engleskoj i starom hanzeatskom području iz Nizozemske na Baltik. Taj sustav Sarpija i njegovih sljedbenika poznat je do današnjeg dana kao *liberalizam*. To je suprotno djetinjasto romantičarskim slikama Britanskog carstva kao proizvoda monarhije. Ta monarhija nakon Williama od Oranega a najznačajnije nakon 1714., uvjek je bila potencijalno potrošno oruđe društvene formacije nalik na sluzavu pljesan, koju su predstavljali finansijski oligarhi u međusobnoj suradnji kao i kompeticiji u tradiciji srednjevjekovnih bankara kao što je bila Luccina Kuća Bardi. Ideja „globalizacije“ kao likvidacija postojanja institucije moderne republike u vidu nacije države, izravna je replika po svojoj nakani srednjevjekovnog sustava koji se raspao u Novi mračni vijek sredinom 14. stoljeća.

zasniva, od svog početka na pretpostavki koju je Leibniz definirao načelima *fizičke ekonomije*.

Kao što je svima poznato svaki od tih suparnika koristi monetarni sustav. Funkcionalna razlika je što naš Ustavni sustav koristi i regulira monetarni proces u skladu s nakanom ostvarivanja namjena naznačenih Uvodom našeg Saveznog ustava. Anglo-holandski liberalni sustav, inače znan kao britanski sustav pokušaja globalnog imperijalizma, iskonstruirali su i vode ga financijsko oligarhijski grabežljivci s točno određenom namjenom lihve kao takve. John Locke, Bernard Mandeville, Adam Smith, Jeremy Bentham i Haileyburyjska škola općenito tipični su izraz modernog monetarističkog sustava lihve liberala.

Oporavak SADA od katastrofe koju su skrojili pod vodstvom Predsjednika Calvina Coolidgea i Andrew Mellonovog Herberta Hoovera, postigao je Predsjednik Franklin Roosevelt svojim izbacivanjem gotovo fatalnog prianjanja profašističke bande Wall Streeta uz britanski sustav „slobodnog trgovanja“. Roosevelt je pokrenuo povratak na Američki sustav političke ekonomije koji se podrazumijeva u uvodu našeg Saveznog ustava.

Strateški sukob kao takav

Sukob dvaju vodećih sustava današnjeg svijeta, Anglo-holandskog liberalnog i Američkog sustava političke ekonomije može se ustvari ukratko opisati kako slijedi.

Anglo-holandski liberalni sustav, gdje bi Društvo Mont Pelerin bilo tipični primjer te tuđe penetracije (možda bismo trebali reći „silovanja“) naše nacije, zahtijeva „slobodnu trgovinu“ što znači neometano kraljevanje lihve u praksi financijskih razbojnika nalik na nakupine pljesnive sluzi. Najekstremniji tip tog grabežljivog nasrta vidi se u čoporuhijena zvanom „hedge fondovi.“[†]

Američki sustav političke ekonomije označava novac isto kao i naš Savezni ustavni sustav kao monopol Savezne vlade. A privrženost Anglo-holandskog liberalnog sustava monetarističkoj „slobodnoj trgovini“, oznaka je hobezijanskog sustava rata svakog protiv svih. Odlika hobezijanskog čovjekazvijeri je Anglo-holandska liberalna [namjerno] pogrešna definicija „ljudske prirode“, a to je ustvari čovjek čovjeku zvijer. Američki

sustav čvrsto stoji na ideji da se novčanim sustavom mora upravljati da bi se spriječio rad i utjecaj zla Anglo-holandskog liberalnog i sličnih grabežljivih sustava na tlu naše republike ili u našim odnosima s drugim suverenim nacijama, kao što su političke mјere Predsjednika Franklina Roosevelta bile izraz te odlične različitosti. (Vidi **Prikaz 1**)

Prema tome naša je nacionalna svrha ili barem nacionalna svrha naših pametnijih i upućenijih domoljuba, promicati sve veću proizvodnju fizičkog bogatstva po glavi i po četvornom kilometru. To znači, a u tom se slažemo mi koji shvaćamo ekonomiju, kultivirati znanstvene i Klasične kulturne vidove napretka u razvitu zajednice i pojedinca. To poticanje poboljšanja uvjeta pojedinca ovisi o uporabi otkrića viših načela i zakonitosti na načine koji povećavaju proizvodnu moć radne snage po glavi i po četvornom kilometru. Što se tiče toga pametni domoljubi više vole promicati reinvesticiju zadržane dobiti u obliku tehnološko fizičkih poboljšanja proizvoda i produktivnosti, po mogućnosti u tvrtkama u porodičnom vlasništvu[‡] pod kreativnim vodstvom, unutar lokalnih zajednica kao i u cijelom gospodarstvu.

To približno znači neprestano paziti na pomake u produktivnosti i životnom standardu mjesne zajednice ili skupom zajednica. To znači isticanje važnosti rasta fizičkog prinosa po glavi i po četvornom kilometru na svakom takvom području. To znači promicanje fizičke proizvodnje u poljoprivredi, industriji i srodnim istraživačkim radom i razvojem kao primarne djelatnosti. To prvenstveno isticanje zahtijeva stalno poboljšanje standarda intelektualnog i društvenog života. Državu onda ujedinjuje razvoj općih sredstava povezivanja i suradnje tih zajednica u dinamičku cjelinu i to u smislu Leibnizove definicije *dinamike*, različite od sličnih kartezijanskih, mehanističko-statističkih načina mišljenja.

Stoga za pametne ekonomiste reinvestirane zarade u tu svrhu i taj učinak trebalo bi podvrći značajno nižoj poreznoj stopi od upadljive potrošnje i nekontrolirane dobiti usmjerene u financijske špekulacije.

Sve u svemu sustav regulacije koji stvara standard ponašanja „poštenog [fer] trgovanja“ radije nego svojstveno razorno „slobodno trgovanje“ mora se ponovno uvesti kao što se tom standardu „poštenog

[†] Još jedan izraz koji se udomaćio u hrvatskom.
Vidi <http://www.cartmann.com/category/hedge-funds/>

[‡] 'closely held' i taj se izraz već koristi u poslovnom hrvatskom

trgovanja" približilo pod Predsjednikom Franklinom Rooseveltom. Taj povratak na standard „poštene trgovine“ preokrenuo bi rušilačke posljedice koju je divljanje promonetaryističke deregulacije pokrenulo na našu jadnu, sad već vrlo, vrlo jadnu naciju, jer je to divljanje započelo već u sedamdesetim godinama 20. stoljeća. Bacite na otpad takozvane liberalne reforme iz razdoblja 1970. – 2006. One su se dokazale groznim neuspjehom.

Pa sad u ovom izvještaju prvo ćemo s nacionalnog stajališta razmotriti stavke prirodnih oblika ustavnog zakona, koje smo upravo ugrubo naznačili. Razmotrit ćemo zatim primjenu naznačenih zakonitosti dinamike u rješavanju krize unutar američkog unutarnjeg gospodarstva. Nakon toga primjenit ćemo to na polje međunarodnih odnosa.

1. Znanost: Spasenje naše poganske nacije

Na površini kapitalni proračun izgleda kao jasan poduhvat glede troškova i finansijskog računovodstva. Međutim načela na kojima počiva svaka kompetentna razrada tog proračuna, u biti su duboko znanstvena radije nego obični izrazi finansijskog i srodnog računovodstva. Ta znanstvena zamršenost je zato neizbjegiva. Dok je dodjela planiranog zajma relativno jednostavan matematički izraz, načela koja predodređuju da li će izdatci funkcioniратi prema svojoj nakani ustvari su, kao što ću ovdje pokazati kasnije, mnogo dublja stvar aktualne znanosti *dinamike* nego što uobičajena računovodstvena praksa može postići. Prema tome razraditi kompetentni kapitalni proračun izazov je na području fizikalne znanosti a ne na području običnog računovodstva. Štoviše, odabir vrste nužne fizikalne znanstvene primjene zahtijeva budnu pažnju na posebni sklop pretpostavki na kojima počivaju točno određene i važne odlike funkcioniranja ljudskoguma.

Iskustvo u raspravama o gospodarskoj politici koje se odvijaju unutar i oko funkcija oblikovanja i procjenjivanja uspješnosti vladinih mjera ukazuju nam da većina prijevara u čiju stupicu naši postupci donošenja zakona upadaju kao što su Enronove obmane i slične pojave, podsjećaju na slučaj ogorčene žene koja kaže djeci: „Ovaj tjedan ne ćete jesti. Vaš otac je opet spiskao svoju tjednu zaradu u kockarnici koja na nj vrea na njegovom putu kući s posla.“

Courtesy of Nuclear Energy Institute

„[N]apredak u otkrićima i primjeni zakonitosti fizikalne znanosti kao što su nuklearna i termonuklearna znanost, ... izraz je prave prirode ljudske moći i dodijeljenog joj poslanja unutar ovog svemira.“
Ovdje, Predsjednik Eisenhower simbolički pušta u pogon prvu američku komercijalnu nuklearku u Shippingportu, Pennsylvania, 1954. godine.

Takvo je područje kockarskog „zlata budala“, skup sumnjivih planova znanih pod imenima kao „finansijski derivati“ i „hedge fondovi“.

Stoga ovo poglavlje izvještaja usredotočit će pažnju na prirodu bitnih, temeljnih pretpostavki koje trebamo razmotriti. To rekavši nastavimo kako slijedi.

Današnji Amerikanci većinom su pogani. Naime čak i većina onih koji vjeruju u Boga ne vjeruju ustvari da je Stvoritelj, predstavljen u **Postanku** 1 načinio čovjeka i ženu na Svoju sliku. Kad izgovorite riječ „Bog“ većina ne reagira misleći na živućeg Stvoritelja onog što je veliki i dobar Albert Einstein opisao kao konačni no neomeđeni svemir kojeg mi nastanjujemo. Većina čak i danas još uvjek praktički više voli božanstvo nalik na zlog olimpskog Zeusa pjesnika Eshila iz njegova **Okovanog Prometeja**. Većina je sklona vjerovati u ono što su djeca Paola Sarpija kao Thomas Hobbes vjerovala a to je doktrina sotonskog Jage Verdiyeve opere **Otelo**, Jage koji

govori o okrutnom i zlom, hobezijanskem bogu kojem služi.⁴

Zeus je tipični primjer stravičnog tlačitelja koji je zapovjedio vječno mučenje Prometeja jer je naljutio Olimp dajući čovječanstvu znanje uporabe vatre, kao što je nuklearna fizijska energija. S druge strane, ustvari protivno obojici T.H. Huxleyju i Fredericku Engelsu Huxleyjevog doba, ljudsko biće nije majmun, nije puki čovjekoliki majmun, već stvaralačko biće stvoreno s ugrađenim potencijalom da bude kreativan, protivno okrutnom Zeusovom zakonu, to jest ljudsko biće je osoba na sliku Stvoritelja.

To nije bajka, već to je povijest. To je također teologija. To je također znanost. To je bit svake kompetentne poduke i primjene moderne ekonomije.

Nama koji znamo istinu o čovječanstvu, ljudski se um razlikuje od odlika svih zvijeri. Izraz te razlike je ljudsko individualno biće sa svojom stvaralačkom sposobnosti koja proizlazi iz jedinstvene prirode njegova živućeg (ljudskog) roda, a očituje se u napretku otkrića i primjene zakonitosti fizikalne znanosti, kao što su nuklearna i termonuklearna znanost. Izraz je prave prirode ljudske moći i dodijeljenog joj poslanja unutar ovog svemira. To je stvaralačka moć koju prepoznajemo kao duhovnu, misleći pri tom da ona nastanjuje živo tijelo ali da pripada višoj ontološkoj odlici potpuno djelotvornog bića, višoj od puke životinje kojom se možemo služiti kao hranom. Naše smrtno ljudsko tijelo je domaćin i sluga, od začetka, nečemu što označavamo osobnim duhovnim bićem koje posjeduje moć istinskog stvaračstva. To je poslanje koje Stvoritelj dodjeli ljuje čovječanstvu da bude na pomoći u neprekidnom radu univerzalnog, svojstveno, *ontološki protuentropijskog* stvaralačkog djela.

John Winthrop

Increase Mather

Library of Congress

Kao suprotnost sotonskom Jagi Shakespeareovog „Otela“ očevi utemeljitelji Plymouthske kolonije, Matherovi i Winthropovi, vjerovali su da je čovjekovo poslanje u životu činiti dobro i oplemeniti i poboljšati čovječanstvo. Ovdje, američki glumac 19. stoljeća Edwin Booth u ulozi Jage.

Ima zbumjenih tipova protivnog mišljenja koji možda obožavaju Sunce no mrze procese nuklearne i termonuklearne fuzije o kojoj ovisi postojanje našeg Sunčevog sustava. Takvi nesretnici su izraz kova perverznosti nalik na ludite koja je postala tipičan većini slojeva bebi bumera u obim Amerikama i Europi, perverznost koja je uvelike pridonijela patnjama koje bujaju po našoj naciji i planetu danas.⁵

⁴ Ovaj se monolog nalazi u drugoj verziji opere kao Verdijeva preinaka na Boitov nagovor.

⁵ O začetku ljudskog pojedinca, ludost takozvanih „fundamentalista“ je da on ili ona misle poput kartezijanaca, gledajući na pojedince kao čestice u sustavu plina koje bombardiraju jedne druge. Postojanje živućih sustava nije nikad kinetičko već uvijek dinamičko u smislu izraza „dinamičan“ kojeg susrećemo u radu Pitagorejaca, Platona i Gottfrieda Leibniza. Društvo treba isplanirati

Praznovjerni gnostik vjeruje u statični svemir a ne svemir u razvitu. On ili ona krivo određuju svemir sukladno tome kao svemir u kojem je proces usavršenja završen. Gnostičkom poganinu ovog osvjeđenja sve je sad predvidivo i, za njega, sve što će postojati stoga je praktički nezbježivo. Taj obmanuti gnostik prema tome vjeruje da je Bog po gnostičkom uvjerenju stvorio savršeni svemir, čak i sam Bog je time isključio svoju vlastitu mogućnost preinačenja svemira nakon toga. Kao što su voljeni Filon Alksandrijski i drugi opominjali, posredno, sotona prema delfskom gnostiku nije prihvatio takvo zakonito, načelno ograničenje, pa prema tome dozvola koju su dobili sotonini vjernici kroz podrazumijevajuće entropijske, statističke zakone, lažne zakone za koje se kao za današnje očito sotonske 'hedge' fondove pretpostavlja da predstavljaju okove Volji Stvoritelja. Oni koji svoju vjeru stavljaju u ruke sotonske moći na taj način, ustvari su velike budale.

Suprotno životinjskom fatalizmu takvih gnostika, kao što ustvari evolucija Sunčevog sustava iz jednog samog, brzo vrtećeg Sunca potvrđuje, svemir je instanca zakonitosti neprekidnog, protuentropijskog stvaranja radije nego fiksni entropijski svemir. Stvoriteljev uvijek u razvoju, uvijek konačni ali neomeđen svemir predstavlja proces—*svojstveno protuentropijski proces*—neprekidnog stvaranja, proces Stvaralačkog djela gdje je funkcija čovječanstva u tome pomagati. Pa tako, sad se pokrećemo van prema Marsu i još dalje da bismo poboljšali upravljanjem i razvojem onog što otkrijemo tamo. Znanost nam pokazuje da je Stvoritelj savršeno kreativno, susretljivo Biće, upravljujući stalnom vladavinom beskrajnog, protuentropijskog stvaranja. Otuda naša dana obaveza je obavljati univerzalna poslanja koja ta Stvoriteljeva obaveza pretpostavlja za nas.

Našem shvaćanju tih i srodnih stvari značajno je pripomogao rad ruskog akademika V.I. Vernadskog i njegovoj razradi dokaza različitosti triju područja prostornih faza: nežive, biosfere i noosfere.

---

promicanje uvjeta ljudskog života. Ne možemo loše društvo promijeniti u dobro, jednostavno jednog po jednog. Moramo ustvari promijeniti aksiomatski nacrt društva u cjelini, baš kao što je američki Ustavni sustav moralno superiorniji svakoj od relikvija feudalne tradicije u Evropi, još uvijek danas. Da biste promicали ljudski život, morate učinkovito promicati znanstveno i srođno stvaralaštvo kao ustavno načelo zakonitosti na kojem počiva funkciranje društva.

Ta tri, dinamički isprepletena područja prostornih faza te zakonitosti koje ona izražavaju, odraz su sljedećih razmatranja koja se podrazumijevaju u dokazima Vernadskog a također i drugim dokazima koji podupiru takva glavna otkrića.

Kao što Vernadski u svom sažetku dokaza za živuće sustave iznosi u razdoblju od 1935.- 1936., iako kemijski elementi koji sudjeluju u živućim procesima dolaze iz istog područja kao i nežive tvari, živući procesi pridruženi biosferi izražavaju načelnu odliku *specifično dinamičke organizacije* procesa koji se inače ne pojavljuje unutar područja neživih procesa kao takvih. Na sličan način procesi društva koriste tvari abiotiskog područja i biosfere no njihova je organizacija *dinamički oblik* načela djelotvorne inteligencije koja se ne pojavljuje ni kod jednog nižeg reda živućih procesa.

Ponovit ću: empirijski materijali koji dokazuju ovu potonju različitost određuju načelo inteligencije nepostojeće u biologiji koju povezujemo s oblicima života nižim od osobnosti čovjeka pojedinca. Upravo ta viša odlika djelotvorne inteligencije daje ontološki razliku Stvoritelja i čovjeka pojedinca od životinja, kojima ta odlika djelotvorne stvaralačke inteligencije nedostaje.

Ta odlika inteligencije je ljudska priroda pa tako i njegovo odnosno njeno poslanje, kao što *Postanak 1* određuje na svoj način. To je pravo usklađenje našeg shvaćanja velikog načela položenog unutar Predgovora našeg Saveznog ustava. *Dužnost čovječanstva nije prilagoditi se svemiru kakvog ga nađemo već poboljšati ga na izričito protuentropijski način.* Ono mora biti na taj način sredstvo, instrument Stvoritelja. Naše poslanje je implementirati čovječanstvo i pojedinog člana našeg roda. To je načelno poslanje svakom od nas dodijeljeno, poslanje pridonijeti poboljšanju ljudskih prilika na taj način, i braniti načelo protuentropijskog napretka te da ne odstupamo u bijednije prilike ljudskog postojanja i čovjekove uloge od onih koje su dosegnute prije nas.

Razum nasuprot 'logici'

Ovo što smo dosad razmatrali u ovom poglavljiju mora se ponovno iznijeti, jer to je otkrivanje bitne prirode sukoba razuma i znanosti na jednoj strani, i formalne logike na drugoj. To se inače poznaće kao veliko načelo koje je Bernhard Riemann, sljedbenik Leibniza, Carla F. Gaussa, i Lejeuna Dirichleta, predstavio u svojoj

docentskoj dizertaciji 1958., **O hipotezama na koji počiva geometrija.** To je djelo otvorilo put novom poglavju znanstvenog rada. Od samog početka ugrađenog u toj dizertaciji pa nastavkom kroz kasnija djela kao što je njegova obrada Abelovih funkcija i njegovo definiranje dinamike fizičkih hipergeometrija, Riemann postavlja temelje svladavanja najvećih tajni koje su ranije obično zbunjivale proučavanje političke ekonomije.⁶

Obični, moderni sveučilištarac danas diplomira praktički u neznanju činjenice da su prave zakonitosti geometrije i fizikalne znanosti, povezane s imenom *sferne geometrije*, ustanovili Pitagorejci i Platonova škola, prije pojave sofističkih doktrina Euklidovih *Elemenata*. Te velike drevne Platonove i druge zakonitosti ponovno su se uspostavile kao moderna znanost temeljnim otkrićima sljedbenika renesansnog kardinala Nikole Kuzanskog kao Leonardo da Vinci, Johannes Kepler i njihovi sljedbenici, kao što su bili Pierre de Fermat, Leibniz, Gauss, Dirichlet i Riemann, svi oni prije procesa razvoja životnog djela Alberta Einsteina. Riemannova docentska dizertacija iz 1984. otvorila je tako vrata Riemannovom vlastitom utemeljenju pojma *Dinamike* fizičkih hipergeometrija o kojima danas, što se tiče načela, ovisi pojmovni okvir kompetentne moderne ekonomiske znanosti kao tijela fizikalne znanosti.⁷

⁶ Pred kraj svog života, na primjer na Princeton sveučilištu u društvu Kurta Gödela Einstein je dalje razradio tvrdnje koje je sačinio protiv redukcionističkih sofisterija slavnih znanstvenih konferencija u dvadesetim godinama 20. stoljeća. Istaknuo je da se jezgra dostignuća moderne fizikalne znanosti smjestila između razdjeljivača [na polici] knjiga temeljnih doprinosa Johanesa Keplera i Bernharda Riemanna. Gödelovo poznato dokazivanje absurdnosti temeljne pretpostavke Bertrand Russellove *Principia mathematica* (koje mu praktično autistički John von Neumann i njegov soj nisu nikad oprostili) ukazuje na važni afinitet Einsteina i Gödela. Koncepcija dinamike koja se odrazuje u Einsteinovom razmišljanju i gledište načela dinamike utjelovljenog u radu akademika V.I. Vernadskog ključ su praktičkog ovladavanja ekonomije kao odjela protuentropijske fizikalne znanosti danas. Razlika puke formalne i aktualnih fizičkih hipergeometrija odsudna je kod svakog predstavljanja Riemannovog rada.

⁷ Riemannov rad u tom pogledu, po njemu samom, povezuje se s načinom na koji se koristi pojam *Analysis situs*, kao što ga je Leibniz uveo, kao odsudna koncepcija Riemannova vlastitog rada. Usporedba Riemannove obrade pojma *Analysis situs* kao što je to uveo Leibniz, nagoni nas na raspoznavanje prethodnih slučajeva tog odsudnog

Ivana Orleanska trijumfirala je nad smrću u mukama od ruku surovog engleskog plemstva. „Građaninu se mora pomoći sagledati svoj smrtni život glede značenja koje taj kratki raspon osobnog života ima za ranija i buduća pokoljenja.“

EIRNS

No, korijen svega toga može se slijediti do prethodnih slučajeva sličnih po nakani napomenutoj definiciji prirode čovjeka i žene koju susrećemo u **Postanku** 1.

Pri predstavljanju prave ekonomске znanosti našim građanima moramo uspjeti iznijeti na vidjelo moralne stvarnosti primjene ekonomске znanosti, i povratiti je na nekadašnji osjećaj osobnog identiteta građanina kao ljudske osobe. Da bismo shvatili sami sebe moramo se odmaknuti od uobičajenog, beznačajnog, neokartezijskog statističkog lupetanja 'marketinških stručnjaka' danas. Samo se odnos smrtnog čovjeka pojedinca sa Stvoriteljem i s uređenjem Stvorenog kao cjeline mora usvojiti kao polazna i elementarna referentna točka kod određivanja aktualne osobnosti svakog od nas unutar sklopa živućeg procesa stalnog Stvaranja.

Baš takvim pristupom građaninu je omogućeno sigurno i čvrsto intelektualno shvaćanje svog osobnog odnosa prema Stvoriteljevu radu. Građaninu se mora pružiti pomoći da sagleda svoj smrtni život u smislu značenja koje taj kratki vijek osobnog života ima za ranija i buduća

vida pojma *dinamike*, svojstvenog pitagorejskoj obradi izričitim pojmove točke, pravca i geometrijskog tijela na način absolutno suprotan Euklidovim definicijama. To povezujemo sa slavnim aforizmima Heraklita, jer to je primjerenio Platonovim obrazloženjima u njegovom *Parmenidi*. Isto tako to se podrazumijeva u Kuzinom *De docta ignorantia* i prožima metode razvoja utemeljenja moderne astrofizike radovima Keplera.

pokoljenja. Na taj način, učinivši ideju besmrtnosti utjelovljene ljudske osobe raspoznatljivom i konkretnom za upućeni način života građanina, zadobiva se osjećaj besmrtnog osobnog odnosa smrtnog pojedinca s besmrtnim Stvoriteljem. Tako onda kultiviramo moralni osjećaj koji je bitan za građana republike, ako se želi osigurati opstanak naše nacije za nadolazeća pokoljenja.

Ulozi koje moramo sad dati ako želimo nastavak civilizacije na ovom planetu, stavljujaju jak naglasak na fizičko-ekonomska ulaganja koja imaju planirani „životni vijek“ od četvrt do pola stoljeća pa čak i dulji. To je vijek koji dosiže do vijeka iznad očekivane životne dobi današnjih roditelja mladih ljudi no on je ipak ulog kojeg oni koji danas žive moraju dati. Jedino je jamstvo da će se nada u budućnost živih obistiniti, to što je želja osigurati buduću dobit pouzdano uzidana u rad i svijest sadašnjeg i budućih pokoljenja. Besmrtnost a ne pohlepa jedini je pošteni poriv pravog građanina republike kao što je naša vlastita. Taj osjećaj besmrtnosti nije puka slava i ugled. Cak i pojedinc u relativno najgadnjim prilikama može je postići.

Još jednom, besmrtnost nije slava ni ugled. Neki najdraži besmrtnici živjeli su živote koje su poplavili gomilom blata službenih i popularnih kleveta. Besmrtnost ima svoj izraz u trajnoj vrijednosti proživljenog života za čovječanstvo. Ako takvu osobu preziru, izdaju i osude na propast u proživljenim okolnostima smrtnog života, kao što je slučaj Ivane Orleanske, njegova odnosno njena vrijednost je zbog toga utoliko veća.

„Zdrav“ a možemo reći i „vjerodostojan“ pojam tih odlika izvjesnosti koje prekoračuju smrt smrtnog živućeg pojedinca dio je iste odlike želje koju povezujemo s univerzalnim fizičkim zakonitostima. Sposobnost usvojiti pouzdanu dalekovidnost u budući ishod sadašnjeg djelovanja zahtjeva našu pozornost na pojam različitosti ideja koje odgovaraju idejama u sprezi s doživljajima pojedinačnih slučajeva osjetilnih zapažanja a isto tako odgovaraju idejama u sprezi s djelujućim univerzalnim zakonitostima kojima su ti pojedinačni slučajevi podređeni. Keplerovo jedinstveno izvorno otkriće univerzalne gravitacije tipičan je primjer pojma univerzalnih fizičkih zakonitosti koje moderna eksperimentalna znanost poznaje.

Ti pojmovi koji odgovaraju univerzalnim fizičkim zakonitostima fizikalne znanosti

a isto tako i valjanim Klasičnim metodama umjetničke kompozicije i njihovim prikladnim načinima izvedbe, tvore tkivo ljudskog razuma različitog od svojstveno nesavršenog, inferiornijeg područja puke „logike“.

Univerzalne fizičke zakonitosti, čiju ontološku prirodu najtipičnije prikazuje Keplerovo otkriće gravitacije kao zakonitosti harmoničkog ustroja Sunčevog sustava, imaju pokažljivo višu mjerodavnost što se tiče istinitosti, od jednostavnih osjetilnih doživljaja. Una toč tome, iako su to zakonitosti čije djelujuće postojanje se eksperimentalno može predočiti one same po sebi nisu opipljivi pojedinačni predmeti osjetilnih zapažanja u uobičajenom smislu.

Te otkrivene, univerzalne zakonitosti pripadaju kategoriji doživljaja koje je Kepler prvi naznačio istražujući proturječne dublje posljedice *ekvanta*, koje ukazuju na *ontološki infinitezimalni odraz* svake univerzalne fizičke zakonitosti.⁸ To je bilo otkriće fizički infinitezimalnog, otkriće koje je Kepler eksperimentalno postigao, a ono je uputilo Gottfried Leibnizovo jedinstveno izvorno otkriće infinitezimalnog računa kao i usavršenje tog otkrića, usavršenje izraženo u fizičkoj zakonitosti najmanjeg univerzalnog djelovanja koje slijedi krivulju lančanice [krivulju lanca].

Taj vid razvjeta pojma odsudnih temeljnih zakona moderne fizikalne znanosti, koje su najzapažljivije dali Kepler, Fermat i Leibniz, a razjasnio ih je Riemann u svojoj docentskoj dizertaciji iz 1854. godine, u kojem samo univerzalne fizičke zakonitosti koje smo u stanju otkriti, predstavljaju temelje stvarnog znanja a drugo eksperimentalno znanje tek je obuhvaćeno tim univerzalnim fizičkim zakonitostima koje smo u stanju otkriti, dok su one (zakonitosti) za njega izraz hipoteza na kojima počiva fizička geometrija.

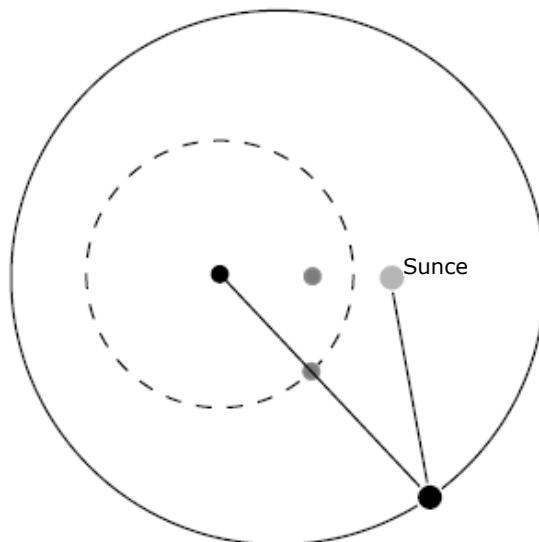
Kad uzmemo u obzir da se to znanje, oprečno Euklidovoj dogmi, plodonosno razvijalo u Klasičnoj kulturi prije Platonove smrti, prisiljeni smo raspoznati poteškoću koju se obično doživljava glede te temeljne točke pa čak je doživljavaju i stručnjaci naprednih školovanja danas. Ta je poteškoća većim dijelom djelo upliva ovih lažnosti čije tragove možemo obično naći u sofisterijama Euklidovih **Elementa**. Euklidove prijevare nasuprot savršene protueuklidske geometrije, kao što je

⁸ Doduše, to se već podrazumijeva u radu Pitagorejaca i Platona i drugih.

PRIKAZ 2

Proturječne posljedice ekvanta

Kepler se koristio konstrukcijom ekvanta (isprekidana kružnica) da bi predočio gibanje planeta konstantnom kutnom brzinom dok istovremeno drži jednaku udaljenost od središta druge kružnice dok se kreće oko Sunca (točka podalje od središta većeg kruga). Animacija i potpunije pojašnjenje ekvanta može se naći u radu LaRouchevog Pokreta mladih (LYM-a) na stranici <http://www.wlym.com/~animations/part2/16/aside.html>

protueuklidska *fizička geometrija* koja se podrazumijeva kod Gaussa a koju Riemann izravno predočuje, najdjelotvornija je značajna ilustracija, još uvijek danas, načina na koji puka logika postaje oruđe uništenja ljudskog razuma (vidi **Prikaz 2**).

Euklidova prijevara

Dakle, tragovi nasljeđa sofisterije uzidane u većinu gradiva općenito prihvaćene ekonomije i tome srodnog zakona u modernoj Europi i SADu vode izravno do pogrešno usvojenih Euklidovih *Elemenata* kao modela nastave i prakse temelja fizikalne znanosti u modernim školama. Mehanistička ludorija koju su René Descartes i drugi moderni empiričari unijeli u modernu europsku znanost primjer je toga. Stanje uma koju ta navika izaziva u popularnom i stručno školovanom životu odgovorno je za većinu nekompetentnosti u znanosti koja se prelijeva i načine na koji ljudi općenito a također i vodeće političke osobe danas, misle o imenovanom predmetu „ekonomije“.

Kao većina sistematskih pogrešaka koje prožimaju kulturne tradicije, stечevina oblika sofisterije zvana „Euklidska geomet-

rija“ prožima „naslijedno“ veoma veliki razmjer pismenih i srodnih tradicija europske kulture poslije vremena drevne Grčke nakon Platonove smrti. To je, stoga, stalno prisutan čimbenik uzrokujući pomanjkanje sposobnosti, čak i kod najobičnijih ljudi, kompetentnog razmišljanja o ekonomiji danas.

Prave bitne osnove europske fizikalne znanosti susrećemo razvijene već u drevnoj Klasičnoj Grčkoj. Taj razvoj ima svoj izraz kao znanost koja je izgrađena na drevnoj egipatskoj praksi koju su Grci, kao Pitagorejci, znali pod imenom *sferna geometrija*. Bila je to metoda Platona i njegove škole a bila je također i temelj slabije poznatih izražaja tradicije koja dolazi od Talesa i Heraklita.

Da bismo razumijeli drevne temelje moderne europske znanosti moramo svoju pozornost početno usredotočiti na ulogu zakonitosti *sferne geometrije* na kojima počivaju kompetentni oblici drevne grčke znanosti no koje je spletarska sofisterija Euklidske geometrije kanila ozloglasiti i zamijeniti u to vrijeme kao što su to kasnije u 18. stoljeću radili empiričari kao hotimični varalice Voltaire, de Moivre, d'Alembert, Euler i Lagrange. Naša pozornost glede toga ograničena je na one vidove građe koji se punom težinom odnose na vrela pogrešno usmjereno popularnog mišljenja o ekonomiji i vrlo blisko povezanim političkim mjerama.

Najbolji način poimanja drevne znanosti *sferne geometrije* na moderni način nalazi se u savladavanju barem dijela *Mysterium Cosmographicum, Nova astronomija i Sklad svijeta* Johanna Keplera.⁹ Posebna važnost upućivanja ovom prilikom čitatelja na to proučavanje nije samo što Kepler pruža čitatelju snažan način gledanja na zvijezde i planetarna tijela onako kako mi mislimo da ih vidimo naprimjer na noćnom nebu. Budući da smo na površini planeta koji se kreće unutar Sunčevog sustava, a on se pak kreće u odnosu na konstelacije iza njega, mnogo proučavanja i veoma strogo umovanja je

---

⁹ Johannes Kepler, *Mysterium Cosmographicum* (Tajna svemira), u prijevodu A.M. Duncana (New York: Abaris Books, 1891); Johannes Kepler, *New Astronomy*, prijevod W.H. Donahuea (Cambridge, U.K.: Cambridge University Press, 1992.); *The Harmony of the World by Johannes Kepler*, prijevod E.J. Aitona, A.M. Duncana i J.V. Fielda (Philadelphia: American Philosophical Society, 1997.).

potrebno da bi smo došli do točke kod koje promatrač stvarno zna ono što on ili ona vidi u tom proživljenom sjajnom prikazu. Nije dovoljno vjerovati da je doktrina istinita, student noćnog prizora može proživjeti proces doživljaja otkrića kao što je to Kepler prošao.

Glede toga Kepler je neuobičajeno značajan u povijesti znanosti iz nekoliko razloga no najneposrednije zbog činjenice da vodi čitatelja svojih radova, kao na primjer, nadajmo se, važne članove Američkog kongresa i njihovo osoblje koji rade na poslovima nacionalne i međunarodne gospodarske politike, kroz svaki korak svog razmišljanja kroz desetljeća rada na otkriću, tako da student njegova rada može proživjeti aktualno iskustvo svakog koraka tog slijeda otkrićâ. Odsudno je za one koji oblikuju političke odluke ne samo da znaju neke insinuacije iz tog polja već da stvarno shvate koncepcije kao stvar načela, načela pokusa, radije nego tek puka opetovana mišljenja. Glede toga Keplarov pisani rad najbolje je školovanje u doživljavanju strogih modernih oblika znanstvenog razmišljanja obuhvaćajući prepostavke nužne shvaćanju dinamike, i najdostupniji u objavljenoj literaturi moderne europske civilizacije još uvijek danas.

Prikladnija vrijednost dubljeg značenja Keplrove metode zahtjeva proživljavanje preživjelog znanja metoda i dostignuća drevnih Grka koje se povezuje s metodama *sferne geometrije*. To je metoda koju naznačujemo Klasičnim izrazom *dynamis*, čije je značenje Gottfried Leibniz predstavio uvođenjem izraza *dinamika* tijekom razotkrivanja René Descartesovih prijevara.¹⁰ Riemannova docentska dizertacija iz 1854. posredno oživljava zakonitosti *sferne geometrije*. Riemannova obrada Abelovih funkcija onda vodi u opću zakonitost dinamike izražene pojmom fizičke (radije nego tek puke formalne) *dinamike hipergeometrija*.¹¹

¹⁰ Na pr., Leibniz, *Specimen Dynamicum* (1695.). Vidi odsudno djelo Leibniza, „A Brief Demonstration ...“ (1686.) u Gottfried Wilhelm Leibniz, *Philosophical Papers and Letters*, Leroy E. Loemker, ed. (Dordrecht: Luwer, 1989.), gdje se predstavlja slavna specifična kritika Descaresove nekompetentnosti u metodi.

¹¹ Zakonitosti *sferne geometrije* sačuvane su u školi Platonove Akademije a tipičan primjer je rad Eratostena. Smrću Eratostena i Arhimeda Sirakuzanina s kojim se dopisivao, pa usponom Rima na carski položaj, europska znanost praktički je zamrla osim iznimaka kao što je Bagdadski kalifat u svom kulturnom zenitu i Ibn Sina. Te

Prema tome, u slučaju rada sofiste Euklida susrećemo Euklidovu materijalizaciju teorema koje su već Euklidovi prethodnici razvili, kao što (se može podrazumijevati kod) Talesa, Heraklita, i sasvim razvidno, Pitagorejaca i inače Platonovih neposrednih krugova. Proizvodi zakonitosti *dynamisa*, koji su vodili znanstvena dostignuća Klasične Grčke prije njega, Euklid i dr. su zlonamjerno preformulirali kao navodne proizvode sklopa definicija, aksioma i postulata koji podrazumijevaju „četverokutni“ linerani svemir vrste koju je kasnije oponašao nekompetentni René Descartes. Euklid i drugi osmislimi su prepostavku da je sve što je istinito ono, što se može deducijom izvesti iz sklopa definicija, aksioma i postulata koji prepostavljaju da je svemir čvrsto, jednostavno mehaničko proširenje ravne površine u kojem je i sama kugla, kao što eliptičke funkcije pokazuju, krivo pojmovno prikazana—krivo prikazana kao da je proizvod tog mehaničkog produžetka [geometrijskog] tijela ravne površine.

Te definicije, aksiomi i postulati Euklid i njegovi sljedbenici nisu nikad dokazali. Oni su jednostavno tvrdnje koje su „samoočite“ ili, kao što se kaže, *a priori*. Ustvari, euklidejac jednostavno tvrdi kao svaki moderni sofistički oblik akademskog i drugog moralnog izroda: „Ovo je onaj ili ono u što sam odabralo vjerovati u ovoj određenoj prilici.“

Stvarni fizički svemir nema baš nikakve sličnosti s Euklidskim nazorom i njegovim prepostavkama.

Euklid i novi oligarhijski model

Od početka europske civilizacije drevni korijeni sadašnje svjetske krize mogu se naći u društvenoj pojavi znanoj u povijes-

zagubljene zakonitosti oživjele su uglavnom posredstvom kardinala Nikole Kuzanskog u njegovom djelu *De docta ignorantia*, čiji sljedbenici obuhvaćaju, najzapažljivije, Luca Pacioli, Leonardo da Vinci i Kepler. Odraz se tog nalazi najočitije u odsudnim elementima rada Pierrea de Fermata i Leibniza, kao i kod vodećeg nastavnika matematike od sredine do kraja 18. stoljeća i Gaussovog učitelja Abrahama Kästnera. Ovim ističemo da tradicija protueuklidske *sferne geometrije* seže unatrag do astrofizike drevnog Egipta odakle su određeni važni Grci proizveli temelje svojih vlastitih radova. Nije tek pošteno nego i veoma točno reći da je Riemann dao stvarnost zakonitostima fizičke protueuklidske geometrije koji se inače već podrazumijevaju u radovima Kuze, Leibniza, Jeana Bernoullija, Dirichleta i drugih.

nim vremenima kao „oligarhijski model“, kao što se tipični primjer tog modela vidi u imperijalnim sustavima čiji su temelji u Jugozapadnoj Aziji. Jasno dokumentirani trag borbe između tih sustava i pokušaja uspostave sustava suverene države nacije gdje naš Američki sustav pruža najbolji primjer pojma republike, daje pjesnik, povjesničar i dramaturg Friedrich Schiller, kao model sukoba republikanske inicijative koju povezujemo sa Solonom drevne Atene i Likurgovom Spartom koja zadovoljava uvjete tog izraza, „oligarhijskog modela“.

Bit borbe protiv „oligarhijskog modela“ s korijenima u Aziji kao što je u europskoj povijesti poznato od drevnih vremena obrađuje dramaturg Eshil u svojoj Prometejskoj trilogiji, a to se može vidjeti u njenom srednjem odlomku, ***Okovani Prometej***. Mučenje Prometeja, okrivljenog što je čovječanstvu dao znanje uporabe univerzalnih fizičkih zakonitosti, jer to je u toj drami bila optužba olimpskog Zeusa protiv Prometeja, a odjek toga ponavlja se u navedenom slučaju Euklidovih ***Elemenata*** kao i u srodnom slučaju uvođenja kartezijanskog sustava mehaničko-statističke metode u suprotnosti s dinamičkom znanstvenom metodom modernog odraza [djela] Pitagorejaca, Sokrata i Platona, a tipični primjer je djelo ***De docta ignorantia*** Nikole Kuzanskog, te revolucionarna otkrića proturedukcionista Keplera, Fermata, Leibniza i drugih, u modernoj znanosti.

Euklidsko viđenje dobilo je svoje prepravljeno ruho modernog kroja u onim Descartesovim tvrdnjama koje je Leibniz razorio znanstvenim dokazom potrebe dinamičke zakonitosti čiji trag slijedimo do Pitagorejske *sferne geometrije*.

Svojstveno lažni kartezijanski model, kao izdanak Euklidova rada, prepostavlja tako, aksiomatski, kretanja proizvedena sudarima apstraktnih [elementarnih] čestica jednih s drugima u praznom prostoru i vremenu. Da bismo dobro shvatili praktičko značenje danas, razornih posljedica kartezijskog oblika mehaničko-statističke metode, koju nalazimo u uobičajenoj primjeni ekonomske profesije, moramo ovdje svratiti pozornost, u malom sažetku i brzom preletu od drevne do moderne europske povijesti prolazeći kroz iiza srednjevjekovnog razvoja kojeg obično u Europi zovu ***Novim mračnim vijekom***.

Nužno je obraditi te tako naznačene sukobe kao predmet fizikalne znanosti. Da bismo razumijeli početke važnog sukoba unutar građe moderne fizikalne znanosti

moramo odrediti mjesto izvora tog sukoba u uporno stalnoj ulozi drevnog oligarhijskog modela u modernom društvu danas. Što se toga tiče, redukcionizam drevnih grčkih redukcionista, kao što su eleatici i Euklid, i moderni empirizam moraju se raspoznati kao bitne metode društvene kontrole koja ima nakanu promicati interes oligarhijskog modela društva, čiji je tipičan primjer anglo-holandski liberalni model modernog društva danas.

Spona između znanosti i društvenih sustava je osnovni, globalni problem po čijoj se podlozi prostire ogromni nasrt krize na svjetsku civilizaciju danas.

U predstavljanju ovog sažetka na ovom mjestu izvješća svrha nam je pojasniti vrela i prirodu pro-oligarhijskog oblika mentalnog ponašanja koje je opetovano otjeralo europsku civilizaciju u visoke i duboke valove i razdoblja gospodarskog i srodnog sloma tijekom čitavog razvoja europske kulture do danas. Da bismo stavili suvremenii izraz tog drevnog i neprestanog problema u moderni izgled razmotrite sljedeći pravac pristupa.

Kao što sam ukazivao ranije i predstavio taj slučaj u drugim objavljenim radovima, anglo-holandski liberalnu sustav lihve pojavio se kao preinačeni oblik svog srednjevjekovnog prethodnika, spleta vladavine u kojoj su sudjelovali mletačka financijska oligarhija i normansko viteštv. Aktualni srednjevjekovni sustav povezuje se s pojavom normanske uloge u Albigenškom križarskom ratu i križarskom ratu koji se obično izjednačuje s Normanskim osvajanjem. On je stečevina zlog, ustvari protukršćanskog sustava svih križarskih ratova. Inače ga se izjednačuje s *ultramontanism* sustavom. Taj srednjevjekovni sustav tjerale su njegove vlastite, nutarne, sistematske ludosti u samouništavajući slom znan kao ranije spomenut, *srednjevjekovni Novi mračni vijek*.

Međutim, ostaci moći normanskog viteštva preostali su kao vladajuća sila u Engleskoj, naročito do pada kralja Richarda III. Iako je dolazak Henryja VII na prijestolje označio ulazak Engleske u modernu povijest, kulturne posljedice srednjevjekovnog sustava životarile su na pr. u većem dijelu kontinentalne Europe sve do današnjeg dana. Najzapažljivije, u svrhu ovog izvješća, mletački sustav vladavine finansijske oligarhije nadživio je također i uspon moderne civilizacije 15. stoljeća. Upravo ti odvratni ostaci normanskih i mletačkih sustava, čeda ranijeg,

pokvarenog srednjevjekovnog sustava, čine jezgru glavnih, vanjskih kao i nutarnjih neprijatelja naše američke republike danas.

No ti su ostatci pretrpjeli odsudnu evoluciju, evoluciju u oblik koji je služio parazitskoj vrsti prilagodbe okružja moderne europske civilizacije srednjevjekovnoj relikviji. Jedan od izraza tog je moderni europski fašizam koji se pojavio, u svom zametku kao odraz normanskih križarskih ratova pod španjolskim, zvijerskim, antisemitskim Velikim inkvizitorom, Tomásom de Torquemadom. Torquemada je bio moderna relikvija križarskog sustava čiji je kasniji izraz bio i napoleonski sustav i izdanak napoleonskog modela, prosotonska izraslina raspoznatljiva kao moderni europski fašizam. Danas, sistematsko načelo modernog fašizma, koje slijedimo od Tomása de Torquemade i grofa Josepha de Maistrea, martinističkog političkog krojača Napoleona Bonapartea, odjeveno je u ogrtče kao što su oni koje nosi Drštvo Mont Pelerin i American Enterprise Institute.

Mletačka strana tog feudalnog oblika mletačko-normanskog sustava također se razvila na načine vlastite prilagodbe uvjetima nastalim iz Renesanse 15. stoljeća pojmom oblika upravo te zajednice opće dobrobiti u vidu moderne suverene države nacije koja je bila temeljem nakane uspostave naše Američke ustavne republike. Ta pojava oblika neofeudalizma nastala je kao Nova mletačka stranka pod vodstvom Paola Sarpija. Sarpi je pak poznat po svojoj ulozi oblikovanja ličnosti kao što su bili njegov osobni slugan, varalica Galileo Galilei, kao engleski sir Francis Bacon, kao Galilejev šegrt Thomas Hobbes, te kasnije René Descartes, John Locke i empiričari 18. stoljeća David Hume, Abraham de Moivre, Jean le Rond d'Alembert, Leonhard Euler, Joseph Lagrange, Immanuel Kant i drugi. Taj novi oblik mletačkog sustava dana se zna ili kao empirizam, ili kantijanizam, ili ona krajnje izopačena izraslina empirizma, radikalni empirizam obuhvaćajući vrstu koju znamo kao logični pozitivizam Bertranda Russella i njegovih sadašnjih poklonika.

Iz strateško povijesnih razloga središte sadašnjeg političkog izražaja moći empiričarske Nove mletačke stranke postalo je, kao što sam ranije napomenuo, u zadnjoj četvrtini 17. stoljeća, ustvari središte Novih mletačkih tirana anglo-holandskog liberalizma.

Kao što sam detaljnije razradio načelno pitanje kompetentne moderne političke ekonomije u brojnim ranije objavljenim izdanjima, razlika između jednostav-

no aristotelovskih dogmi srednjevjekovnog doba i Sarpijeve Nove mletačke stranke bila je što su Sarpi i drugi izvukli blato iz jaraka srednjevjekovnog života da bi uskrisili lice Williama od Ockhama. To uskrsnuće, koliko je bilo navodno uskrsnuće izvornog „Ockhama“ toliko je povjesno i korijen najznačajnije iskvarenosti moderne znanstvene nastave i primjene onog što kod pismenijih lakovjernika prolazi kao fizikalna znanost i, za anglo-holandsko liberalno šarenilo, moderna anglo-holandska liberalna dogma (a i „ortodoksno“ marksistička dogma iz londonskog okota) na polju političke ekonomije.

To je postalo, kako bi to standardno Klasično školstvo naznačilo, „novi oligarhijski model“.

Gradivo modernog sofizma

Djelo i utjecaj kardinala Nikole Kuzanskog najprimjerenije se vidi u sklopu njegovih djela u određivanju načela moderne suverene države nacije, u njegovoj **Concordantia catholica**, njegovom utemeljenju moderne fizikalne znanosti počevši s njegovim **De docta ignorantia**, i njegovim presedanom za Vestfalski mir iz 1648., njegov **De pace fidei**, te njegovim pokretanjem plana koji je postao putovanje Kristofora Kolumba i ponovno otkriće kontinenta koji leži preko Atlantskog oceana. Ta otkrića i njihovi izdanci stvorili su oblik društva, gdje je znanost pogonska sila razvitka proizvodne moći radne snage u okrilju opće dobrobiti pod suverenom državom nacijom.

Kao odgovor ponovnom naletu mletačkog sustava koji se kradom pojavio u posljedicama Pada Carigrada, Kuzin prijedlog prekoceanskih istraživanja u svrhu uključivanja drugih dijelova planeta van sredozemno orijentirane Europe, doveo je, najznačajnije, do sustava razvoja obiju Ameriku iz kojeg su SAD iznikle. Kao što sam taj slučaj opisao što je moguće jezgroviti u raznim prilikama zadnjih desetljeća, ideje na kojima se zasniva naš jedinstveni oblik ustavne samovladavine, trebale su prenositi ciljeve moderne europske civilizacije na područje koje se smatralo dovoljno dalekim od hegemonije relikvija oligarhijskog sustava unutar Europe, a koje su tu još danas.

Moj pokojni suradnik i stručni povjesničar H. Graham Lowry sažeо je najodsusnije prekretnice tog razvoja

europske civilizacije unutar Sjeverne Amerike.¹²

Kao što vojna djela Niccole Machiavellija daju sliku tog pitanja, nadmoćnija sila grada i države pod novim sustavom vlade, nagovijestila je propast pokušajima srednjevjekovčana da ponovno zadobiju svoju moć, *ako oligarhijske snage ne bi dale stanovite ustupke u svojoj doktrini vladanja*. To je značenje utjecaja Nove mletačke stranke Paola Sarpija. Odabir s kojim su se Sarpi i drugi suočili bio je da s jedne strane ako se neofeudalisti ne prilagode pritiscima znanstvenog i tehničkog napretka, bili bi osuđeni na propast. Ako bi pak prihvatali načela na kojima počiva stvaranje znanstvenog napretka, bili bi politički osuđeni na propast kao rod kojem prijeti izginuće i to antiseptičkim postupkom svoje vlastite ruke.

Empirizam je dakle tipični primjer pokušaja Sarpija i njegovih sljedbenika rješavanja tog proturječja. Njihov kompromis bio je uporabit, selektivno, određena otkrića kao što su to činili empiričari koje povezujemo s imenom Isaaca Newtona, koji su slijedili tragove sofiste Galilea u plagiranju Keplarovog rada da bi izgledali mudri, radeći istovremeno na kastriranju znanja stvarnog Keplarovog rada. Njihova sarpijska nakana bila je zamagliti metode koje bi znanstvenom napretku dale u biti neovisan razvitak, te se tako neovisno stanovništvo ne bi više dalo podvrći oligarhijskom modelu vlade.

Ta neomletačka politika je temelj empirizma, kao što tipični primjer toga pruža Sarpijev slugan Galileo, i kao što sljedbenici Galilea kao Thomas Hobbes, Descartes, Locke, Hume, Kant i drugi daju primjer empiričarskih napora u slabljenju i kontroli nad znanstvenim otkrićima putem mistifikacije u sprezi s empirizmom.

Pedagoški mehanizmi korišteni da izazovu nakanjeni učinak utjecaja empirizma zasnivaju se na euklidskom modelu uporabe manjkave metode tijela primjene koje pretpostavlja sklop takozvanih „samoočitih“ *a priori* definicija, aksioma, i postulata. Kao što sam već ukazao ranije u ovom poglavljju kompetentna fizičko-znanstvena primjena stalno se vraća na metodu sferne geometrije kojom su se služili Pitagorejci, Platon i drugi. Ona ne trpi nikakve *a priori* vrste pretpostavki poput aksioma.

¹² H. Graham Lowry, **How the Nation Was Won** [Kako smo zadobili naciju] (Washington, D.C.: Executive intelligence Review, 1988.)

Kristofor Kolumbo proučava kartu svog putovanja koju su nabavili krugovi Nikole Kuzanskog. Kolumbova plovیدba izrasla je iz Kuzinog plana „prekoceanskih istraživanja u svrhu uključivanja drugih dijelova planeta van sredozemno orijentirane Europe“.

Kod kompetentne znanstvene metode koliko znamo za sve prošle raspoznatljive znanstvene primjene, znanost je uvijek počivala na pojmu **univerzalnog**. Važni pojam univerzalnog u sprezi je, prvenstveno s nebeskim promatranjima naročito opažanjima koja izražavaju odlike astronavigacije. Glede toga najinteresantnija odlika drevnih dokaza odražava primjere dokažljivih ciklusa Sjevernog magnetskog pola.¹³ Dublje značenje te referentne točke u određivanju pravovaljanog pojma „značenja“ „univerzalnog“, konačno je prikladno došlo u žarište kroz Keplerov originalni rad na određivanju, prvo, zakonitosti gravitacije pri poravnавању Sunca, Zemlje i Marsa, te

¹³ Mladi ljudi povezani sa mnom osnovali su internetsku publikaciju pod naslovom *DYNAMIS* (*Dynamis*), gdje izdanje iz prosinca 2006. (Vol.1, No.2) sadrži prijevod Tarjane Dorsey i dr., Carl F. Gaussovog Uvoda u njegov rad iz 1838. *Allgemeine Theorie des Erdmagnetismus* (Opća teorija Zemljinog magnetizma). Vidi www.seattlym.com. Ovo Gaussovo djelo ima dublje značenje koje su kasnije iznijeli Dirichlet i Riemann nakon njega.

kasnije sastava Sunčevog sustava. Kao što Arhitina konstrukcija udvostručenja kocke slikovito prikazuje na dramatičan način, *ontološki univerzalno* je ono koje se, kao što je Albert Einstein istaknuo, podrazumijeva velikim kao i sam konačni i neomeđeni svemir, i koje je stoga također izraz, lokalno, kao sila infinitezimalna u smislu ontološki postojećeg radije nego drugačije.

Ta odlika koncepcijskih, eksperimentalno zasnovanih dokaza, slična Pitagorinom *zarezu*, s pojmom univerzalnog, posredno određuje fizički svemir sastavljen *ne od* nego *putem* univerzalnih zakonitosti s tom odlikom. One ne predstavljaju usavršeni sklop takvih zakonitosti, nego sklop koji sam posebi prolazi kroz *protuentropijski* razvoj. Svaki slučaj u tom svemiru djeluje na kao što i na njega djeluje taj svemir, kao što Leibniz to tvrdi, kao što smo ranije napomenuli, u svojim različitim, protukartežijanskim pisanjima o predmetu dinamike. Ta protuentropijska tako definirana odlika svemira ima svoj odjek u dubljem smislu Keplerove empirijske demonstracije problematičnog svojstva protuentropijskog pojma koji se podrazumijeva u paradoksu *ekvanta*.

Zakonitosti nisu nešto što je usred i što spaja 'kartežijanske' predmete u parovima. One su bitna, postojeća stvar(nost) od koje je svemir sazdan kao svemir. On je svemir u samorazvoju u kojem se bitno djelovanje izražava kao ili javlja kao otpor učinkovitom djelovanju koje dolazi od, na primjer, volje čovjeka pojedinca. To je u biti *dinamika*, kao što njeno doživljavanje možemo slijediti u znanoj povijesti do metode Pitagorejaca i Platonovih krugova.

Pojam *dinamike* u biti je gradivo znanosti fizičke ekonomije. Čovjekovo hotimično djelovanje u tom području učinkovito je omeđeno ovim izraženim pojmovima dinamike za nas. To znači, u praksi, da kompetentna primjena ekonomije kao znanosti polazi od cjelokupnog procesa kao referentnog izvorišta i dalje slijedi od te koncepcije da bi utvrdila učinak ili lokalnih poduzetih ili nepoduzetih činova na razvitak procesa razmatranog kao cjelinu.

Ova upravo navedena razmatranja daju značenje Riemannovoj dinamici izraženoj u vidu fizičkih hipergeometrija.

2. Dinamika obnove SADA

Isticanje svojstveno suverenih, spoznajnih moći čovjeka pojedinca i njihovo vladanje i

primjena u društvu, primarna je odlika svakog oblika društva sukladnog s bitnom različitosti čovjeka od životinje. To su moći koje su [ako ništa drugo] barem potencijal, koji povezujemo sa svakim i svim ljudskim umovima pojedinca. To je moć koja se izražava suverenim individualnim umom, moć svemira pa time usporediva s univerzalnom gravitacijom, koja se pak izražava *dinamičkom* zakonitosti *noosfere* Vernadskog. Izražava se po svom učinku na individualni ljudski um ali ne na ijednu drugu vrstu. Izražava se kao čin otkrića fizičke ili jednakovrijedne zakonitosti, moć koja se izražava kao funkcionalna različitost čovjeka pojedinca od svih drugih oblika živih vrsta.¹⁴

To je izričito stvaralačka moć individualnog ljudskog uma o kojoj svaki kompetentni pojam ekonomije i gospodarstva absolutno ovisi.¹⁵

Pojam stvaralaštva je, kako ćemo ga razmatrati ovdje i sada, moralno i znanstveno načelo na kojem se zasniva privrženost kapitalnom proračunu koju je naša republika bezuvjetno prihvatile.

Ta definicija razvitka suverenih spoznajnih moći uma pojedinca podvlači najbitniju točku razlike između kompetentne ekonomije odnosno gospodarstva, koja ima taj pojam suverenih moći ljudske

¹⁴ To jest, kao da kažemo, da je to protuentropijska odlika moći svemira, na koju se ljudski um može „priopćati“ dok nijedna druga vrsta ne pokazuje taj potencijal. Jasnoću glede ovog pojma omogućila je stroga definicija biosfere Vernadskog, a to je da dinamička različitost biosfere od kemije neživog područja pokazuje postojanje razdvajanja faze prostora usporedivo funkciji čovjeka relativno prema biosferi, a [ta faza prostora] to je noosfera. Ova rečenica odraz je sličnog pojma kojeg sam usvojio početkom poslijeratnog razdoblja nakon 2. svjetskog rata, pojam koji se za mene iskristalizirao tijekom 1948. Potaknula ga je moja reakcija na bjelodanu apsurdnost na kojoj je počivala glavna tema Norbert Wienerove *Kibernetike*. Moje gledanje spone tog pojma iz 1948. s koncepcijom noosfere Vernadskog nastala je po prilici deset godina kasnije kao posljedica mog postupnog raspoznavanja dubljeg značenja mog ranijeg, iz razdoblja 1952.-1953., poimanja značenja Riemannovog načela.

¹⁵ Popularna, ropska uporaba jezika danas, daje riječi „stvaralački“ sve vrste inovacija koje nemaju nikakve sprege s uporabom izraza „stvaralački“ koji označuje eksperimentalno provjereni dokaz definitivne univerzalne fizičke zakonitosti. Ovdje se dopušta samo stroga uporaba tog izraza koja se odnosi na fizikalnu znanost i Klasičnu umjetničku kompoziciju.

stvaralačke spoznaje za osnovu, a ona je izraz svakog pravog načela individualne, ljudske lične slobode, dok je suprotno gledište, koje podrazumijeva definiciju društva samoosuđenog na katastrofe ako ne ispravi svoje krive puteve na vrijeme. Suprotno, potonje viđenje tipično se zasniva na vrsti glupih primjena koje su počele prevladavati američkim nacionalnim životom sve više tijekom zadnje četiri dekade nakon Predsjednika Kennedyja.

Ironija je, kad su SAD pobjednički spustile čovjeka na Mjesec, promjene vodećih usmjerenja moralnih i gospodarskih razmišljanja koja su već dolazila kao izraz pobune 68aša, proizvele su kulturno bolesne prilike koje su početkom osamdesetih godina 20. stoljeća već uzrokovale podvrgnuće našeg nacionalnog gospodarstva patološkoj promjeni vladajućih načela. Ta je promjena bila *srozavanje kulturne paradigm*, promjena koja je pokrenula proces koji je sve više i više uništavao temelje politike i njene primjene na kojima se zasnivala Kennedyjeva misija spuštanja čovjeka na Mjesec i na kojima je ona to postigla.

To razmišljanje uvodi glavno i najodsudnije, ali ne i jedino, načelo znanosti fizičke ekonomije danas. To se sada može opisati kao načelo o kojem absolutno ovisi u ovom stjecaju povjesnih okolnosti nuda da se izbjegne planetarni „novi mračni vijek“. Postoje svježi dokazi koji u nama izazivaju da se zapitamo jesu li izabrani članovi našeg Kongresa sposobni ovladati nekim prijašnjim navikama tog tijela, barem do stupnja da bi se ovaj uništavajući udes, kojeg su nam ranije političke odluke natovarile, prikladnim načinom preokrenuo čak i u ovom trenutku neminovne katastrofe. Upravo tu zabrinutost trebamo staviti u prvi red i držati je stalno pred okom svoje savjesti, kako ne bismo ustuknuli iz straha pred krivo upućenim javnim mnijenjem i izgubili svoju republiku kao posljedicu još jednog kolebanja na način na koji smo po netto učinku upropastavali uvjete života sve većem i većem broju našeg pučanstva tijekom zadnjih desetljeća.

Najznačajnija različitost istinskih republika, a tako moramo shvatiti sam Uvod u naš Savezni ustav, nalazi se u činjenici da kad je to načelo najviše u postupcima naše Savezne vlade onda to samo po sebi određuje istinsku republiku, pravu republiku kao različitu od drugih ustroja društva. Društva koja se na primjer zasnivaju na anglo-holandskom liberalizmu tipičan su primjer kultura moralno gorih od našeg

ustavnog poretku i u stvarnosti nisu republike u točno određenom smislu Američkog Saveznog ustava. Ovu odliku našeg Ustava trebamo raspoznati kao isto protu-Lockejevo načelo Gottfrieda Leibniza, koje su krugovi Benjamina Franklina, mentora Thomasa Jeffersona, u toj prilici uvele u Američki Proglas nezavisnosti kao „traganje za srećom“.¹⁶ Ove i slične sprege najzapažljivije su po svom uplivu na razradu politike gospodarske obnove hitno potrebne našem izrazito problematičnom američkom gospodarstvu danas.

Kao što sam pisao u prethodnom poglavljiju izvješća američko gospodarstvo utemeljeno je, ne na pretpostavkama britanskih (anglo-holandskih liberalnih) monetarnih doktrina, već na pojmu Lebnizove fizičke ekonomije. Na primjer,

¹⁶ Taj izraz „traganje za srećom“ utemeljitelji naše republike su uzeli iz Gottfried Leibnizovog **Novog eseja o ljudskom shvaćanju**. Djelo u kojem se taj izraz nalazio za Franklina i druge Leibniz je napisao kao namijenjeni dio svoje pisane rasprave s Johnom Lockeom o načelima. Lockeova smrt zadržala je u to vrijeme izdavanje Leibnizovih **Novih eseja**. No kasnije, njemački krugovi povezani s Abrahamom Kästnerom, vodećim profesorom matematike tog doba, uzrokovali su slanje tog teksta Franklinu preko Londona. Bilo je problema s početnom dostavom, no to djelo došlo je do Franklina kasnije.

Taj rad predstavlja značajni sastojak ulaska Leibnizovog rada u politiku, te od njegovog utemeljenja znanosti fizičke ekonomije u razdoblju od 1671. – 1672. u kasnije oblikovanje tih odlika u Američkom ustavnom sustavu samoupravljanja i gospodarske politike čiji se odraz najbolje vidi u radu Alexandra Hamiltona. Te sprege s Leibnizovim djelom igrale su odsudnu, vodeću ulogu u određenju Američkog saveznog ustavnog sustava u izravnoj i potpunoj suprotnosti s razmišljanjima engleskih empiričara kao što je bio John Locke.

Kästnerova akademска karijera na koncu ga je dovela, kao profesora matematike i fizike u Göttingensko sveučilište gdje je bio domaćin za vrijeme posjeti Benjamina Franklina tamo. Kästner, kao utemeljitelj izričito protueuklidske moderne geometrije, inače je slavan u povijesti matematike sa svoje strane, zajedno s Zimmermanom, kao učesnika krugova u Gaussovom školovanju. Nažalost, Hofmannovo predstavljanje pitanja Kästnerove obrane Leibniza od prijevara Eulera, d'Alemberta, Lagrangea, Laplacea i drugih, ustvari je izmišljotina upravo suprotna činjenicama na što ukazuje činjenica da je Kästnerov učenik Carl F. Gauss razorio njutoniste glede njihove metode, u svojoj dizertaciji iz 1799. a ona je kasnije dobila naslov kao njegova prva verzija **Fundamentalnog teorema algebre**.

naša američka ustavna politika glede prirode novca već se jasno podrazumijeva u postupcima uvedenim tijekom Massachusetts Commonwealth-a u razdoblju prije 1689. Leibnizovo „traganje za srećom“ predstavljalo je za nas koncepciju koju je ranije Cotton Mather i Matherov mladi sljedbenik Benjamin Franklin uveo u Massachusetts, i obojica su koristili izraz „činiti dobro“ u istom smislu kao Leibnizovo „traganje za srećom“.

Nažalost sklonost među našim političkim nepismenjacima danas bila je čitati „tragati za srećom“ kao prigrli hedonističko načelo. Uvezši u obzir prevladavajuću ideologiju među žrtvama indoktrinacije u ideologiju koju strogo uvezši definiramo danas kao „bebi bumer“ ideologiju, činjenica sadašnje osobite sklonosti više za hedonizam nego za opće dobro ne treba nas začuditi. U stvarnosti „tragati za srećom“ odnosi se na očekivani ishod činjenice našeg življenja radije nego neposrednih, hedonističkih iskustava života. Naše pokoljenje „bebi bumera“ bilo je u većini hedonističkog i sofističkog uvjerenja, koje sad u starijoj dobi svojih članova pokazuje sklonost prema iskazivanju odvratnosti, čak i neprijateljstva prema današnjim mладим ljudima iste dobi onih koji su se borili i većinom vodili Američku revoluciju i stvaranje našeg nacionalnog Ustava u razdoblju od 1776.-1789.

Praktički, „tražiti sreću“ odnosi se na smrtnog čovjeka pojedinca koji živi po savjesti u očekivanju da će plod njegovog ili njenog života, zamisao ishoda koji će zadovoljiti ispit besmrtnosti: „Što će moj život, onako kako sam ga živio(-jela) značiti za dobrobit budućeg čovječanstva?“, ili dječe „Što ću biti kad odrastem?“ Dobra djela kao takova nisu dovoljna. Mi činimo dobro kad se zalažemo budućnosti: „Koje nužno načelo će naša odanost promicati u korist budućnosti?“

Svaki pravi razvoj moralnih osobina ovisi o sagledavanjima koja unose u čovjekovu sposobnost prkositi izgledima mogućih budućih muka, kao muci koju nam Dick Cheneyjeva politika nakanjuje, te da prkosí samoj smrti: „Radi štогод hoćeš, ti zvijeri, s moјim tijelom. Lažno ćeš me utamnići? Mučiti me? Ubiti me? Tvoje služenje bolju ne može me lišiti moje besmrtnе duše! Ne ćeš me pretvoriti u osvetničku, hobbezijansku zvijer, kao što si na primjer ti izgleda postao!“ Tako je Jean d'Arc izvojevala pobjedu na kasnijem koncilu katoličke crkve, kao i kroz francusku

monarhiju Louisa XI već tijekom istog stoljeća, pobjedu nad mučeničkom smrću iz ruku brutalnog britanskog vitešta.

Naime, utemeljitelji ove naše republike koji su uglavnom bili kršćani (unatoč slabih moralnih odlika nekih svojih bližnjih u kolonijama i republici za vrijeme značajne prošlosti), vidjeli su se kao ličnosti koje su, kao i sam Leibniz, odani kršćanski ekumenist, smatrali „traganje za srećom“ kao što ga je Leibniz definirao kao protivljenje Lockeu. Za Leibniza kao i za utemeljitelje naše republike bio je izraz najdublje usađene izvjesnosti koja poštiva odnos smrtnog pojedinca prema besmrtnoj ličnosti koja svojevoljno sudjeluje u Stvoritelju.

Spregu takvih razmišljanja o korijenima našeg Američkog Saveznog ustava treba jasno vidjeti kao da ima jaku spregu s problemom naše građe kapitalnog proračuna. Ljudi, čiji moralni svjetonazor ne ide iznad smrtnih problema hedonističkog užitka i boli, nema djelotvorne goruće ljubavi pri donošenju odluka koje su glavna briga ljudi osjetljivih na važnost svojih vlastitih duša. Stoga, nemaju nikakve ozbiljne proivrženosti svom doprinisu budućnosti.

Prema tome, ljudima čiji moralni razvoj se nije uzdigao do razine koju predstavlja „traganje za srećom“ Američkog Proglasa nezavisnosti, i glede toga podređivanje autoritetu Uvoda u naš američki Savezni ustav, nedostaje djelotvorna savjest koja poštuje učinkovito ostvarenje budućnosti, te stoga imaju sklonosti prema takozvanom „hedonističkom načelu“. Moralno osakaćeni među nama naginju k utilitarizmu Jeremyja Benthamu, uistinu sotonskog vođe „Tajnog odbora“ britanskog Ministarstva vanjskih poslova [Foreign Office-a]. Kao i Aaron Burru, njujorškom bankaru, štićeniku Benthamu, kolovođi tajnih agenata britanskog MVPa, tim ljudima se ne može vjerovati kad su u pitanju problemi života i smrti, koje oni mogu ostaviti u nasljeđe budućim pokoljenjima, našem potomstvu.

Prava egzistencijalistička kriza koja je sad prevladala našim Sjedinjenim Državama, traži nakane koje se uzdižu iznad i odbacuju žudnje koje su upravljale naše nacionalne sklonosti u gospodarskim i srodnim postupcima, sve jače i jače, kroz pogotovo zadnja tri i pol desetljeća. Ovu ispravku moramo sad učiniti kod naših građana i drugih važnih osoba. Buduće postojanje naše nacije i značenje života

kojeg ste proživjeli nakon što vas nestane, ovisi o pronalaženju te odlike privrženosti unutar vas samih.

Slučaj jadnog Myrona Scholesa

Najodsudnije od praktičnih pitanja koja svaki razumnji čovjek postavlja jest ono kojim smješta smrtnost glede problema privrženosti našeg sadašnjeg iskustva življenja unutar sklopa koji naznačuje *plod onog što sad radimo zbog budućnosti radije nego kao reakciju na iskustvo onog što se očigledno odvijalo do sada*.

Kao posljedica toga odsudno pitanje se postavlja upitom: „Koja je to budućnost“?

Postoje dva uzajamno nespojiva načina obrade značenja „budućnosti“ u tom okviru. Jedno, statističko gledište je svojstveno nekompetentan pristup u skladu s pokušajem gledanja na budućnost kao tobože statistički određenu, na osnovu sada djelujućih zakonitosti i načela, radije nego gledanje na budućnost kao na promjenu u svom tijeku nametnutu nasrtom novih vrsta djelujućih načelnih uvjeta. Jedini kompetentni pristup je onaj kojeg sam predstavio u ranijim stranicama ovog izvješća. Na primjer, kao pristup kompetentne metode znanstvene istrage koju se može slijediti u europskoj kulturi sa stajališta pitagorejske metode nastale su, sa svoje strane, na ishodištu egipatske astrofizike, *sferne geometrije*. To sam naznačio metodom jednakom metodi koju je Johannes Kepler, sljedbenik Nikole Kuzanskog i Leonarda da Vincija prikazao u svom jedinstveno stvaračkom ostvarenju *sistematske strukture moderne fizikalne znanosti uzete bezuvjetno kao cjelokupno istraživanje jedinstvenog, konačnog ali neomeđenog svemira*.

Manjkavi pristup, gdje su René Descartes i njegovi sljedbenici među javno priznatim „njutonistima“ kao tipičan primjer, pruža mehaničko statistička metoda, koja počiva na pretpostavkama modernih empirijskih očitih pobornika „plosnate Zemlje“ i njihovog shvaćanja prethodnog uzora euklidskog *a priorizma*.

Razmotrite neslavnu nekompetentnost matematičke metode Myrona Scholesa i Roberta Mertona glede autorstva finansijske katastrofe u kolovozu i rujnu 1998. Taj razvoj događaja iz 1998. bio je i jest kriza koja počiva na sadašnjoj nepopustljivosti prema istom glupom sustavu kao ovom Scholesa i kompanije u svjetskom sustavu u

cjelini danas.¹⁷ To nas iskustvo opominje da je način, na koji sada prevladavajuća dogma gleda i propisuje ga cijelom svijetu, nekompetentan, glede svog kobnog predznaka i značaja za civilizaciju u cjelini. On predstavlja soj izopačenog razmišljanja o ekonomiji koje bi trebalo proučavati samo sa stajališta određene odlike mrtvozornika, i nikad, ikad više, ga pustiti da zarazi ljudski život!

Morbidna, statistička metoda koju tipično izražavaju Scholes i njegovi nasamareni lakovjernici izvedena je iz stečevina fiziokrata i njihovih sljedbenika Haileyburyjske škole. Ona je očito sukladna, glede metode, radikalno reduktionističkom viđenju kartezijanske metode. Izvedena je iz drevnih euklidskih sofisterija, no naučila je govoriti britanski—ili nije li to „brutalno“¹⁸—pod nogama René Descartesa. To je također i englesko ropsko oponašanje Descartesa zvano „njutonizam“. Drugim riječima ekonomija pozadi kroničnih ludorija Myron Scholesovog rada predstavlja radikalno pozitivističku inačicu iste nekompetentne metode, mehanističko statističke metode, izvedene iz propale fizike René Descartesa.¹⁸

¹⁷ Myron Scholesa su naznačili kao su-autora s Robertom Mertonom, formule 'Black-Scholes', i njemu se pripisuje tehnička 'zasluga' za katastrofu LTCMa iz 1998. Black iz Black-Scholesove formule bio je Fisher Black koji je umro 1997.

¹⁸ igra riječi – 'British' >> 'brutish'

¹⁸ Upoznavanje onog što je postalo poznato kao Newton, t.j. ideološke blesavoće Britanskog Otočja, izvršio je pariški prebivatelj, mletački svećenik u tradiciji Paola Sarpija, ličnost poznata kao opat Conti. Conti, javno priznati obožavatelj Descartesa, tražio je načina kako prenijeti mentalnu bolest, kartezijanizam, iz Francuske u Englesku, koja je u to vrijeme, službeno, obično mrzila sve francusko. U tu svrhu Contijevi engleski ortaci odabrali su jadnog diletanta crne magije, Isaaca Newtona, kao recimo svog „majmuna“. (Kasnije otvaranje kovčega sa Isaac Newtonovim spisima pod rukovođenjem Maynarda Keynesa, razotkrilo je ludnicu punu crne magije i sličnih tvorevina no nikavog traga stvarnog znanstvenog rada! Keynes je, nakon razotkrivanja ovih groznih pronalazaka, ožigao sadržaj kovčega kao umobolne tvorevine dostojeće babilonskog svećenstva—i ustvari lihvarskog kulta Gaje pitijskog Apolona iz Delfa. Predložio je da se kovčeg zauvijek zatvori.) Nema nikakve stvarne tajne u tome. Razdvojene dijeliće odabranih radova Keplera i drugih posložila je ekipa, zasnovana na prijevarama Galilea, Sarpijevog slugana, i sadržavala je trudove osoba kao Hooke. Smicalicom dodijeljivanja autorstva

Stvarni su ekonomski procesi *dinamički* u smislu drevne pitagorejska sferne geometrije, *dinamički* u smislu metode Kuze i Keplera, te se stoga zasnivaju na uvjerljivom dokazu, nasuprot glupariji kartezijanizma, na dokazu kojeg daje Leibnizovo uvođenje drevnog načela sferne geometrije, *dinamike*, u modernu fizikalnu znanost.

Prije nego što nastavimo sa samim tim obrazloženjem gotovo je neophodno poradi potrebe tipičnih čitatelja ovog izvješća umetnuti nekoliko riječi upozorenja ovdje o određenim vidovima znanstvene metode.

Kroz tok ovog izvješća ja sam do sada opetovano isticao odsudnu različitost, na koju treba usmjeriti pozornost na polju matematičkih izjava o znanosti, između pukih formalnih i istinski ontoloških koncepcija.¹⁹ Tu sam svoju stečenu naviku prvo razvio, u zametku, svojom odanosti

---

toboznjem radu Newtona na znanstvenog idiota poput samog Newtona, odabrali su osobu koja nije predstavljala nikakvu mogućnost izreći ikakvo stvarno pojašnjenje svojih navodnih otkrića pa se time pomno ispitivanje lažno pripisanih Newtonovih otkrića držalo van dometa javnog skandala. Načelo izraženo na taj način kaže da ako kakav šarlatan tvrdi da je plastična lutka došla do velikog otkrića, ne postoji nikakva opasnost da će lutka reći nešto što će osramotiti one koji su davali određene izjave u ime lutke. No ipak, kartezijanski obraćenik, sam mletački Conti, uz pomoć Abrahama de Moivre-a i d'Alemberta, održavao je prijevaru s Newtonom preko salona koji su se proširili kontinentom Europe sve do, i nakon, Contijeve smrti 1749.

¹⁹ Tipičan primjer je moje iskustvo kad sam 1941. čitao dijelove Princetonovog standarnog gradiva Luthera P. Eisenharta o Riemannovoj fizici, što me je odvuklo od pobližeg ispitivanja Riemannovog rada sve do 1952. – 1953., kad sam bio prisiljen vratiti se na Riemanna zbog problematičnih svojstava na koja sam naišao u svom predanom proučavanju često oštromunih Georg Cantorovih radova iz osamdesetih godina 19. stoljeća i njegovih radova protkanih pogreškama iz devedesetih godina istog stoljeća. Moja vlastita sprega s ulogom tehničkih pretvorbi u proizvodnom procesu, „na izvornom mjestu proizvodnje“, što me je nagnalo javno ožigosati pojmove „teorije informatike“ Norberta Wienera i Johna von Neumanna kao ontološke prijevare, bila je odsudna u mom prihvaćanju Riemannove metode kao prave. Moja razmišljanja u razdoblju od 1952.-1953. o svom ranijem iskustvu s Eisenhartovim tekstom nagnala me tada i nakon toga da stavim najjači naglasak na absolutnu odliku funkcionalne različitosti između puke matematike i, često površno slične matematike čija svrha je prvenstveno ontološka po učinku radije nego formalna u svojoj biti.

Leibnizu sredinom tridesetih godina prošlog stoljeća, a onda postaje odsudno za ono što sam uzeo kao uvjerljiv dokaz iz meni znanih dijelova rada akademika V.I. Vernadskog kao i načina na koji sam razvio pristup, naprediji od ranijeg, znanosti fizičke ekonomije, koji sam usvojio od ishodišta koje je izašlo iz onog što sam naučio od Leibniza sredinom tridesetih godina prošlog stoljeća.

Kao što sam već isticao u prethodnim poglavljima sadašnjeg izvješća svi pristupi u fizikalnoj i društvenoj znanosti moraju početi od vrha prema dnu radije nego pristup od dna prema gore. Taj pristup, kojeg sam usvojio od stanovitih autoriteta koje sam razmatrao u rasponu ne manjem od tri tisuće godina prije mene, zahtijeva viđenje od vrha na dole, viđenje superiornije uloge otkrivenih univerzalnih fizičkih zakonitosti, a to bi se viđenje moralno primijeniti na područje radnji na koje se sami ovi pojmovi primjenjuju. Vernadski je raspodijelio fizičko iskustvo na tri svojstveno različite prostorne faze uključujući i odvajanje života od neživota, i ljudske spoznaje od pukog biološkog iskustva općenito, pa je to tipičan primjer tog pristupa. To se može primijeniti, u širem smislu, na čitav opseg građe fizičke ekonomije kao posebne ontološke kategorije istraživanja. Ključ je shvaćanja razvoja unutar općeg sklopa ekonomije.

U svakom slučaju, ontološka osebujnost fizički djelotvornih prostornih faza dvaju područja pomoću univerzalne zakonitosti, određuje i omeđuje obuhvaćeno područje kao cjelinu.

Te granice, koje određuju vanjska ograničenja prostorne faze procesa, prvenstveni su predmet mjerila svakog kompetentnog pokušaja prognoziranja unutar svakog sustava kojeg možemo naznačiti dinamičkim po njegovom važnom skupu načelnih odlika.

To je u suprotnosti s mehanističko-statističkim pristupom u većini nastave i prakse manjkave ekonomске doktrine danas. Upravo taj manjkavi pristup traži određivanja mogućih prekida u procesu, ekstrapolacijom sudarajućih (na pr. statističkih) međusobnih djelovanja. U stvarnom svemiru, u suprotnosti s građom ekonomije koja se još uvijek sada obično predaje, baš granice dinamičke odlike prostorne faze djeluju na proces, radije nego obratni, mehanički, statistički pristup fazi prostora. To je bila „tajna“ mog osobnog uspjeha u dugoročnim i sličnim

prognozama od moje prve „pokusne uporabe“ tog pristupa kod moje prognoze skore recesije 1956. To je također razlog što nisam nikad poslje tog vremena radio mehaničko statističke vrste predviđanja uobičajenih u opće prihvaćenoj akademskoj ekonomskoj dogmi danas.

Ljudsko je društvo, kako bismo stavili naglasak na pravo mjesto, odraz ljudske volje, odraz koji obuhvaća činove s odlikama koje ne postoje u životinjskom carstvu, ne postoji ni u jednom području koje povezujemo s metodama Bertrand Russellovih lakovjernih bena profesora Norberta Wienera i Johna von Neumanna. U društvu, ne postoje neizbjježive odlike posljedica koje možemo s pravom povezati s uobičajenim pokušajem predviđanja. Sve dok su ljudi ljudska bića, svaka prognoza ima skup s odlikama „možda“ koji mu možemo pripisati, jer inače bez tih izraza „možda“ ona je nekompetentna ili gore. Sva predviđanja na pretpostavci „uzmi broj između 1 do 10“ otkrivaju da bi prognozera, ili ispitivača trebalo usporediti s Kantovom uporabom stare oštromne dosjetke o dvojici ljudi gdje jedan pokušava musti jarca a drugi pridržava sito.

Prema tome kompetentno predviđanje odbacuje što su danas obično nestručna mišljenja o predmetu moći ljudske volje i isto lažno pretpostavljenom njenom nedostatku. Ono što ustvari ograničava društveni proces su granice određene univerzalnim fizičkim zakonitostima koje se mogu otkriti a koje su prisutne na tom polju međusobnog djelovanja dragovoljne uloge društva i fizičkog svemira s kojim društvene akcije djeluju. Baš univerzalne fizičke zakonitosti prisutne kao svojstva sustava, granični su uvjeti koji djeluju na volju društva i koji u tom smislu i samo na taj način određuju ono što je moguće „predskazati“ i na koji način.

Da bih na drugi način izrazio ovo, uzmimo sljedeće.

Stvarne fizičke ekonomije su dinamički procesi, a ne mehaničko-statistički. To znači između ostalog da prognoza ima Keplerovska svojstva, u smislu kako pojma putanje tako i dokaza pokusa ekvanta, da svemir nije jednostavno repetitivan, već je omeđen višim, univerzalnim, fizičkim zakonitostima koje daju pravilno poredano svojstvo evolucije svemira ili svake njegove prostorne faze, u cjelini.

Prema tome, kod svake kompetentne prognoze obuhvaćajući ozbiljnu vrstu ekonomskog predviđanja za sustav kao cjelinu, upravo načelo koje upravlja „puta-

njom“ tog neposrednog sustava, djeluje na sustav da bi odredilo stanovitu vrstu graničnog uvjeta. Kako se evolucija sustava približuje tom graničnom uvjetu, ponašanje sustava se tim približavanjem mijenja, te se on sa svoje strane nastavlja kretati prema toj granici, iza koje ne može nastaviti u svom sadašnjem obliku. U toj točki, ili će se sustav promijeniti, ili će doživjeti slom.

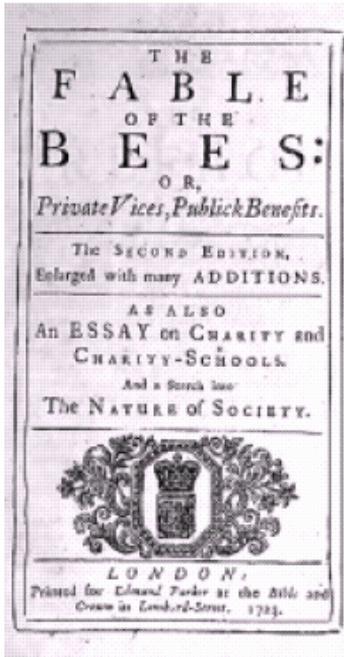
To razmatranje predstavlja malo poznato, najbitnije svojstvo svakog sustava dugoročnog gospodarskog prognoziranja. Razmotrit ćemo tu građu ponovno, ovdje.

Ekonomisti bolesna, bolesna uma

Postoji i drugi ontološki paradoks u sprezi s pomahnitalom odlikom nestručnosti, koja se može vidjeti u Sholesovom slučaju. Scholes je samo produžio do krajnosti viđenje redukcionističkih oblika kartezijanskih statističkih metoda koje se podudaraju s tradicijom takvih primjerenih prevaranata kao Bernard Mandeville, François Quesnay, Adam Smith, Jeremy Bentham i britanska Haileyburyjska škola općenito.

Kao što je Smith zagovarao nemogućnost znanstvenog prognoziranja u svom djelu *Teorija moralnih osjećaja*, iz 1759.: "... Upravljanje veličanstvenim sustavom svemira ... briga za sveopću sreću svih razumnih i pametnih bića, posao je Boga a ne čovjeka. Čovjeku je dodijeljeno skromnije odjeljenje, no mnogo prikladnije slabosti njegovih moći i ograničenosti njegovog shvaćanja; briga za sreću, svoju vlastitu, svoje obitelji, svojih prijatelja, svoje zemlje. ... No iako smo ... nadareni vrlo jakom željom u te svrhe, ... sporom zaključivanju našeg razuma povjerenje je naći prava sredstva da ih ostvarimo. Priroda nas je usmjerila na veći njihov dio putem izvornih i neposrednih prirodnih nagona. Glad, žeđ, strast koja ujedinjuje dva spola, ljubav užitka i strah od boli, potiču nas da primjenimo ta sredstva u njihovu vlastitu svrhu ne razmišljajući o njihovom streljenju prema onim dobrotvornim ciljevima koje je veliki Upravljač prirode nakanio putem njih ostvariti".

Smith je relativno pitoma stvar, barem u onom što je bio voljan otkriti o svom nutarnjem ja, u usporedbi s dobom Walpolea i podivljalog liberalizma kojeg istinski sotonski Bernard Mandeville izražava, a tu baštinu Walpolea dobro oslikava za naše prilike danas Hogarthov

MONT
PELERIN
SOCIETY

Nemoralnost Bernard de Mandevilleove „Basne o pčelama ili Privatni poroci, društvena korist“, nalazi danas svoj primjer u Mont Pelerin Društvu i American Enterprise Institut(e)u, koji promiču kockanje kao nadomjestak produktivnoj radnoj snazi.

elegantni način obrade prirođeno nelegantnog.²⁰

Mandevilleova je doktrina, kao što je **Basna o pčelama** predstavlja, da se istinski nemoralnom mora izdati dozvola u interesu društvene koristi koju, prema njemu, samo korupcija promiče. Iskusili smo to zahvaljujući suvremenom Mont Pelerin Društvu i American Enterprise Institut(e)u u promicanju raznoraznih vidova kockanja kao nadomjestka proizvodnji i bogatstvu o kojem ovise ishrana i zdravstvena skrb, kao: kriminal, organizirani i drugi, uzima se tako kao da je tajanstveni, čudotvorni izvor, za čiji se red brinu čudesni stvorovi koji rade ispod parketa stvarnosti, a plod [njihova rada] razvrstava se kao ishod bacanja kocke iznad [parketa], pa tako prepostavljena čarolija slučajnosti daje nekim ljudima bogatstvo, a nevine osuđuje na kobni udes.²¹

Smithovi javno priznati prethodnici pravca njegovih tumačenja bile su tvrdnje fiziokrata dr. François Quesnaya i A.R. Turgota. Usporedite Quesnayovo tumačenje sa Smithovim iz 1759: „...ljudav užitka i strah od boli, potiču nas da primjenimo ta sredstva

²⁰ Vidi H. Graham Lowry, *navedeno djelo* (opaska 12).

²¹ Pa tako u istom duhu, zlobni se Galileo specijalizirao u statističkim savjetima klijentelni strastvenih kockara svih vremena.

u njihovu vlastitu svrhu ne razmišljajući o njihovom stremljenju prema onim dobrotvornim ciljevima koje je veliki Upravljač prirode nakanio putem njih ostvariti".

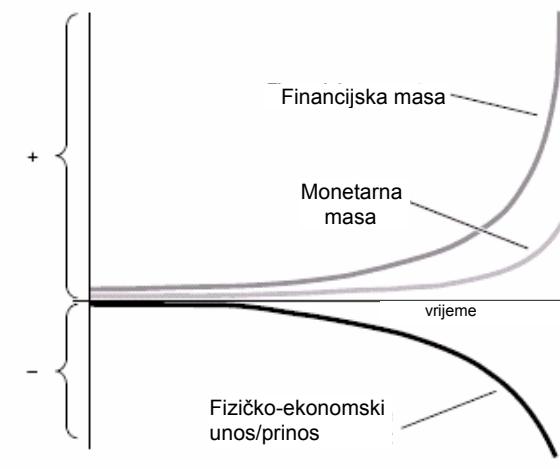
Quesnay-ova tvrdnja bezuvjetno je jednaka oštrog osudi „jeftine radne snage“ olimpskog Zeusa protiv optuženog Prometeja: obične smrtnike, kao što su niže klase koje služe feudalnom plemstvu, ne smije se nikad uputiti u zakonitosti svemira koje postoje iznad intelektualnog dosega dodijeljene im zadaće da ne pokazuju ništa više od praktički životinjskog „instinkta“. Slično, za Quesnaya kmetovi i slični na gospodarevu imanju moraju uživati isti red

uvjeta života i udobnosti koje se pružaju korisnoj stoci, ali nemaju nikakvo moralno pravo na proizvod imanja više od toga. Ono na što je šegrt britanske ekonomije, Karl Marx lakovjerno gledao kao na „višak proizvodnje“ kojeg je fiziokratsko imanje ostvarilo, Smith je dodijelio podrazumijevajućim čarobnim moćima vlasništva feudalnog gospodara nad imanjem, pa baš kao što Smith tumači te čarobne moći „posjeda samog po sebi“, u citiranom odlomku i kao njegovi prethodnici, Mandeville za kojeg se drži da je otac Mont Pelerin društva, pripisuje izvor društvenog dobra žetvenom plodu privatnih poroka.

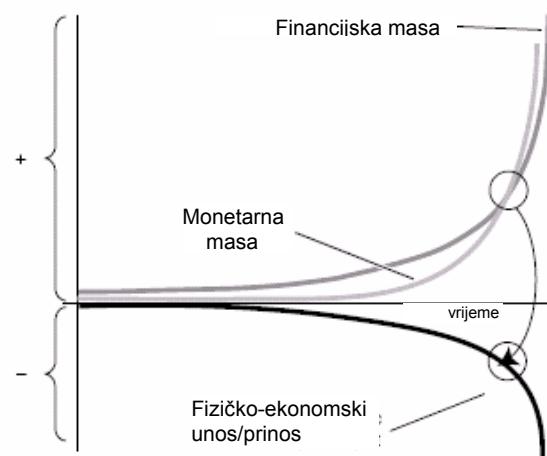
Ovdje bismo trebali raspoznati odjek tog prevarantskog tumačenja Euklida u njegovim *Elementima*, u korist „samoočitih“ *a priori* definicija, aksioma i postulata.

Suprotstavite ova navedena tumačenja iz repertoara anglo-holandskog liberalnog kulta, mojoj obradi posljedica protuentropije, kao što sam to naznačio u prethodnom poglavljju ovog izvešča. Moć čovjeka povećati potencijalnu relativnu gustoču napućenosti ljudskog roda proizlazi iz sposobnosti jedinstvene čovječanstvu, od svih znanih živih rodova. Odatile, kad bismo susreli živi rod u svemиру sa takvom sposobnosti jedinstvenoj čovječanstvu na Zemlji, taj hipotetski rod pokazivao bi prirođeno istu sklonost mišljenja kao mi,

PRIKAZ 3
LaRouche-eva tipična krivulja sloma

PRIKAZ 4
Pad dosiže kritičnu točku nestabilnosti

Grafikon LaRouche-eve Trostrukre krivulje sloma predstavlja načelni skup fizičko-geometrijskih odnosa triju elemenata: ubrzana opadajuća stopa izrade netto novih fizičkih proizvoda po glavi i po četvornom kilometru, i ubrzavajuće stope monetarnih izdavanja koji se koriste za podržavanje rastućeg finansijskog toka. Ukratko: napuhani mjeđur pred rasprsnućem.

pokazujući istu vrstu protu-entropijske moći ustrojavanja razvoja svog društva kroz otkrića i primjenu univerzalnih fizičkih zakonitosti i imao bi isti odnos sa Stvoriteljem kao što ima ljudskii rod. *Bio bi vjerojatnije predstavnik univerzalnog ljudskog roda kao što mi poznajemo taj rod kao rod, ovdje danas.*

Scholesov pristup odraz je pokušaja nadomeštanja fizičke ekonomije s monetarno-finansijskim sustavom kao takvim. Ja sam predstavio određeno predviđanje u obliku grafikona na početku svoje kampanje za Predsjedničku nominaciju Demokratske stranke, u javnom govoru u siječnju 1996. Za tu priliku, kao i kasnije, oslikao sam svoje tumačenje predstavljajući kako sam to naznačio kao „Trostruku krivulju“, prikazujući paradoksalni odnos stopa promjene monetarnih, finansijskih i fizičko-ekonomskih krivulja za gospodarstvo SADA (vidi **Prikaz 3**).

Ovaj prikaz ne predstavlja podatke nego opću prirodu načelnog sklopa fizičko-geometrijskih odnosa triju elemenata: ubrzano padajuća stopa proizvodnje netto fizičkog proizvoda, po glavi i po četvornom kilometru; i ubrzavajuća stopa izdavanja monetarnih sredstava koja služe podržavanju rastućeg finansijskog toka, unatoč ubrzanim padu fizičkog prinosa. Tijekom 2000. uveo sam prepravljenu verziju ovog slikovitog prikaza, koja je uzela u obzir naginjanje sve veće potrebne stopе izdavanja monetarnih

sredstava da održe očevideo finansijsko širenje, zajedno s ubrzanom stopom opadanja fizičke ekonomije, po glavi i po četvornom kilometru (vidi **Prikaz 4**).

Nakon okončanja Bretton Woods-kog sustava čvrstih valutnih tečajeva 1971. - 1972., došlo je do naknadne, ubrzane stope fizičkog opadanja gospodarstva SADA, opadanje prouzrokovano programom Trilateralne komisije „kontroliranog raspada“ američkog gospodarstva, opadanje uglavnom u svezi s opsežnim i dubokim mjerama „deregulacije“. Pad fizičke ekonomije SADA, po glavi i po četvornom kilometru, najočitije se pokazao, u fizičkom smislu, u sve većem uništenju ciljanih uvjeta života donjih 80% kućanstava po primanjima. Treba se to usporediti s javnim subvencijama kao kroz obilate porezne povlastice za gornjih 3% i sustav tvrtki održavanja zdravlja, kroz očevideo ali obično moralno nezasluženu dobit, kao što su „zlatni padobrani [ispalte ogromnih bonusa menadžerima za odlazak u mirovinu]“, a tu su inače i zarade onih u gornjem sloju po prihodima.

Skupni učinak toga bio je donekle sakriven pogledu zbog dva čimbenika. Prvo, činjenica da su se fizički gubici ključnih javnih i privatnih kapitalnih tvorbi ili djelomično ili u cijelosti krili u statističkom računovodstvu nacionalnog dohotka i proizvoda, te drugo, jer su udruženim

naporima Sustava Savezne Pričuve i Predsjedništva, izvješća o gospodarstvu bila uistinu lažna, često strahovito lažna, u razdoblju približno nakon 1982.

Zapravo, američko je gospodarstvo postalo u biti sve više gospodarstvo financijsko monetarnog napuhanog mjeđuhra. Glede toga, ono što je „čarobno tržište“ pretpostavilo prije listopada 1998. bila je obmana da je ekonomija napuhanog mjeđuhra prava ekonomija. Financijsku i monetarnu špekulaciju u tradiciji monetarno financijskih napuhanih mjeđuhra u stilu „Johna Law-a“ iz ranog 18. stoljeća, usvojili su kao nadomjestak za sliku prave, fizičke ekonomije.

Enronova prijevara i naknadno međunarodno divljanje „napuhanih mjeđuhra „hedge fondova“, obilježili su splet posljedica ispuhivanja „Y2K“ mjeđura 2000. i mjeđura „informatičkog doba“, i to sad nadomještaju sadašnji napuhani mjeđuri „hedge fondova“ koji postaju hipereksplozivni. Eksplozivno stanje srodnih tome mjeđura tržišta nekretnina SADA, Britanije, Španjolske i drugdje, trebamo uzeti kao neizbjegivi učinak pokušaja stvaranja iluzije netto porasta pod uvjetima hiperinflacijske špekulacije kod inače ubrzane stope propadanja važnih fizičkih ekonomija i još k tome pod uvjetima hiper-nestabilnosti urođenih u takozvanom „carry trade“-u na osnovi [japanskog] yena.

Ako ne dođe do što hitnije, radikalne, u stilu Franklina Roosevelta stečajne reforme spleta međunarodnog monetarnog i financijskog sustava, planet se u cijelosti sada nalazi na rubu opće, lančane reakcije pada u više ili manje dugotrajni, i duboki „novi mračni vijek“ vrste koja se u modernoj povijesti povezuje s propasti Kuće Bardi u 14. stoljeću.

Ono što se trebalo dogoditi kao reakcija na napuhani mjeđur GKOa u rujnu i listopadu 1998., a nije, bila je opće reforma monetarno-financijskog sustava tada. O takvoj su reformi raspravljali Predsjednik Bill Clinton i njegov Tajnik riznice [Ministar financija], no prijetnja 'impeachment'-om na ustavno ništavnim postavkama, prisilila je Clintonovu vladu na povlačenje. To su teško odgađanje krize špekulacija s GKO-ima doveli u red, no uz strahovitu cijenu, koja se odražavala u razvojima događaja počevši s neslavnom propasti Y2K mjeđura sredinom 2000. Nakon općih američkih izbora u studenom 2000. gospodarstvo SADA trpi gubitak kontrole i sad se kreće ususret predstojećim prilikam putanjom poput slobodnog pada, dok je sadašnji svjetski

monetarni sustav zreo da se raspukne, ako dolarska kriza dosegne stupanj pada koji bi se normalno tebao očekivati unutar nekoliko sljedećih mjeseci.

Samo obimna monetarna i financijska reforma vrste koju mogu pokrenuti samo SAD, mogla bi sad spriječiti rano srljane zapravo čitavog svijeta u neku vrstu lančane reakcije sloma koja će završiti ranim dolaskom planetarnog novog mračnog vijeka.

Moglo bi se i moralo reći da su odgovorne ustanove širom svijeta, ili bile neuspješne ili jednostavno odbile, žeće vjerovati u zabludu „Ne! Ne! Ne! Ne može biti istina!“, naučiti zadaću srozavanja Europe sredinom 14. stoljeća u Novi mračni vijek.

Monetarni sustav

Ideja sustava vrijednosti u sprezi sa novčanim sustavom je prijevara i zabluda. Vrijednost leži samo u fizičkom obliku gospodarskog procesa kao cjeline. Međutim, ustroj spleta napora društva kao jedinice, zahtijeva sustav regulacije koja vodi sudjelujuće članove društva u pravcu željenog ukupnog budućeg učinka. To je potrebno u svrhu promicanja razvoja procesa kao cjeline ustvari za sadašnju i buduću dobrobit pučanstva kao cjeline.

Neophodni sustav mikro-upravljanja u malom zbog buduće koristi cjeline, oslanja se uglavnom na sustav kredita koji u sebi obuhvaća i novčani sustav. Zapanjujući uspjeh sustava regulacije, koji je potresao svijet, ustanovljenog za vrijeme Predsjednika Franklina Roosevelta, daje odličnu sliku načina na koji moderni sustav kredita može pružiti mogućnosti kanaliziranja pojedinačnih inicijativa u potrebnu učinak za bolje buduće uvjete društva kao cjeline. U razdoblju od 1950. – 1960. takva vrsta regulacije u malom na dobrobit cjeline, znala se pod nazivima kao „pošteno ['fer'] trgovanje, u suprotnosti sa sustavom „slobodnog trgovanja“. Da bi SAD preživjele sadašnji nasrt financijsko-ekonomskih oluja u tijeku, povratak na koncepciju „poštenog trgovanja“ mora se odmah uspostaviti.

Drugim rječima, *uspješno upravljanje sadašnjošću u malom, mora polaziti od učinkovitog poimanja budućeg odredišta kojem se želimo približiti*. Društvo mora znati granične uvjete koji obuhvačaju sadašnje gospodarske i srodne sustave, i mora se voditi navigacijom usredotočenom

na kvazi-astrofizičke granične uvjete savladavanja fizičkog prostorvremena, radije nego nekompetentnim, mehaničko-statističkim metodama predviđanja, koja podrazumiјevaju da je Zemlja plosnata ploha, izvedenih iz propalih dogmi Descartesa.

Sustav „poštene trgovine“, tako definiran u odnosu na znanе granične uvjete, zahtijeva monetarno financijski sustav relativno čvrstog valutnog tečaja. Granični uvjeti se pretežno definiraju u obliku određenih znanstvenih zakonitosti, koje određuju nove tehnologije i njihove procese razvoja.

Pravilo čvrstog valutnog tečaja potrebno je da bi osiguralo efektivnu stopu financijskih naknada na bitna dugoročna ulaganja u tijeku koja mora biti niža od podnositive marže povrata na ulaganja koji dolazi iz procesa proizvodnje i raspodjele bitne robe i usluga. Jer ako vrijednosti valuta variraju, to variranje će samo po sebi, potaknuti efektivni polagani rast kamatne stope i odgovarajućih naknada, a posljedice će naginjati unišenju gospodarstva u većini.

Treba naći ravnotežu u korist fizičkih stopa povrata na dugoročna kapitalna ulaganja u proizvodnju i osnovnu gospodarsku infrastrukturu, dozvoljavajući uz to razumne naknade za kredit kojeg izdaju bankovni i srodnji financijski sustavi. Drugim rječima, moraju se postaviti norme u skladu s potrebama i ciljevima proizvodnog društva radije nego sadašnje vladajuće moralne i ekonomski izopačenosti posjedničkog društva, gospodarske izopačenosti čiji je tipičan primjer u svojoj krajnosti bivši Enron i sadašnja pandemija prijevara 'hedge' fondova.

U našoj povijesti potrebna se ravnoteža najbolje uspostavila pomoću nacionalnog bankarskog sustava privrženog davanju potrebnog okvura unutra kojeg rade privatne banke. Trenutno potrebna je reforma koja bi se pozabavila stanjem gdje je Sustav Savezne pričuve u cijelosti praktički beznadno nelikvidan i mora se staviti pod stečajnu upravu Savezne vlade da bi se osigurala bitna, neprekinuta funkcionalna uloga privatnog bankarskog sustava. Ne smijemo dozvoliti slom sustava kreditiranja, već moramo ustvari povećati ponudu pomno usmjerenih kredita, koji će se davati da bi osigurali netto fizički rast produktivnih zaposlenja i prinosa, po glavi i po četvornom kilometru, diljem cijele države. Savezna zaštita bitnih sastojaka privatnog bankarskog sustava sad je neophodna, ako se želi spriječiti smrtonosna, nekontrolirana panika.

Sustav kreditiranja uspostavljen u svrhu hvatanja u koštač sa sadašnjom krizom mora biti dugoročan sustav, s nakanom djelovanja unutar globalnog sustava čvrstog valutnog tečaja, i to u dolazećem razdoblju od po prilici dva pokoljenja: 50 godina. To bi se uspostavilo kao neka vrsta odjeka namjeravanih ciljeva izvornog Bretton Woods-kog sustava uz prikladna usklađivanja njegova ustroja sa sadašnjim i nazirućim budućim prilikama.

Globalni je cilj, isto kao i nacionalni ciljevi novog monetarnog sustava, dovesti razinu globalne fizičke produktivnosti do standarda kod kojeg će se sustav kao cjelina stabilizirati kroz osiguranu razinu stalnog netto prirasta svih sastavnih elemenata gospodarstva države nacije, i na toj će razini fizička produktivnost, po glavi i po četvornom kilometru, dozvoliti među državama veći i stabilni oslonac na lokalne sustave za kratkoročne i srednjeročne programe djelovanja. Razina fizičke produktivnosti i životni standard konstituirajućih nacija mora se podignuti do razine trajnog pariteta. Velike razlike u nejednakosti među i unutar stanovništva nacija, imaju posljedice ozbiljne bolesti, uz prisutno širenje društvenih problema.

Sve u svemu, približno dva pokoljenja bi bila potrebna, čak i pod povoljnim uvjetima da se globalni sustav uzajamno suverenih država nacija dovede do razine kod koje bi prenesene sadašnje deficite i srodne neispunjene obveze sadašnjeg svjetskog sustava lagodno stavila pod kontrolu, i riješila bez pomoći daljnjih posebnih obuzdavanja. Takav je sadašnji dug, kojeg je samo sretnija budućnost u stanju isplatiti.

Potrebne mjere prelaska i razvoja kroz nadolazećih pola stoljeća, ne zahtijevaju niti podnose represivne sustave s utjecajem na život običnih građana, produktivnih poduzetnika i važnih i potrebnih stručnjaka. Osim učinkovite uprave javnim i srodnim tome kreditima velikih razmjera, bilo bi dovoljno istaknuti ugrubo regulaciju monetarnih i poreznih sustava i promicanje politike „poštene trgovine“. Funkcija uloge središnje vlade u pravcu gospodarstva trebala bi biti održavanje skupa pouzdanih i stabilnih monetarnih i financijskih sustava pomoću funkcija „Hamiltonskog“ nacionalnog bankarstva i politike tarifa i oporezivanja. Uloga Savezne vlade i regionalnih vlada, bila bi uglavnom promicanje tog razvoja i održanje društvene infrastrukture a to bi moralno

predstavljati, pod sadašnjim prilikama, oko polovinu ukupnih godišnjih kapitalnih ulaganja u gospodarstvo SADA u cjelini.

Novi pravci u političko-gospodarskim mjerama moraju se donijeti sada na tri načelna načina: 1.) Hitna mjera stabiliziranja i održavanja inače, već prešutno nelikvidne sadašnje monetarno-financijske institucije SADA i drugih država. 2.) Mobilizacija velike mase javnog kredita uz niske troškove zaduženja, da bi se pomakla uloga radne snage od nisko plaćenog zaposlenja u uslužnom sektoru i izravno od nezaposlenosti na sve snažnije isticanje fizičke proizvodnje robe prema modernim, naprednim tehničkim normama sa srodnim saniranjem ogromne oskudice bitne osnovne gospodarske infrastrukture, koja je nastala kroz zadnjih tridesetpet godina. 3.) Dogovor o sustavu međunarodnih ugovora, koji pokrivaju buduće razdoblje sve do pola stoljeća, primjenjujući niske troškove zaduživanja unutar monetarnog sustav čvrstog valutnog tečaja, s isticanjem vodeće uloge velikih infrastrukturnih i srodnih projekata izgradnje potencijalne razine produktivnosti, po glavi i po četvornom kilometru planeta u cjelini.

To je istinski američki put, kojeg smo naslijedili od utemeljenja i ranijeg razvoja događaja u našoj republici. To je povjesno poslanje naše američke republike u službi blagostanja budućeg čovječanstva. To je poslanje pod okriljem naravnog zakona, izraženog u Predgovoru našeg Saveznog ustava, a naša ustavna republika stvorena je da služi u korist čovječanstva.

Toliko rekavši do ovog mjesta, moramo sad usredotočiti svoju pozornost na širu matricu tih zadaća kao cjelovito jedinstveno usmjerenje našeg poslanja na dinamiku obnove.

A. Osnovna gospodarska infrastruktura

U svemu ovdje napisanom, ekonomski mjeru koje smatramo zdravim, leže na postavkama konцепцијe dinamičkog sustava. Uvijek, za drevnu grčku dinamiku, djela Keplera, Leibniza, Riemanna kao i Vernadskog pretpostavljamo da čine sklop u koji smještamo analize i prijedloge. Prema tome, u svemu napisanom, meta naše pozornosti je preobrazba planeta (a tu se onda

podrazumijeva i Sunčev sustav kojeg nastajaju) sastavljenog od tri opće prostorne faze: abiotske, biosfere i noosfere.

Spoznajni (t.j. stvaralački) procesi individualnog ljudskog umu su glavni sudionik kojeg razmatramo. Ljudski um, djelujući kroz živuće osobe, utječe na a.) noosferu, koju ljudsko djelovanje preobražava, nadajmo se u više dinamičko stanje; b.) Čovjek/Društvo djeluje na biosferu kojom gospodarimo i razvijamo njenu ulogu kao biosfere; i c.) Čovjek/Društvo djeluje na relativno „pred-biotske“ procese našeg planeta. Naše viđenje uzajamnog djelovanja tih prostornih faza je bezuvjetno Riemannska dinamika, u kojoj svaki razvoj uzajamno sudjeluje s drugima u definiranju specifičnog fizičkog prostora.

Nikakvo mehaničko-statičko razmatranje funkcionalno ne nadomješta ta dinamička razmatranja.

Naše je opće načelo kod oblikovanja politike primoranost na ustvari povećanje razine protuentropije spleta sustava kao cjeline, no moramo dodijeliti prednosti po redu na a.) stvaralačke procese ljudskog umu pojedinca, b.) noosferu, c.) biosferu, d.) „predbiotskog planeta i Sunčevog sustava. Zakonitost koja određuje taj poredak je promišljanje da upravo ljudski stvaralački um pojedinca pokreće razvoj noosfere. Razvoj pak noosfere pokreće razvoj biosfere i razvoj spleta noosfere i biosfere pokreće abiotski razvoj Sunčevog sustava i našeg planeta. Takav je misaoni okvir u koji se postavlja pojam dinamike gospodarstva. Čovjek u svemiru središte je procesa koji pokreće ulogu sustava razvoja društva unutar svemira.

Pokretač tako određenog dinamičkog sustava je povećanje moći izraženo razvijanjem stvaralačkih moći ljudskog umu pojedinca, što omogućuje sve druge ciljeve [koje pridonose općem cilju]. Stoga, uloga razvoja glede biosfere i abiotskog područja u poticanju povećanja djelotvornih stvaralačkih moći čovječanstva po glavi i po četvornom kilometru Zemljine površine, obostrani je fizičko-ekonomski cilj razvoja dinamičkog sustava u cjelini.

Uzmimo slikoviti slučak nuklearne fisije i termonuklearne fuzije kao tipičan tehnološki primjer.

U.S. Bureau of Reclamation

Pod Franklinom Rooseveltom SAD su izgradile zamašne infrastrukturne projekte, kao što je Hooverova brana, koja je zaposlila 21,000 ljudi. Danas moramo iskoristiti više gustoće protoka energije termonuklearne fuzije u svrhu razvijanja novih resursa.

U ovako određenom svemiru kao dinamičkom procesu za funkciju primarnih izvora energije tipičan primjer bilo bi, kako mi to zovemo, grubo odokativno mjerilo relativna „gustoća protoka“ energetskih izvora (na pr. po cm^2 presjeka). Što je veća „gustoća protoka energije“ nekog načina, viša je kvaliteta učinkovitosti izvora energije. Prema tome, energija fisije je nadmoćnija od kemijske energije, a termonuklearna fuzija je nekoliko redova veličine viša od nuklearne fisije.

Te dvije kategorije tehnike odsudne su sada zbog povećane potrebe za „sintetičkim“ stvaranjem izvora pitke vode zbog iscrpljenja izvora fosilnih voda kao i povećanja pučanstva i zahtjeva sadašnje ljudske potrošnje po glavi [stanovnika]. Područje tehnologije termonuklearne fuzije omogućuje nam gospodarenje drugim resursima i stvaranje novih odlika takvih resursa te otvara vrata kvalitativno višim produktivnostima.

Povećanje biljnog rasta, naročito rasta drveća isto je tako opće dobro koje se mora promicati zbog porasta ljudskih potreba kao i potreba stalnog kvalitativnog napretka

u fizičkoj proizvodnoj moći radne snage po glavi i po km^2 zemljine površine.

Moramo također uzeti u obzir potrebe sanacije funkcionalnih poremećaja nastalih unutar ustroja društva naročito u SADu u razdoblju nakon završetka 2. svjetskog rata.

Spekulantski financijski interesi upropastili su ustroj naših velegradova, gradova, pokrajina [država u SADu] i okoliša općenito. Više nemamo učinkovitu mrežu pogodnih sredstava masovnog prijevoza putnika i tereta, i propustili smo relativno bolju i učinkovitiju uporabu i razvoj zemljine površine i gospodarenje bitnim resursima kao što su na primjer akviferi pitke vode. Stvaramo protuproduktivne pretrpanosti i zagušenja rastućih megametropola, namećući istovremeno gospodasko uništenje, čak i zapravo širenje pustinja na nekadašnja područja blagostanja.

Preusmjerenje na 'outsourcing'[†] i zamjenjivanje malih produktivnih poduzetništva u porodičnom vlasništvu s ogromnim kombinatima upropastilo je gospodarstvo SADA a najuočljivije nižih 80% naših obiteljskih kućanstava po prihodima negdje nakon 1977. što je pridonijelo na razne načine slomu fizičke ekonomije SADA istovremeno povećavši financijske troškove života relativno prema dohotku kućanstava za te iste kategorije, te sada čak i za relativno više kategorije dohotka.

Ravnajući se prema bilo kojem fizičkom mjerenu životnog standarda, različitog od razvidno upitnih financijskih mjerjenja gospodarstvo SADA su uništila usmjerena u promjenama politike učinjenim u kasnjim godinama tisućudevetstošedesetih a pogotovo nakon 1971. – 1972. Ti problemi nisu bili niti prirodni niti povjesno predodređeni, već pretežno posljedica manjkavog usmjeranja pri doноšenju nacionalnih i globalnih političko-gospodarskih mjera.

Nužno je da se vratimo tehnološki moderniziranoj obnovi dokazano boljih političkih mjera u primjeni prije 1966. a u mnogim kategorijama i ranijim datumima. Bolja uporaba i razvoj zemljinih površina našeg nacionalnog područja, putem povećanog naglaska na decentralizaciju poticanjem tehnički naprednih oblika poduzetništva s malim brojem vlasnika u fizičkoj proizvodnji

[†] još jedna riječ koja se udomaćila u hrvatskom poslovnom svijetu—postupak premještanja proizvodnje i usluga u države ili područja s nižim plaćama radne snage.

i uravnoteženoj raznolikosti takvih poduzetništva u svakom području, mora se popratiti smanjivanjem isticanja transnacionalnih međunarodnih kompanija kojima nedostaje poriv za interes zajednice u mjesnim poduzetništвима.

Suprotno mitološkim dozama u sprezi s glupavom propagandom, promicanje najviših tehnologija često se zasniva na relativno malim poduzetništвима s malim brojem vlasnika-osnivača o kojima bitne tehnologije nespretnijih, većih poduzetničkih divova ovise. Također je i stvar služenja nekim vidovima nacionalne sigurnosti, da naša nacija drži nadzor do najstručnijih dubina nad znanstvenim i tehničkim sposobnostima utjelovljenim u porama našeg društva i njegovog teritorija radije nego usredotočenim u velikim poduzetničkim super-tvrтkama predmetima pljačke od grabežljivih hijena šiljastih očnjaka i zakrvavljenih očiju s pomahnitalim financijskim apetitima bez ikakva obzira prema suštinskim samointeresima nacija i njihovog naroda, uključujući naš vlastiti.

B. Razvoj ljudskih sposobnosti

Moramo stvoriti zdrave i suvisle prilike zaposlenja. Neposredni pritisci u tom smislu mogu se vidjeti u gubitničkom i demoraliziranom stanju rastućeg omjera nešeg općeg stanovništva, naročito među siromašnima no i šire od toga. Otvaranje radnih mjesta kao izvora dohotka za život je neophodno, ali ne oslovljava dublji sustavni problem. Nacija nije tržište radne snage. Suverena država nacija, kakvu propisuje Predgovor i drugi povezani odlomci našeg Saveznog Ustava, predviđa razvoj ljudi kao ljudi, narod koji sudjeluje u održavanju i razvoju uvjeta života i napretka svojih ljudi i teritorija u cjelini. Građaninu kao građaninu najvažnija je suvisla i zdrava uloga u životu, uloga zaslužna dobrobiti dolazećih pokoljenja.

Najbitnija odlika nacije je odlučnost njenog naroda odgovoriti izazovima i prikupiti snagu u sebi da osiguraju opstanak toj naciјi i, posebice, njenom potomstvu, te imati u sebi nadu da će napredovati do časnih i spomena vrijednih dostignuća sadašnjih i budućih pokoljenja. U zadnje vrijeme, ta odlika našeg naroda je opala na opasno niske grane te je kod velikog omjera njih bjesno nabujala odlika koju Emile Durkheim naziva *anomie*.[†]

[†] Anomija, vidi razgovor Glasa Koncila 27.6.2004. s psihijatrom dr. Goranom Babićem: „...U sociologiji je uveden pojam anomija da bi opisao stanje društvene dezorganizacije koja je oličena u

Glede toga, u zadnje vrijeme pokazujemo sklonosti, po svemu sudeći namjerno, gajiti stajalište negledanja na budućnost kod pokoljenja takozvanih bebi-bumera i drugih. Uglanom smo istrijebili ulogu aktualnog ostvarenja znanstvenog i srodnog napretka kao izraz životnog samointeresa našeg naroda da budu ljudi. Tipičan primjer: iscrpljujemo nekoliko preostalih skupina naših profesionalnih povjesničara. Gubimo spone mi u SADu, kao i u Europi, koje smo nekoć imali, s postojanjem prethodnih pokoljenja. Postali smo gotovo bića bez duše, opsjednuti sadašnjim bolima i užitcima, i nestaju nam spone s prošlošću jednako kao i budućnošću. Krajnosti, gornjih 20% bebi-bumera po primanjima i niži slojevi po primanjima, naši siromašni, najbolji su primjer ljudske cijene koju plaćamo zbog ove izopačenosti naše nacionalne kulture.

Sljedeći umetak dajem ovdje kao doprinos smislu zbilje prethodnih obzervacija o [umnom] razvoju naših ljudi.

Pokret mladih kojeg sam kultivirao ima dva relativno jedinstvena programa samorazvoja. Prvi je razvoj pojma povijesti znanosti sa stajališta ranih Klasičnih grčkih razvoja kroz sve odsudne odlike modernog europskog razvoja kao u radovima Keplera, Leibniza, Gaussa i Riemanna. Drugi je regularni rad i djelovanje u razvijanju Klasičnog zbornog pjevanja sa stajališta firentinskog *bel canto* vježbanja glasa i Bachovog moteta. Od namjeravanih iskustava koje uzajamna veza fizičke znanosti i glazbenog rada potiče tu je učinak razvijanja kontrapunkta takvog zbornog vježbanja do stupnja preciznosti kod kojeg se javlja spona obavijena strašcu [za umjetničkim doživljajem] između glazbenog kontrapunkta pjevača i strasti [za istinom] koja se mora doživjeti kod neovisne reprodukcija neke univerzalne fizičke zakonitosti.

Problem kojem se obraća ovo sjećanje glazbe i znanosti je u tome što je student obično sklon misliti o eksperimentalno dokazanoj fizičkoj zakonitosti u „crnobijelom“ dok uvježbana disciplina Klasičnog

---

stanju bezakonja i gubitka normâ. Kada društvo dođe u ekonomsku ili političku krizu, nestaje društvena kohezija i javlja se stanje neravnoteže između čovjekovih potreba i prohtjeva, s jedne strane, i mogućnosti njihova ostvarenja, s druge. Kako anomiju prati kriza moralâ, dolazi do općeg poremećaja društvenih vrijednosti, što izravno utječe na psihičko zdravlje odraslih ljudi ili pak preko obitelji, što se odnosi u prvom redu na psihičko zdravlje djece. ...”

Inžinjeri i tehničari NASA-e u sobi kontrole leta [sve-mirske] postaje u Kontrolnom centru za praćenje leta u kompleksu Johnsonsog svemirskog centra u Houstonu, prate rendezvous i pristajanje Sojuza i Međunarodne svemirske postaje 20. listopada 2003. „Za građanina kao građanina najvažnija je suvisla i zdrava uloga u životu, uloga zaslužna dobrobiti dolazećih pokoljenja”, piše LaRouche.

kontrapunkta izaziva poznatu sklonost školovanih umjetnika da sanjaju u boji. Spona glazbe i znanosti u takvom sjecištu dvaju vidova rada iste osobe daje veoma priželjkivano sjedinjenje znanstvene i umjetničke strasti: uvodi strast [za istinom] u znanost a rigoroznu preciznost u umjetnost. Svrha je dovesti ta dva vida velike baštine europske kulture zajedno u jedno da se porazi pojavu koju je pok. C.P. Snow naznačio kao paradoks dvaju kultura u modernoj europskoj kulturi.

Pojam kojeg želim slikovito prikazati ovim osvrtom je da Klasična kultura, koja je ustvari Klasična do stupnja gdje ispunjava ovakvu svrhu koju sam upravo opisao, ima sama po sebi duboko značenje za društvo. Bitno svojstvo ljudskog pojedinca je strast koju je taj pojedinac sposoban sakupiti za rad izveden na dobrobit svoje nacije, svoje kulture. Osjećaj stanovništva o fragmentaciji smisla kulture—na primjer: znanost bez strasti i strast bez rigoroznosti—skloni su kultiviranju ranog napadaja intelektualne impotencije kod ljudi. Politička lekcija koju se mora izvesti iz ovakvih promišljanja je da ljudi učinkovito djeluju u skladu sa svojim osjećajem strasti prema danoj zadaći radije nego da unose emocionalnu podršku za željeni [politički] cilj za koju naznačavamo kao vanjsku glede potrebne strasti u podršci [cilju]. Stoga su kultura i sposobnost sakupiti snage za nužnu zadaću ustvari nerazdvojne.

Odnosno, kao što su obojica i Cotton Mather i Benjamin Franklin to rekli,

blagostanje društva izvire uglavnom iz pobudene strasti u njegovim članovima u svrhu da čine dobro. Ako iz nijednog drugog razloga nego da svoje ljude i svoju naciju učinimo jačim i to djelotvornije jačim, promičimo stvaralačku strast koja narodu služi kao korijen njegovog pravog domoljublja, njegova vodilja smisla značenja trajnog odabira strasti da čini dobro.

3. Spomenik Franklin Rooseveltovom Svjetskom sustavu

Rodio sam se 1922., pa sam zato iskusio otpust iz vojne službe nakon što sam služio svoj rok u teatru Kine, Burme i Indije. U mom slučaju to je povlačilo sa sobom neka posebna iskustva, jedinstvena meni, koja još uvijek imaju neprekinutu važnost tijekom mojih uzastopnih prijelaza s jednog položaja na drugi u tom vremenu i godinama odmah poslije toga. Iznad svega toga ostao sam uvijek domoljub u tradiciji Franklina Roosevelta od tada pa sve do sad. Upravo zbog tog iskustva i značenja Roosevelta onim veteranima, uključujući i neke veterane iz OSS-a čije tajne sam kasnije upoznao, uvijek sam se bavio stanovitim odlikama Franklin Rooseveltove stećevine, na koju gledam danas, više nego prije, kao na bitnu lekciju, bitnu strastvenu vodilju važnih krugova mog vlastitog pokoljenja. S tog stajališta predviđam nakanu koja nekako mora biti vodilja našem sadašnjem veoma problematičnom viđenju

svjetske politike danas, i to ne samo poradi naše vlastite nacije nego i životnih interesa našeg krizama opsjednutog svijeta kao cjeline.

Najvažnije od svih tih iskustava bila je što sam znao da se budućnost svijeta promjenila na gore onog dana kad je Predsjednik Franklin Roosevelt umro. U posjedu sam, na primjer, znanja doduše iz druge ruke o jednom događaju u koji je i šef OSSa general Donovan bio umješan, koji zajedno s drugim komadićima sakupljenim ovdje i ondje, uz neke čvrste dokaze također, potvrđuje to uvjerenje. Izvještaj o reakciji generala Donovana na stanovite okolnosti kad je pred kraj rata otišao rastužen sa sastanka s Predsjednikom tipičan je primjer saznanja koji hrani moju strast [za istinom] u tom pogledu. Drugi, povjesni dokazi općenito pružaju činjeničnu potvrdu toj strasti.

Nakana Predsjednika Franklina Roosevelta, kao što je njegov sin pisao sa svoje strane kao svjedok, bila je iskoristiti priliku buduće [osigurane] pobjede u ratu za ukidanje Britanskog carstva i sličnih tvorevina. Namjera je bila ukinuti kolonijalizam i raznorazne slične urese moderne povijesti općenito i uspostaviti sustav suradnje u svijetu kojeg u cijelosti sačinjavaju suverene države nacije, nacije čiju će slobodu i razvoj SAD potpomagati tehničkom pomoći iz svoje ogromne proizvodne sile koju će preusmjeriti iz ratne u mirovnu ulogu. Da je Predsjednik ostao na životu ta zadaća bi uspjela, jer dok je Predsjednik bio živ i čvrst u svom uvjerenju, mi koji smo služili u prekoceanskim zemljama, i vidjeli uvjete u kojima su dijelovi Azije živjeli, kao što sam ja to video, odazvali bismo se gotovo do zadnjeg ratnog veterana na poziv Predsjednika Roosevelta na njegov pothvat. To je bila moja strastvena želja za ulogu naše nacije dok sam bio u Indiji nakon završetka rata, te ostaje u biti i dalje moja želja za ulogu naše republike u danas ugroženom svijetu.

Nije se dogodilo kako je Predsjednik Roosevelt namjeravao. Winston Churchill predstavljao je stranu Britanskog carstva, Holandskog i drugih kolonijalista koji su imali suprotan zadatak, a nažalost nasljednik Predsjednika Roosevelta, Harry Truman dijelio je taj novo-kolonijalistički nazor. Unatoč odličnim pokušajima generala MacArthur-a i Eisenhowera, nakon tog rata a i drugih istaknutih ličnosti, mi smo izgubili svoj smjer i našli se na kraju u strahovito

pogubnim prilikama kojima smo mi i druge nacije okruženi danas.

Pa sad, uz ovo i ono, između toga i drugog, u rasponu od zadnjih 61 godinu došli smo do drugog grozno zlosutnog vremena svjetske krize. Načelno, jezgra stvari je da smo se ponovno našli na istoj raskrsnici odluke s kojom smo se sučelili tren prije smrti Predsjednika Roosevelt-a. Okolnosti su različite no zadaća je, u svojoj suštini u biti ista.

Plan je u mom viđenju sljedeći.

Obrazac po kojem Kina, Rusija, Imdija, Njemačka i drugi u većem dijelu Euroazije surađuju ukazuje na potrebu masivnog programa dugoročne suradnje Europe, euroazijske zemlje zvane Rusija i Azije u pretvorbi djelomične pustoši ali i najnapučenijeg kontinenta u prosperitetni skup surađujućih suverenih država nacija. Do toga bi došlo, nadajmo se, uz blagoslov i suradnju naših SADa.

U isto vrijeme mi smo osovina nužnog sustava suradnje suverenih država nacija obiju Ameriku kao cjeline, odnosno zbog stanovitog oklijevanja nekih, većine njih.

Zajedno mi iz obiju Amerika i Euroazije moramo združiti svoje napore u korist afričkog kontinenta i dovesti stare Australce i Novozelandane u opći plan igre. Australija ima zemlju, uglavnom pustu ili opustošenu, kontinent koji je većinom pustinja s ogromnom količinom zaliha pitke vode koje je okružuju, no moramo koristiti nuklearnu energiju da bismo se otarasili neželjene soli kod određenih dijelova vode koji graniče s tom zalihom i čine s njom cjelinu, kao i pomoći u razumnim oblicima upravljanja našim globalnim klimatskim prilikama.

Time ćemo svijetu dati suvremeni izraz poslijeratne nakane Predsjednika Roosevelta, svijet suverenih država-nacija u suradnji za svoju zajedničku sigurnost i opće dobro. Takva je bila Predsjednikova nakana za Organizaciju Ujedinjenih Naroda, i za globalnu ulogu Bretton Woods-kog sustava kojeg su SAD podržavale.

Ovako postavljena zadaća pred sve nas traži i malo revolucionarnog truda. Svjetsko pučanstvo narasio je daleko iznad 6 milijardi živućih pojedinaca, većina njih krajnje siromašni. Povišenje razine uvjeta života zahtijeva skok proizvodnog potencijala, skok koji zahtijeva energični napredak u razvoju načina korištenja uranija i torija za nuklearnu fizijsku te mnogo snažnija sredstva koja daju termonuklearne fuzijske

National Archives

Predjednik Franklin Roosevelt namjeravao je ukinuti kolonijalizam Britanskog carstva nakon pobjede u 2. svjetskom ratu. LaRouche piše, „mi smo izgubili svoj smjer i našli se ... u strahovito pogubnim prilikama koje nas i druge nacije okružuju danas.“ Na slici Roosevelt i Churchill na 'summit'-u u Casablanci u siječnju 1943.

tehnologije. Hitno su nam potrebna oba ta izvora energije, jer bez nuklearne fisije oskudice pitke vode uzet će okrutan obol u životima kao i uvjetima života preživjelih. Bez razvoja termoniklearne fuzije i srodnih tehnologija ne možemo učinkovito nadvladati vrebajuće probleme sa sirovinama koje nas čekaju za budućih četvrt do pola stoljeća.

Svi su ovi problemi srećom prirođeno rješivi, ako skupimo [hrabrosti] i volje i iznjedrimo ovu reformu u spomen Franklinu Rooseveltu.

Ako se složimo ovo nam onda ostavlja nekoliko pitanja, koja zahtijevaju odgovore. Najistaknutije pitanje onda postaje: Zašto suverena država nacija?

Zašto suverena država nacija?

Danas se suočavamo, posebice u zapadnoj i centralnoj Europi s financijskim krugovima koji djeluju, čak i unutar samih SADa, u tradiciji Montagu Normana, čelnog čovjeka Bank of England, i njegove podrške Adolfu Hitleru i tradiciji francuskih sinarhisti početkom 30. godina 20. stoljeća. Njihov trud usredotočio se danas na okončanje postojanja ustanove suverene države nacije. Predložena alternativa istih tih utjecajnih likova dana, koja se već u velikoj mjeri ostvaruje, poznata je po svom ublaženom izrazu „globalizacija“.

Taj nacrt plana ustvari nije ništa drugo nego novo ime imperijalizma, anglo-holandskog liberalnog imperijalizma u smislu Bilderberške tradicije, pod čijom vladavinom,

grozdovi privatnih finansijskih interesa, grabežljivaca u liku sadašnjih 'hedge' fondova, već vrludaju posvuda pljačkajući svijet, pripravni goniti krda svjetski već nadirućih masa očajničkih siromaha i beskućnika, od jednog mjesta bijednih uvjeta privremeno zaposlenih, rane smrti u bijedi, do drugog.

Imali smo iskustva s takvom vrstom projekta kao uspomenu iz ranijih vremena. Na jednoj stranici europske povijesti, poznate pod imenom srednjevjekovnog sustava, kad su klase grabežljivaca u oklopima, zvani ublaženim izrazom „normansko viteštvu“, na raspolaganju imperijalnoj mletačkoj financijskoj oligarhiji, otjerale opljačkanu Europu u paklenu jazbinu „Novog mračnog vijeka“ sredinom 14. stoljeća. Sadašnji je pothvat, kao onaj Potpredsjednika Dicka Cheneyja, uništiti regularnu vojsku, kao što se upravo odvija nedavnim i stalnim anglo-američkim operacijama u jugoistočnoj Aziji, i zamijeniti vladine vojne snage privatnom vojskom koja igra ulogu sličnu ulozi koju smo već vidjeli u grabežljivim operacijama Haliburtona u Iraku. Ova „napaljena“ anglo-američka ludorija u Iraku, tipičan je primjer stvarnosti kakva će „globalizacija“ postati: ostvarenje sna H.G. Wellsove zlokobne fantazije „Things to Come [Ono što dolazi]“.

Treba priznati, postoji tek relativno mali broj, uglavnom teško financiranih grabežljivaca koji bi željeli da se takva predstava strave i stvarno odigra. Ipak,

Globalizacija je novo ime imperijalizma, ludorija u Iraku danas, koja liči na H.G. Wellsovou mračnu fantaziju, „Ono što dolazi“. Ovo je scena iz filma snimljenog po Wellsovom prijevjetku.

neke utjecajne skupine imaju različiti san u svojoj vjerojatnoj zabludi, o tome što će iz „globalizacije“ ispasti. Ovi potonji protestiraju: „Ne postoji li mogućnost 'globalizacije' koja neće biti ovako trula i pokvarena, kao ovo rano izdanje, kao što se može nazrijeti u smjeru kojem smo skloni slijediti?“ Više ili manje popularno pitanje koje moramo obraditi kao odgovor utopijskim špekulacijama o dolazećoj, novoj, globalnoj „Kuli babilonskoj“ jest: Je li era države nacije sebe nadživjela, odnosno je li jedina stvarna predložena alternativa državi naciji nešto što je manje strašno od istinskog zla kojeg nacrti planova Dicka Cheneya nagovješćuju?

Da bi se kompetentno odgovorilo takvim pitanjima moramo se opet okrenuti i razmotriti dio te povijesti europske civilizacije, koja počiva kao temelj svega onog što jesmo danas.

Kao jedan bliži slučaj u povijesti same europske civilizacije, razmotrite lekcije iz borbe za uspostavu modernog sustava suverenih država nacija. Kao što je na primjer predlagao Dante Alighieri u svojoj opsežnoj obradi oživljjenja pismenog oblika talijanskog jezika. Talijanski je bio jezik stariji od latinskog, kojeg su rimska osvajanja preokrenula u politički oblik znan kao *lingua franca* u svrhu imperijalne

vladavine. Na uporabu talijanskog utjecala je uvelike rimska vladavina, no kao što su braća Wilhelm i Alexander von Humboldt ukazali, nije došao iz latinskog. Usredotočite se na specifičnu tvrdnju koju je Dante ponudio u svom djelu *De monarchia*. Upravite zatim pozornost na točku više od stoljeća kasnije od Dantevog rada, na nacrt plana kardinala Nikole Kuzanskog koji je postao oblik opće blagodati moderne države nacije u njegovom radu *Concordantia catholica*.

Da bismo razumijeli probleme koje nam postavlja neposredni skup navedenih povijesnih činjenica, sljedeći preduvjet se mora sad navesti. Kao što ćemo pravovremeno istaknuti, rani kršćani nisu govorili latinski, koji je za njih, kao i one židove koji su odbijali biti premalačeni psi carskog Rima, u smislu modernog opisa Brune Bettelheima o prilikama u nacističkim logorima, već su ga [latinski] mrzili. Latinski je za njih bio bič preziranog rimskog tlačitelja od kojeg su i strahovali. Kršćanski apostoli zapravo nisu znali govorni hebrejski—koji zapravo nije postojao u to vrijeme—već radije aramejski ili neki oblik grčkog, te kod školovanih židova, klasični grčki koji je u to vrijeme bio u uporabi. Ustrojstvo kršćanske teologije nastalo je u klasičnom grčkom u sprezi s radom apostola kao Ivan i Pavao. Još je značajnija od upliva nominalno usvojenih pravila činjenica da se bitne koncepcije kršćanske teologije a također i židovske teologije Filona iz Aleksandrije ne mogu izraziti u starom latinskom iz sustavnih razloga vrste koju bi Ciceron razumio, razloga koje sam istaknuo u 1. poglavju sadašnjeg izvješća: nastanak srednjevjekovnog latinskog zapadne Crkve nametnula je grčko govorna kršćanska teologija apostola.

Pokušaj latinskog carstva je bijedno propao u zapadnoj Europi, a naslijedilo ga je, nakon što je car Dioklecijan prepoznao taj neuspjeh, sustav pod Dioklecijanovim štićenikom carom Konstantinom, koji se temeljio na književnom grčkom, materinjem jeziku vodećih kršćana tog doba. Carski grčki pokušaj u naporu ostvarenja državne religije, kao pod carem Konstantinom, izazvao je augustinijanovu alternativu, koju su proturali iz Italije u Španjolski Izidora od Seville i u područje irskih redovnika koji su čudesno pokrstili Saksonce u Engleskoj (barem više manje privremeno), i odatle proizveli javljanje veličajnog Karla Velikog kao protivnika zlu koje je izviralo i širilo se iz Bizanta. Samozadana dekadencija Bizan-

ta postala je prilika za novi pomorski glavni grad zla, financijsko-oligarhijsko pomorsko središte Veneciju, te je ona preuzeila i vodila neprestane napore uništenja onog što je Karlo Veliki izgradio. To je dovelo do sustava *ultramontane* vladavine normanskih pokolja, antisemitizma, i mržnje prema muslimanima, zvano „križarski ratovi“, a sve to je u Europi sudbonosno dovelo do takozvanog „Novog mračnog vijeka“ u 14. stoljeću.

Nastupom Renesanse u 15. stoljeću u Europi, čije je središte bio veliki ekumenski Koncil u Firenci, pokušaj postavljanja latinskog kao *lingua franca* nove Kule babilonske uglavnom je propao. Nasljeđe Klasične grčke znanosti i književnosti, pohranjeno u arhivama onog što je preostalo od očajnog Bizanta, pokrenulo je Italiju, i time podiglo zapadnu Europu od duge vladavine grubog neznanja u veličajnu Renesansu na kojoj se sva dostignuća moderne europske civilizacije nakon toga, obuhvaćajući i rođenje obiju Ameriku, zasnivaju. Preobrazba mase pučanstva Europe, od slugana bačenih u ulogu kmetova modela feudalnih vlastelinstava François Quesnay-a, podignutih na dostignuća ljudskih parava, bio je podvig koji je zahtijevao kultiviranje Dante Alighierijevog programa obnove, u književnom obliku, jezičnih kultura Europe. Taj pomak naviše u pravima čovječanstva kao ljudskih bića, našao je odjeka u Kuzinom radu **Concordantia catholica**. Taj razvoj događaja, sa središtem na velikom ekumenском Konciliu u Firenci, dao je podstrek ostvarenju onog što znamo kao oblik opće dobrobiti moderne suverene države nacije.

Ove sad ukratko navedene točke, dovode nas do točke od odsudne važnosti za današnjicu, točku koja se osvrće na uporabu jezika i odnosa tog razmatranja na potrebitu obranu uspostave globalnog sustava suradnje savršeno suverenih republika s ustrojem države nacije.

Uloga infinitezimalnog u jeziku

Pred oko 60 godina, *Sedam vrsta dvosmislenosti* slavnog Williama Epsona upoznalo me u ono što je za većinu čitatelja tog djela u to vrijeme, bio svježi način poimanja što se treba razumijeti pod književnim oblikom uporabe engleskog jezika. Razmislite o Empsonovim tvrdnjama tamo sa referntnog stajališta od vodećeg engleskog apostola Američke revolucije, Percyja B. Shelleyja, u njegovom, često osporavanom, zadnje objavljenom glavnom

djelu, njegovoj bogato Klasičnoj **U obranu pjesništava** iz 1821.²² Razmotrite posljedice spoja tih navedenih djela Empsona i Shelleyja naspram povijesne pozadine moje obrade posljedica Keplerovih otkrića na prijašnjim stranama ovog izvješća. Čitatelj ovih uspoređenih izvora trebao bi osjetiti aromu zajedničke ideje o posljedicama ozbiljnog oblika prijenosa aktualnih djelotvornih oblika ideja, kao što su otkriće univerzalnih fizičkih zakonitosti ili kompozicije Klasične polifonije u tradiciji J.S. Bacha, ili kompozicije i doživljaja Klasične poezije, svake od njih i svih zajedno uz pomoć jezika.

Razmislite sad! Ako ne srazumijete poeziju kao Schiller, Shelley, i Mozart, Beethoven i Schubert, ne poznajete znanost. A ako ne poznajete znanost, kao što sam ja obradio predmet Keplerovog rada, ne poznajete poeziju, ili Klasičnu dramu općenito. Možda ćete reagirati prikladnim uzbuđenjem na obje od njih, i to bi bilo donekle dobro za vas. No dok ne shvatite cjelovitost tih dviju, Klasične poezije i znanosti zajedno, tek morate steći koncepciju od vrha na dole dubljeg smisla funkcionalnosti doslovног značenja Klasične uporabe jezika. Upravo zbog toga naglašavao sam odsudnu važnost ujedinjenja postepenog savladavanja dubljeg smisla pjevanja Bachovog **Jesu, meine Freude**, kad se to funkcionalno poveže sa savladavanjem odsudnih glavnih koncepcija takvih znanstvenih radova kao onih Pitagorejaca, Platona i njegovog kruga, pa također Kuze, Keplera, Leibniza i Riemanna. Sve dok ne smjestimo bitne zakonitosti djelovanja koje zajedno obuhvaćaju i istinski Klasičnu poeziju i polifoniju, te njihovu funkcionalnu spregu s Klasičnom znanosti ovih primjereni ličnosti koje sam naveo još jednom ovdje, ljudsko značenje jezika kao takvog ostaje maglovito i više manje nejasno.

Kao što je Shelley isticao u zaključku svog djela **U obranu poezije**,

²² **U obranu pjesništva**, iako napisano u cijelosti 1821. prvi put je objavljeno 1840., kao dio zbirke eseja i nekih pisama. Važno je da se prosuđivanje tog rada smjesti u sklop Shelleyjevih studija i njihovog okružja u vrijeme kad je to napisano. Shelleyjevo iškustvo poklapa se sa naslijedom i kontrastima vremena između Friedricha Schillera i Heinricha Heinea u Njemačkoj, koji su izrazili svojim pisanjima tijekom tog određenog razdoblja Shelleyjevog života, a što obrađuje u svom radu i moja žena Helga Zepp LaRouche, stručnjakinja za rad Kuze i Schillera.

iako nadahnut narod može zapanjiti povjesničare dubinom svoje pronicljivosti, taj narod obično ne zna stvarno načelo koje nadahnjuje njegovo neobično uzdignuće iz svog turobnog teškog truda uobičajenog ponašanja na takvu relativno višu moralnu i intelektualnu odliku i uzbuđenje u društvenom životu. Upravo je funkcija velikih pjesnika i isomišljenih povjesničara pružiti nam predodžbu tih uzvišenih trenutaka povijesti na način i metodom sukladnim, kao što sam naznačio, sa znanošću.

Praktični problem kojeg time postavlja ideja jezika za ekonomiju, stvar je sposobnosti naroda, jednom pogodenog turobnim izgledom kao ovim koji nas nakon oko 40 godina gospodarskog i kulturnog propadanja sad okružuje, oslobođiti se ovih prisilnih, nakupljenih navika kulturnog samouništenja. Promjena koju treba učiniti slična je onoj zatvorenika u upravo oslobođenom nacističkom koncentracionom logoru kad nađu vrata otvorena, ali ne mogu zakoračiti naprijed, kroz nevidljiva vrata u glavi, u slobodu. Kad se lijek pronađe riječi ostaju više ili manje iste, ali ideje s njima u sprezi su se promijenile, u značenju i duhu kojim ih koristimo. Pitanje se stoga postavlja: koja je razlika?

Ona funkcija ironije, u jeziku kao i fizikalnoj znanosti, koj daje različitost stvaralačkim umnim moćima, primjereno posebnom pojmu čovjeka pojedinca, ista je funkcija koju povezujemo s procesom otkrića univerzalne fizičke zakonitosti u fizikalnoj znanosti, kao što Keplerova obrada netočnosti *ekvanta* na njegovom putu k otkriću univerzalne zakonitosti gravitacije, oslikava postojanje očevidno infinitezimalne veličine u sprezi s odlikom djelovanja univerzalne fizičke zakonitosti gravitacije. Takva je na primjer u matematici razlika između pukog formalno matematičkog pojma kompleksnog područja i fizičke koncepcije tako snažno i primjereno zastupljene u radu Leibniza i Riemanna. To je ista koncepcija očevidno infinitezimalnog kojeg susrećemo u izražavanju dinamike kao na primjer u pojmu *ontološke* razlike točke, pravca, plohe i geometrijskog tijela u pitagorejskoj *sfernoj geometriji* i radovima Platona.

Na primjer u Bachovoj polifoniji Pitagorin *zarez* se javlja kao izraz male veličine, što ustvari i jest, no *postojanje* tog *zareza* je *ontološko* ne metričko. Točno isti pojам *zareza* izražava se u ulozi Klasičnih oblika ironije u jeziku, kao što Empsonov rad traži prepoznavanje te činjenice, koji imaju

istu pravu funkciju u normalnom pisanju i govoru. Bitno svojstvo književnog govora i njegov odjek u pisanim oblicima nalazi se u pojavi rečeničnog znakovalja, to jest ili zareza ili točke ili srodnog simbola koji upućuje našu pozornost na dva ili više različitih pojmljiva suštine ili djelovanja na takav način da ironija tog samog stjecaja prilikom izgovorena književnim načinom, prenosi razjašnjenje ideje koje nije doslovno već očigledno nužno. Razlika leži u nužnom ontološkom dubljem smislu ironije, ne tek nekom pukom uresu. Ta odlika pismenog napisanog ili izgovorenog govora ima istu funkciju kao izražavanje otkrića temeljne ili tome slične fizičke zakonitosti na ontološki određen radije nego puki matematičko formalni stavak, koji se poziva na funkcionalno relevantnu univerzalnu fizičku zakonitost.

U tom smislu svaki književni govor uvijek odražava čitav dijapazon uporabe jezika odnosno srodnih izraza. Upravo cjeli jezik, kao što postoji u glavi govornika, sam po sebi je sklop značenja svake važne izreke koja se odnosi na pojам u vezi s načelom. Stvarne ideje izražavaju se na taj način kao ironije onog što bismo mogli zvati *stvaralački govor* čija je svrha predaja novih koncepcija, novih ideja radije nego jednostavno prežvakavanje [regurgitacija] starih. Stoga, područje ironije, kao što bi se ironija trebala shvatiti na taj način, izraz je procesa dinamičkog razvoja unutar uporabe jezika u cjelini.

Prema tome ako dopustimo likvidaciju načela kulture države nacije uvođenjem „globalizacije“, zaglupljujemo pogodeno stanovništvo tjerajući njegovu kulturnu sposobnost u nazadovanje i spuštajući je u biti na divljaštvo koje je olimpski Zeus Eshilovog **Okovanog Prometeja** želio nametnuti kao duhovno okružje koje su drevni Grci i drugi poznavali kao „oligarhijsko načelo“. „Globalizacija“ i „ljudska sloboda“ smrtni su neprijatelji jedno drugom, jer je „globalizacija“ urođeno imperijalni neprijatelj čovječanstva.

Ljudi različitih jezičnih kultura možda poznaju istu univerzalnu istinu, no djelovanje na osnovu svog znanja te istine ima korijene u svakoj određenoj jezičnoj kulturi kao cjelini, a ne kao neka vulgarna doslovna formalna matematička formula. Mnogima od nas često nam predstavlja izazov kad se nanovo suočimo s tom činjenicom kao kad ljudi različitih jezičnih kultura raspravljaju o znanstvenim otkrićima ili kod pokušaja sudjelovanja u veoma šaljivoj priči koju priča govornik

jedne jezične kulture dobro upućenom predstavniku druge jezične kulture. Igre riječi u prijevodu s jednog jezika na drugi naročito su zabavne kad su izrečene ideje koje ih opisuju urođeno smiješne naričito kao kad ih izriče vjerni sljedbenik velikog, veoma hrabrog i ljubeznog François Rabelais-a.

Opijkenost je slabost ali pretjerana trijeznost obično je zapravo zločin, naročito u zanimanju znanosti, umjetnošću i politikom.

Prema tome baš bratstvo jezičnih kultura je normalno zdravo okružje čovječanstva općenito, okružje potrebno promicanju bratstva i promicanju napredovanja moći surađujućeg čovječanstva, [moći] u svemiru u cjelini.

Da bismo zaokružili bitnu točku koju smo ovdje iznijeli: pijanstvo je slabost ali pretjerana trijeznost je obično zapravo zločin, naročito u zanimanju znanosti, umjetnošću i politikom. Jednostavno, Klasična ironija je izraz ljudskog stvaralaštva udaljujući razum pojedinca od dosade, zlobe i sklonosti prema gluposti koja proizlazi iz toga. Sva velika umjetnost i znanost temelji se na buntovničkom duhu stvaralačke veselosti, stanju sreće [koju pojedinac nalazi] u korisnom zadatku rješavanja problema, percepciji da je glupost prirođeno komična, a naduveni stvorovi imaju sklonost ponašati se tako da bi se i pošteni magarac rastužen postidio videći takvog čovjeka. Ironija je početni stadij smijeha, izraz stvaralačke radosti da smo dio čovječanstva. Biti sretan, čak smijehom i ljubavlju dočekujući smrt znači biti dobar. Abraham Kästnerov učenik i prijatelj, Gotthold Lessing bi se složio.

Kula babilonska, kao i ona u Pisi uvijek je bila, kao i sad, loša zamisao.

Ključna suradnja

Spuštanje na Mjesec i sve usavršenije istraživanje istih ironičnih odlika Marsovog krajolika, tipični je primjer iskustava koja su nam dala sve veći, emocionalno i intelektualno uznemirujući, osvrт unatrag na Zemlju u cjelini. Problem u tome je vrste slično sukobu u nazoru, između običnog ekonomskog prognozera koji projicira svoju procjenu budućeg vremena kao mehanističko

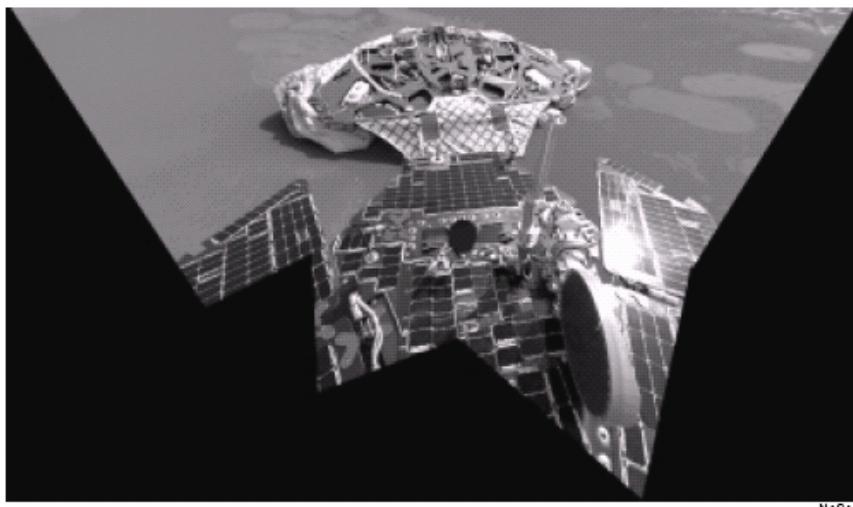
statističku ekstrapolaciju, i mog viđenja, koje smješta razmatrani slijed događaja sa stajališta efekta točno određenog graničnog uvjeta kojem se približavamo u predodređivanju kako budućnost oblikuje moguće alternative ishoda za sadašnji tekući razvoj.

Tako, u astrofizici razvijenoj zahvaljujući Keplерu, kao što danas vidimo Sunčev sustav, tako moramo gledati kao unatrag iz budućnosti na jedinstvenu i ujedinjujuću koncepciju mogućnosti razvoja cijelog sklopa koji bi trebao sadržati pojedinačno suverene kulture Zemlje. Moramo vidjeti čovječanstvo kao da gledamo Božjim očima. Želite biti na sliku Stvoritelja, pa onda prihvativi izazov da samog sebe vidite kao što vas Stvoritelj našeg protuentropijski razvijajućeg svemira vidi.

Moramo odrediti zajedničko poslanje unutar barem dosega nutarnjih planeta i tijela našeg Sunčevog sustava i razmišljati o samorazvoju i drugim razvojima nužnim u dovođenju drugih nacija do uvjeta gdje će svaka biti spremna za neko nacionalno poslanje unutar dobro ugođene razdiobe rada između nacija planeta kao cjeline. Moramo u tom smislu raditi posebno ali u suradnji glede zajedničkih ciljeva i svrhe.

U tu svrhu moramo se vratiti na građu rada Johanna Keplera. Kepler, odani učenik Nikole Kuzanskog, i u manjoj ali važnoj mjeri, također Leonarda da Vinci, napravio je iskorak da bi stvorio kompetentnu, modernu astrofiziku iz raznih vrsta kritičnih neuspjeha poznatih prethodnika kao što su Kopernik i Tycho Brahe. Moderna civilizacija nije proizvod kopernikanske revolucije već vodećih radova Nikole Kuzanskog i njegovog sljedbenika Johanna Keplera. Kuza je definirao načelo, dok je Kepler otkrio načelo/zakonitost po kojoj Sunčev sustav funkcioniра, gdje su svi pokušaju drugih propustili shvatiti odsudni element rješenja tog izazova.

Moramo se usredotočiti na korištenje postupnog razvoja dvaju odraslih pokoljenja (od približno 25 godina svako), od kojih je prvo već sad u pokretu da bismo doveli razvoj stanovništva i njihova okružja u, ne stanje „globalizacije”, već približne ravноправnosti njihovih sposobnosti sudjelovanja u „zajedničkim ciljevima čovječanstva”, kako je to jednom pokaznatom Edward Teller nazvao. Vrsta mjerila približavanja tom cilju nalazi se u dubljem smislu očiglednih uloga nuklearne fisije i polja rada u sprezi s

Na ramanima Keplera i Kuze, moramo razviti sljedeća dva pokoljenja građana spremnih za poslanje „zajedničkih ciljeva čovječanstva“. Pomoću raketa na nuklearni i fuzijski pogon možemo raditi s drugim nacijama da bismo razvili Sunčev sustav. Na slici, NASA-in Marsov 'rover [skitnica]' uspješno napušta svoju letjelicu 31. siječnja 2004., spreman čovjeku priskrbiti podrobnije znanje planeta.

NASA

termonuklearnom fuzijom, koja će prevladavati razvojem svake kulture na planetu koja izbjegava izravnu prijetnju silaska u što bi u najmanju ruku bio katastrofalni oblik planetarnog mračnog vijeka, a ovakvi naši izrazi povezuju se s propasti Rimskog carstva na Zapadu.

Ako civilizacija izmakne sadašnjoj opasnosti ranog poniranja u planetarni novi mračni vijek, sljedeća dva pokoljenja, ono koje je sad ušlo u zrelu dob i ono koje mu je nasljednik, gospodarit će sve više i više planetarnim poslovima u preostalom razdoblju ovog stoljeća u koje smo tek ušli. Posljedice kako istraživanja relativno bliskog svemirskog prostora tako i opseg tehnologija podudarnih s posljedicama termonuklearne fuzije i više, bit će vizija koja će prevladavati uspješnom proteku kroz to stoljeće. Ako učinimo pregled povijesti europske civilizacije i njenih izdanaka od pred pola tisućljeća, posebice nutarnjeg razvoja odsudnih oblika temeljnih otkrića u fizikalnoj znanosti, možemo si zamisliti točku buduće odrednice s točke van Sunčevog sustava s koje ćemo razmatrati i to na potpuno racionalan način, buduće granične uvjete koji će sve više i više oblikovati potrebni razvoj života na Zemlji u cjelinu.

Najvažnije je u tom viđenju, s točke u povijesti gdje sad sjedimo, usvojiti ovaj način razmišljanja, više od nadanja da osiguramo potanku razradu odgovora na pitanja koja ovakvo viđenje povlači. Odsudno je biti svjestan usvajanja naših [političko/gospodarskih] mjera koje su glupost sa stajališta ovih općih razmatranja. U biti, moramo misliti o povećanju potencijala planeta na način kako potencijal

izražava odlika razvoja dolazećih pokoljenja, osnovne infrastrukture svake nacije i planeta. Moramo prema tome uzeti u obzir nuždu promijeniti način na koji moramo misliti kao nacije od [načina mišljenja] zadnjih dvaju pokoljenja. Moramo promijeniti način koji je većina naših ljudi prihvatile misliti u vidu potreba budućih dvaju pokoljenja i nikad manje [kraće] od toga. Moramo prihvati sada dublji smisao odgovornosti osiguravanja protuentropijske odlike razvoja života i zanimanja planetarnog ljudskog stanovništva uzetog kao cjelinu.

Ako ono što je nužno izgleda nemoguće, omogućite ga!

Ne možemo pobjeći od graničnih uvjeta specifičnih kultura koji određuju nužnu autonomiju nacionalnih kultura koje čine čitav planet. Ipak, te razlike nisu ono što bi trebalo odrediti planetarne ciljeve, ili izglede nutarnjeg razvoja dotičnih suverenih nacija. Radije, nužnim ciljevima moramo učinkovito služiti u zajedništvu unatoč činjenici da su stanovite razlike u nacionalnim kulturama izrazi potrebnih, odijeljenih suverenosti tih nacija. Tipičan primjer tog izazova je neizbežna činjenica da su pitanja širokog razvoja i primjene tehnologija nuklearne fisije i termonuklearne fuzije praktički nužna pa prema tome i moralna za čitavo čovječanstvo i sve nacije. Neke razlike u mišljenju su zakonite, dok su druge nepodnosive, pa moramo znati stvarne razlike koje određuju tu različitost.

Ta osjetljiva točka budeći u nekim ljudima pojmom funkcije suverenosti rješava se bitnom ulogom istine kao mjerila razuma. Naša dužnost kao republike SADa

nije diktirati to što zovemo „istinom“ drugim nacijama. Sasvim sigurno kvaliteta obnašanja dužnosti sadašnje administracije SADA ne opravdava nikakvu zaslugu i davanje im prednosti da mogu diktirati „promijene režima“. Nadleštvo istine počinje s njenim nametanjem na same nas što je prvi, prijeko potreban korak prema prihvaćanju istine od strane drugih.

Moramo odabratи usmjerenje poslanjem koje dodijelimo sebi, i našoj republici. Zatim kad smo to učinili, moramo reći drugim nacijama što smo učinili i ponuditi im priliku suradnje s nama. Bez razumnih prigovora, mi imamo najbolji Ustav ikad skrojen za bilo koju republiku. On nam je služio dobro, svaki put kad smo mu mi dobro služili. Po povjesnoj činjenici, ne postoji razumni dokaz suprotan tome, otkad smo se uzdigli kao svjetska sila, pobjedom nad projektom Konfederacije imperijalnog britanskog lorda Palmerstona. Naš Ustav bio je skrojen kao destilacija svih iskustava europske civilizacije do tog vremena od, doslovce, ustavnog spjeva Solona. Kao što odlika vršenja dužnosti Predsjednika Franklina Roosevelta pokazuje svijet u širem smislu bio je uglavnom sklon prihvatiti našu politiku globalne poslijeratne obnove odnosa između suverenih država nacija, da mi sami nismo izdali svoju opredijeljenost koju je taj Predsjednik predstavljaо.

Svijet danas ne bi mogao izbjegći nasrt opasnosti planetarne krize općeg sloma bez nas i našeg davanja odsudne inicijative oko koje bi se razumne vlade svijeta brzo ujedinile, u najmanju ruku ako ne iz drugog motiva onda zbog istinskog opažanja svog vlastitog hitnog i očajničkog neposrednog interesa da prezive kao nacija. Nijedna sadašnja vlada zapadne i srednje Europe ne može to izvesti, niti Azija, niti ijedan drugi dio obiju Amerika. U tome leži naše nacionalno poslanje u korist pravedno suverenih nacija čovječanstva kao cjeline.

Iznad svega, mi ne ćemo graditi carstvo, niti ćemo podnositi ijedno novo, čak i stvoreno s naše strane na ovom planetu. Baš je u prirodi načina našeg kroja onog što bismo trebali postati, pri uspostavljanju europskih kolonija u Sjevernoj Americi kao mjesta utočišta od oligarhijske Europe, mjesta izgrađenih u skladu s naravi načela našeg Saveznog Ustava, da osjećamo gađenje prema svakom obliku carstva na ovom plenetu bilo kojeg nacionalnog ili drugog oblika sile, uključujući i vlastitu. Ono što nam je potrebno jest svijet susjeda i politike koja izražava našu spremnost braniti,

svom svojom moći, pravo svakog naroda ovog planeta na uživanje iste slobode.

No međutim, da bismo to postigli moramo promijeniti svoj način života, da bismo ponovno postali dovoljno mudri, kao pod vodstvom Predsjednika Franklin Roosevelt, te djelotvorno predstavljali tu politiku.

4. Zakonodavni trud u ovom roku zasjedanja

Kad novi Kongres otpočne svoje prvo zasjedanje 4. siječnja 2007., ima mnogo odgođenih zadataka koje treba ostvariti, mnogi od njih koji se moraju odraditi što je moguće hitnije. Središnje pitanje između svih njih je osnovno pitanje određenja i uspostave potrebnih sadržaja kapitalnog proračuna SADA.

Bez tog okvira kapitalnog proračuna naša republika ne će preživjeti.

Načelo koje vodi izgradu i primjenu pravog kapitalnog proračuna, odraz je načela fizičke ekonomije radije nego monetarnog sustava kao takvog. Iako je ta praksa kapitalnog proračuna bila ugrađena u računovodstvenu praksu drugdje, naročito u prošlim vremenima, kontrolirajuće načelo u biti nosi američki žig. Ta praksa bila je norma razmišljanja u upravljanju i ulaganju u SADu nakon 1861.²³ sve dok pomahnila napad „deregulacije“, pokrenut na poticaj reformi koje je uvela Trilateralna komisija na čelu s Zbigniewom Brzezinskim,²⁴

²³ Ustoličenje Predsjednika Abrahama Lincolna uvela je ono što su u biti bile doktrine Henryja Careyja, agro-industrijske odlike Američkog sustava i društva, u praksi Saveznih SADA, istu politiku s kojom je Carey osobno upoznao Njemačku kancelara Bismarcka krajem 70. godina 19. stoljeća, te posredno Japan. Bile su to iste političke mjere koje je Mendeljejev donio caru Aleksandru III sa Stogodišnjeg sajma u Philadelphi 1876. Iako su Franklin, Alexander Hamilton i drugi te političke mjere ugradili u američku republiku, nazadovanje strateških interesa SADA zbog Francuske revolucije i Napoleonskih ratova, te dolaska Andrew Jacksona na Predsjedništvo, Martin van Burenovog pijuna Wall Streeta poznatog po muljaži sa zemaljskom bankom, odgodili su jačanje gospodarskih mjera ustavnog sustava SADA sve do razvoja događaja pod Predsjednikom Lincolnom.

²⁴ Projekt za 8. desetljeće 20. stoljeća New York Council-a on Foreign Relations [Njujorško vijeće za vanjske odnose] iz 1975. -1976. bio je projekt kojeg su zajedno nadgledali Trilateralna komisija, a naročito Komisijin prijašnji direktor (1973. –

EIRNS/Dan Sturman

Središnje pitanje pred novim Kongresom je definirati i uspostaviti potrebne sadržaje kapitalnog proračuna SADA, temeljenog na fizičkoj ekonomiji radije nego monetarnom sustavu kao takvom. To znači izbaciti reforme koje je uveo Zbigniew Brzezinski iz Carterove administracije i njegova Trilateralna komisija. Brzezinski ovdje na slici u Demokratskom centru za američki napredak u ožujku 2006.

Savjetnikom za Nacionalnu sigurnost Carterove vlade.

Poglavitno, da bismo tehničko pitanje učinili jasnijim, mora se istaknuti da je ta radikalna, upropastavajuća promjena politike SADA pod [uplivom] Trilateralne komisije, odraz zagovaranja Brzezinskog, pred kraj 60.-ih godina 20. stoljeća, t.j. zagovaranja pomaka od njene tradicionalne gospodarske prakse u svijet fantazije „teorije informatike“ i „umjetne inteligencije“ što je Brzezinski predstavio pojmom „tehnetronsko“ doba.²⁵

1976.) Zbigniew Brzezinski, Carterov savjetnik za nacionalnu sigurnost i Miriam Camp.

²⁵ Brzezinski je bio autor djela *Between Two Ages: America's Role in The Technechronic Era* [Između doba: Američka uloga u tehnetronskoj eri] (New York: Magraw-Hill, 1977.) i *International Politics in the Technechronic Era* (Tokyo: Sophia University, 1971.). Osvrćući se na napetosti koje su se počele javljati u pomaku od „industrijske ere“ na eru usluga, automatizacije i kibernetike, napisao je u svesku iz 70. godina prošlog stoljeća da Tehnetronska revolucija počinje razbijati državu naciju u „globalni velegrad—nervoznu, uzburkanu, napetu i rascjepkanu mrežu međusobno ovisnih odnosa.“

Isto tako, trebalo bi dodati da je najkasnije 1982., izglasavanjem doista lučačkog Kemp-Roth-ovog zakonskog propisa i divljački radikalnih prijevara koje je izmudrijao Sustav savezne pričuve i godišnji izvještaj Bijele Kuće o gospodarstvu, gotovo zadnji trunci ekonomske ubrojivosti odlepršali su iz prevladavajuće Savezne doktrine i opće porezne i investicione prakse.

Odbijanje sovjetskog glavnog sekretara Jurija Andropova da raspravlja ponudu Predsjednika Ronald Reagana od 23. ožujka 1983. o Strateškoj obrambenoj inicijativi (SDI [Strategic Defense Initiative]) ne samo da je osudilo sovjetsko gospodarstvo na slom koji je uslijedio, već je zapravo oduzelo zadnju priliku prouzrokovanja pomaka SADA natrag na onaj znanošću vođen oblik nacionalnog gospodarskog prioriteta, koji bi bio u stanju preokrenuti prevladavajuće gospodarske i srodne blesavoće iz 70. godina prošlog stoljeća.²⁶

Kao svoju nagradu za ove navedene pogreške u nacionalnoj gospodarskoj i općoj politici, naša je republika mnogo pretrpjela, naročito nižih 80% naših kućanstava [po prihodima], s neposrednim izgledom na mnogo gore za sva kućanstva. Bez pomaka natrag na ono što povratak na američku politiku kapitalnog proračuna i njenu primjenu zahtijeva i podrazumijeva, nema nade za očuvanje naše republike u dolazećem razdoblju, a euroazijskom kontinentu bit će i osiguran udes, odnosno Novi mračni vijek. Glupost je kročila svojim tokom predugo a da bi je se moglo i dalje podnosići. Krajnje je vrijeme za Američki Kongres, među ostalima, da se naglo osvesti i vidi stvarnost sadašnjih globalnih prilika.

Toliko o pozadini, a sad u jezgru problema kapitalnog proračuna:

Udio ulaganja koji se može smatrati potrošenim unutar fiskalne godine, udio je koji odgovara dijelu ulaganja koji se *fizički* potrošio. Ne smijemo računati ostatak

---

²⁶ Ja mogu izvestiti kao značajna blisko povezana osoba s tim razvojem događaja, da bi se ta promjena provela ne samo u SADu nego također u većini zapadne i srednje kontinentalne Europe. Kad je Andropov glatko odbio čak i službenu diskusiju s Predsjednikom Reaganom, ne samo da se Andropov praktički osudio na propast nego su i američki protivnici SDI-a žurno krenuli da me unište što je dovelo do stanovitih neugodnosti koje smo ja i moji suradnici iskusili u SADu kao i u Europi, a naročito od proljeća 1983. nsve do današnjeg dana. Stvarna povijest je često takova.

uloga, nakon što se odbije potrošeni dio u određenoj tekućoj godini kao tekući trošak. U skladu s tim računajući savezne izdatke za kapitalne projekte u rasponu od nekoliko godina sve u istoj godini kad su izdaci za taj projekt odobreni, predstavlja slučaj teške nekompetentnosti u prosudbi i izvor potencijalne katastrofe ako se takva krivo vođena postupanja nastave. Ustvari, ako nastavimo i dalje djelovati kao da su savezna sredstva, dodijeljena kapitalnim poboljšanjima u javnom i privatnom sektoru, samoočiti tekući troškovi, naše nacionalno gospodarstvo bilo bi već osuđeno doživjeti nešto gore od ekonomске depresije, opći slom kao onaj kojeg je srednjevjekovna Europa doživjela ka „Novi mračni vijek“.

Ono što sad moramo učiniti je povećati kredit kojeg Savezna vlada stavlja u optjecaj, jedino posredništvo kojem je to prema našem ustavno sustavu dopušteno, tako da ukupna svota dodijeljena svakoj sljedećoj godini uvelike nadmašuje svotu potrošenu tijekom određene, tekuće fiskalne godine. To je ocigledno škakljiv posao ali nužan pa predstavlja jezgru onog što moramo izvesti, a već mi u glavi odzvanja glas mog sad pokojnog, hrabrog, ruskog prijatelja Tarasa Muranivskog, na „najbolji način“.

„Najboji način“ znači da kamatne naplate na sredstva u optjecaju moraju biti pristojno niske, po mogućnosti u visini od 1-2% jednostavne kamatne stope te da nagomilani dodani stvarni (fizički) kapital bude veći od netto saveznog duga stvorenenog na taj način. To onda znači da moramo uložiti veći dio propisanih saveznih izdataka van „uslužnog gospodarstva“, osim kad se radi o privremenoj društvenoj mjeri potpore u javnom interesu, a apsolutno moraju [izdatci] biti van dosega financijsko-špekulantских oblika ulaganja, ili odvajanja toka nacionalnog dohotka u kockanje ili rekreativsku uporabu droga ili raznorazna gubitna rasipanja. Stopa povećanja netto fizičkog prinosa nacije mora premašiti nagomilani savezni dug.

Jasno, to onda znači proporcionalno veliku obvezu povećati intenzitet kapitalnih ulaganja u povećanje fizičke produktivnosti u nacionalnom gospodarstvu u cjelini. Cilj potrebne ravnoteže ulaganja su izdatci u javnom sektoru za osnovnu gospodarsku infrastrukturu u visini po relativno primjerenoj [fer] procjeni od 50%, a zahtijeva naglašavanje znanstvenog i tehničkog napretka s naročitim poticanjem fizičke proizvodnje i srodnih ulaganja. Povećanje

fizički određene proizvodne moći radne snage trebalo bi se mjeriti u absolutnom smislu a ne u postotcima i trebalo bi biti izraz tehničkog napretka radije nego brojnije radne snage.

Razvoj fizičke ekonomije treba usmjeriti posljedicama ulaganja velikih razmjera u nuklearnu fisiju kao izvor energije, kao glavni način korišten za masivni program desalinizacije s nakanom izlječenja boljke fizičke ekonomije kao što je oslon na fosilne izvore vode, te za održavanje drugih akvifera, a tipični bi primjer tu bio slučaj područja Sjeverne Dakote pa sve do zapadnog Texasa. To mora biti popraćeno čvrstom obvezom uvođenja znanih i potencijalno raspoznatljivih tehnologija u sprezi s relativno ranim razvojem velikih razmjera termouklearne fuzije, i to kao energetskog izvora za gospodarstvo kao i za njenu odsudnu ulogu u povećanom stupnju, i inače, gospodarenja takozvanim fosilnim sirovinama.

Proširenje svemirskog programa trebalo bi se vidjeti u biti kao znanstveni pogonski stroj predvodeći velik dio primjene napretka tehnike nužnog poboljšanju gospodarstva vezanog uz Zemlju.

FDR-ova paradigma

Takov program zahtijeva povratak načina razmišljanja u sprezi s „poštenim trgovanjem“ radije nego „slobodnim trgovanjem“, i razmišljanja o fizičkom i finansijskom kapitalu kao što smo običavali pod Franklinom Rooseveltom.

Uspijeh takvog programa ovisi o načelu kultiviranja povećanja fizičke produktivnosti, po glavi i po četvornom kilometru putem tehnološkog, znanošću vođenog napretka u poboljšanju proizvodne moći radne snage. To znači tehnički napredak u vidu naglašavanja znanošću vođenog gospodarstva vrste koja je dovela SAD i njene saveznike do pobjede nad Hitlerom i drugima u pripremi za i vođenju 2. svjetskog rata.

Protiv zanovijetajućih kritičara takvih mjera, razmotrite sljedeće.

Da je Franklin Roosevelt ostao na životu oslobođenje svijeta od imperijalnog nasljeđa kolonijalizma i slično stvorilo bi ogromno kapitalno tržište za proizvode preinačene, nagomilane, američke ratne proizvodnje, reinvestiranje marži ratnog duga u novu kapitalnu tvorbu, ovdje i van granica, iako bi kod toga bile nužne privremene mjere malo strožih odričanja, ali

[u korist] zdravog nakupljanja stvarnog kapitala. Naše iskustvo za vrijeme razdoblja Trumanove vlade sadrži značajne dokaze podrške takvom probitku nastavljanja Rooseveltovske radije nego pro-kolonijalističke Churchillovske politike, jer pod Trumanovim pogrešnim političko-gospodarskim mjerama udio probitka nije bio dosta.

Koncepcija je očigledna, ako u toj stvari uzmemu u obzir činjenice sa stajališta zakonitosti fizičke ekonomije, radije nego puke monetarne teorije. Uistinu, upravo je baš monetarističko razmišljanje izvor važne, velike pogreške u prosudbi te građe.

Monetaristička dogma pretpostavlja da posuđivanje novca stvara, kako to monetaristi shvaćaju, ekonomsku vrijednost. Ustvari, kao što je pokojni John Kenneth Galbraith jednom rekao o novcu izgubljenom u kraju 1929. g. i njegovim posljedicama: *to je samo papir*. Prema Ustavnom sustavu SADA, koji je u bitnome fizičko-ekonomski sustav radije nego sustav na osnovi lihve, vrijednost koju povezujemo s novcem je ono što je vlada sposobna novcem učiniti. Kao primjer toga razmotrite način na koji SAD moraju djelovati sada da bi sprječile ono što bi duboki pad zamišljene vrijednosti dolara proizveo, prouzrokujući lančanu reakciju u čitavom svjetskom gospodarstvu koje bi palo u praktički ili čak stvarni „novi mračni vijek“.

Novi američki dollar

Suprotno monetarističkoj dogmi u stvarnosti vrijednost američkog dolara nakon 1945. uglavnom se zasnivala na percepciji da je buduća vrijednost dolara više ili manje čvrsta. Pa tako, po završetku 2. svjetskog rata američki dolar bio je zapravo jedina svjetska stabilna valuta, dolar čija je vrijednost bila utvrđena jamstvom sustava čvrstih valutnih tečajeva povezanog uz, ne zlatni standard, već sasvim različitiju postavku, standard zlatne pričuve.

Taj su sustav podrovali, uglavnom spletom posljedica loše zamišljenog američ-

Ako ono što je nužno izgleda nemoguće, omogućite ga!

kog rata u Indokini i havarije fizičke ekonomije Ujedinjenog Kraljevstva pod prvom vladom Harolda Wilsona. Slijed kriza sterlinga pa dolara 1967. – 1968. ukrstio se s posljedicama eksplozije 68aša u proljeće 1968., kad su 68-aši napadali sloj „gruboko-

šuljaša“, a uništio je i utjecaj Kennedyjeve baštine i njegove Demokratske stranke. Tako su onda opći izbori 1968. otvorili branu stampedu pomahnitalog monetarizma u 70. godinama prošlog stoljeća. U tijeku tog stampeda devalvacija američkog dolara i uspostava sustava plutajućeg valutnog tečaja u 1971. – 1972., te zatim konferencija u Rambouilletu, stvorili su u biti međunarodni monetarni sustav na osnovu vjere u ulogu američkog dolara kao vlastite pričuvne valute općesvjetskog sustava plivajućeg valutnog tečaja.

Nasrt slabljenja i prijetećeg gubitka vjere u tu općesvjetsku ulogu američkog dolara kao prešutne pričuvne valute, prijeti praktički skrom slomom u vidu sličnom lančanoj reakciji već istrunulog sjeverno-američkog i europskog sustava, a slomom tih sektora čitav planet pada u globalni novi mračni vijek. U međuvremenu stanje laganog vrenja financijskog mjehura napuhanog na osnovu širenja sektora sigurnosnih mjenica nekretnina u SADu, Španjolskoj i drugdje, među najvažnijim je okidačima opće implozije svjetskih financijskih tržišta u cjelinu.

Potencijal monetarno financijskog i gospodarskog sloma takve vrste će ustrajati. Međutim, stvarnost te prijetnje može se staviti pod nadzor ako bude moguće u srednjem i dugom roku održati percipiranu stabilnu vrijednost američkog dolara. Tu se ne smije razmatrati monetarna vrijednost dolara, već politička percepcija da SAD, u slozi s drugim partnerima, čuvaju obvezu držati taj dolar na paritetnoj vrijednosti, funkcionirajući kao zapravo svjetska pričuvna valuta u svrhu predviđenih budućih poravnjanja računa kroz jedno ili više pokoljenja. Nominalna vrijednost američkog dolara je prema tome politička vrijednost na temelju razumnog pouzdanja da će se račune moći protegnuti za poravnanje u rasponu tog budućeg vremenskog perioda.

Sposobnost davanja i, što je čak delikatnije, održanja takvih obećanja zahtjeva podizanje sustava protekcionističkih dogovora i mjera vodećih nacija predstavljajući važna područja svijeta kao cjelinu. Međudržavni (bilateralni) i višedržavni dogovori, naročito dugoročni dogovori, naročito dogovori koji zagovaraju protekcionizam, bili bi bedem o kojem ovisi sprječavanje sadašnjeg nasrta općeg sloma aktualnog sustava.

Protekcionistički dogovori su potrebni međudržavnim odnosima a isto tako neophodan je oštar zaokret sadašnjih

dogovora „slobodnog trgovanja“ da bi se stvorili uvjeti neophodni razradi velikih pomaka od takozvanog modela „uslužnog gospodarstva“ na model proizvodnje s intenzivnim kapitalnim ulaganjima unutar nacionalnih gospodarstava. Taj oblik protekcionizma ne podrazumijeva smanjenje svjetske trgovine. On zahtijeva novu fizičko-kapitalnu strukturu za veći naglasak na intenzivno ulaganje kapitala u svjetsku trgovinu tehnološki naprednom, oplljivom robom.

Stvaranje novog kredita

Početni veliki val svakog Saveznog programa gospodarske obnove usredotočit će se na ulaganja u osnovnu gospodarsku infrastrukturu, s naglaskom na kategorije intenzivnih kapitalnih ulaganja, kao što su energetski izvori, poglavito energija nuklearne fisije, vodoupravljanje, masivni prijevoz, obnova infrastrukture za tehnološki naprednu obiteljsku zemljoradnju u tradicionalno poljoprivrednim područjima i preoblikovanje gradskih područja. Bit će potrebna drastična smanjenja troškova visokog obrazovanja studenata i preusmjerenje osnovnih i srednjih škola prema znanosti i tehnologiji, i [preusmjerenje] nastave vođene Klasičnom kulturom u razredima s ograničenim, ne prevelikim brojem učenika u tradiciji od prije nekoliko pokoljenja.

Obnova infrastrukture, naročito one s intenzivnim kapitalnim ulaganjima bit će početni pogonski stroj preokreta prethodnih usmjerenja [koja su nas odvela od agro-industrijskog gospodarstva na „uslužno“ gospodarstvo i nezaposlenost. Poticaj i oporavak privatnih ugovora i srodnih podrški izgradnji infrastrukture pomaknut će proces prema ponovnom preuzimanju nekadašnje zadaće SADA kao vodećeg agro-industrijskog gospodarstva svijeta.

Opći, dugoročniji izgled obnove i razvoja bit će na prepostavki snažnog utjecaja velikih razmjera uporabe nuklearne fisije uz usmjerenje na nadolazeće tehnologije vezane uz termonuklearnu fuziju. Te tehnologije na samom rubu napretka ustvari su oblik izražavanja učinaka „visoke gustoće energije“ u tehnologiji i one su, kad ih se na taj način koristi, gornji sloj produktivnosti po glavi i po četvornom kilometru u gospodarstvu u cjelini.

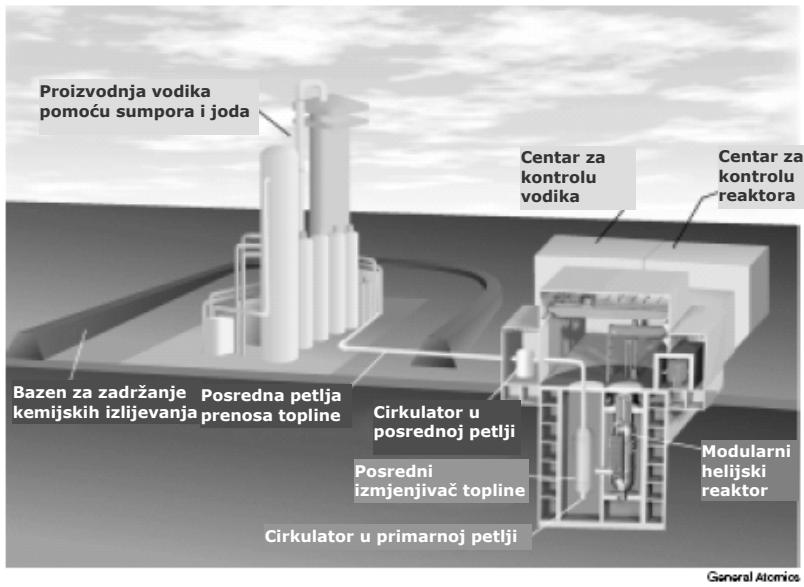
Sadašnji modni krik kojeg se može prikladno opisati kao prijevara zelene energije, tipičan je problem u razmišljanju koji se mora ispraviti ako se želi izbjegći

gospodarski slom. Nuklearna fisija je u ovom trenutku najučinkovitiji izvor energije. Uz stanovite načine uporabe ona je izvor lokalno proizvedenih goriva na osnovi vodiča i drugo iz vode, i time se potpuno uklanja oslonac na čimbenik troška prijevoza na velike, skupe razdaljine robe niske [energetske] kvalitete—nafte, koja se može bolje iskoristiti kao ulazna sirovina kemijske obrade. Zamisao da bi kukuruz mogao biti bolji izvor nacionalnog goriva za automobile, u biti je lažan i namjerna prijevara. Opasnost za opskrbu hranom zbog preusmjjeravanja poljoprivrednih područja u gasohol i slične programe upravo je monstruoznog naročito ako to, kao sada, važni izvori uključe u svoje prognoze. Aktualni fizički troškovi ne opravdavaju takve tvrdnje, a posljedice oslanjanja na takve izvore goriva iscrpst će toliko poljoprivredne zemlje, da će to postati 'najslavnija' od svih ekoloških katastrofa, te će u uspomeni na njih preživjele obitelji vječno prokljinjati autore takvog ubojstvenog i urođeno rasipnog mlačenja prazne slame.

Tipičan primjer gotovo najzanimljivijeg i najvažnijeg vida procesa stvaranja kredita za proizvodna ulaganja velikih razmjera ogleda se u izgledima euroazijskog razvoja u skladu s mjerama čiju osnovu prikazujem ovdje.

Prema našem Američkom ustavnom sustavu kredit se stvara putem zakonske obveze Savezne vlade o puštanju novca u optjecaj. Alternativa na svjetskim tržištima su dugoročni službeni međudržavni sporazumi. U potonjem slučaju gledajući na izglede suradnje europskih i azijskih nacija, naša pozornost trebala bi se uglavnom usredotočiti na veleprodajne sporazume s rokom dospijeća između četvrt do pola stoljeća, sporazume koji bi pokrivali dugoročna ulaganja u infrastrukturu velikih razmjera i proizvodne programe. Ponovno, preporučuje se pristojba između 1–2% jednostavne kamatne stope za primarne, dugoročne kredite.

Uzimajući u obzir broj i stanje pučanstva Azije kao takve, trebat će mobilizirati veći dio prijašnjih industrijskih i srodnih kapaciteta zapadne i srednje Europe da bi zadovoljili potražnju. Kako vidimo predznak u naklonostima, za sada u ograničenoj mjeri, cjelokupni program za Euroaziju u ovakovom smjeru bit će sklon slijediti struje iz glavnih gradova, od Berlina do Moskve, do Beča i Delhija a slično je i s drugim glavnim gradovima. SAD, surađujući preko Atlantika kao i Pacifika,

Potrebne su nam fizijske nuklearke za lokalnu proizvodnju goriva iz vode na osnovi vodika, i srođno tome. „Zamisao da bi kukuruz mogao biti bolji izvor nacionalnog goriva za automobile, u biti je lažan i namjerna prijevara.“ Na slici, konstrukcija General Atomics-a koja spaja visokotemperaturni helijski reaktor, 'GT-MHR [Gas Turbine-Modular Helium Reactor]', sa postrojenjem proizvodnje vodika [s termokemijskim razdvajanjem vode] pomoću sumpora i joda.

davat će pažnju svom partnerstvu s nanovo oživjelim nacijama našeg juga. Zajedno, mi iz Euroazije i objiju Ameriku zauzet ćemo vodeću obvezu spašavanja Afrike.

Bez ovakvih perspektiva nema velike nade za ugroženu globalnu civilizaciju danas. Za ovu zadaću potrebni su nam vođe koji misle na određeni način, koji preuzimaju i izvršavaju obveze na stanovit način. Tko čini što je nužno da se zadovolje ti ciljevi, i tko uvijek postupa kao, kako ih je Friedrich Schiller naznačio, „svjetski građani i domoljubi“, ljudi i žene koji su istinski vođe, vođe koji su potpisali pristupnicu poslanju za svoju naciju kao i čitavo čovječanstvo?

Moramo misliti na ljudi i žene koji osjećaju Stvoriteljevo oko na sebi i u svemu što rade u korist nacija, i svojih ljudi, kako prilike nalaže. Upravo će pouzdanje i kvaliteta postupka u privrženosti poslanju roditi popularno pouzdanje nužno privođenju poslanja uspješnom kraju. Takvim pristupom ne moramo strahovati od velike krize koja je sad neposredno pred nama. Baš će povraćeno pouzdanje ljudi u značenje ploda svog vlastitog života, ako to dopustimo, izvesti nas, izvesti svijet sigurno kroz monstruoznou oluju krize koja se spušta na nas sa svih strana.